

Tìm Về Dấu Yêu

Contents

Tìm Về Dấu Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	42
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	51
27. Chương 27	55
28. Chương 28	59
29. Chương 29	63
30. Chương 30	67
31. Chương 31	71
32. Chương 32	75

Tìm Về Dấu Yêu

Giới thiệu

Dung Nhựt không phải là một người phụ nữ lạnh lùng tuyệt tình, đối mặt với tình yêu, cô ấy sẽ do

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-ve-dau-yeu>

1. Chương 1

Chương 1

“Trạm, thật nhớ anh”.

Dung Nhựt lặng lẽ đứng bên cạnh sofa, nhìn Vân Hân vừa bước vào cửa đã vội vã nhập đầu vào ngực Vân Trạm.

“Anh cũng nhớ em”. Đôi tay vuốt ve tấm lưng cô gái trong ngực, Vân Trạm mang theo nét cười trên gương mặt, “Một năm qua vẫn khỏe chứ?”

“Ừm! Em phát hiện, em đã yêu Anh quốc”. Ngẩng đầu lên, Vân Hân cười nói.

“Dung Nhựt, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp”. Chào hỏi xong, Dung Nhựt bắt giắc đem tầm mắt dừng lại trên hai thân hình đang ôm nhau kia.

Cứ mỗi lần, ba người bọn họ ở cùng một chỗ, cô lại có một loại ảo giác —— có lẽ, Vân Trạm cùng Vân Hân, mới là một đôi trời sinh.

Ba năm trước đây, người con nuôi cùng thiên kim duy nhất của Vân gia đã giải trừ hôn ước vốn được lập từ lâu năm. Sau đó, Vân Hân bay sang Anh quốc, còn cô, thì đã gặp gỡ và quen biết Vân Trạm – tổng giám đốc đương nhiệm của Vân thị – trong một buổi tiệc rượu. Nhưng vài năm trôi qua, cô sớm biết, thái độ của Vân Trạm đối với cô cùng Vân Hân không hề giống nhau.

Anh tôn trọng cô, nuông chiều cô, đối tốt với cô, nhưng là, người luôn lạnh nhạt như anh, rất ít khi lộ ra nụ cười thân mật, tự nhiên, yêu chiều như khi đối mặt với Vân Hân.

Cho nên, song song với đau lòng, cô không chỉ một lần nghi hoặc, nếu Vân Hân đặc biệt đối với anh như vậy, trước kia, vì sao anh lại đòi giải trừ hôn ước?

“Dung Nhựt?”

“.....Ừ?” Thanh âm của Vân Hân kéo suy nghĩ của cô về.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Buổi tối, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi. Trạm mời, ok?” Câu cuối cùng, cô quay đầu cười hỏi Vân Trạm.

“Đương nhiên không thành vấn đề. Ngồi trên máy bay mười mấy tiếng, vào phòng nghỉ ngơi chút đi, phòng anh đã kêu quản gia sửa soạn giúp em rồi”. Nói xong, Vân Trạm cầm áo khoác vắt ở bên sofa mặc vào, xoay người nhìn Dung Nhựt, “Công ty còn có chút việc, buổi tối em ở lại đây cùng Vân Hân, sau đó đi ăn luôn”.

“Ừm”. Gật gật đầu, Dung Nhược đi theo sau tiễn Vân Trạm ra khỏi cửa.

Đã xong ba giờ hội nghị, Vân Trạm một mình trở lại văn phòng.

Vừa ngồi xuống, tiếng chuông điện thoại đã đúng lúc vang lên.

“Trạm, tiểu Hân về nhà chưa?”

“Về từ giữa trưa”. Tựa lưng vào ghế ngồi, Vân Trạm đáp lời bạn tốt.

“Giữa trưa? Cô ấy thậm chí ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi ỉnh!”

“Cao Lỗi, mình còn tưởng rằng cậu sớm đã hình thành thói quen. Tiểu Hân vẫn luôn như vậy, không phải sao?” Khóe môi lộ ra một tia cười nhạt, Vân Trạm cơ hồ có thể tưởng tượng được, giờ phút này ở Anh quốc, bạn tốt đang mang vẻ mặt buồn bực và bất đắc dĩ cỡ nào.

“....Đúng vậy, giống như cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa hề để ý đến lo lắng của mình.....nhưng mà, không có biện pháp, mình chính là bị cô ấy thất đến sít sao”.

Nghe vậy, Vân Trạm mỉm cười.

“Cô ấy có nói cho cậu biết, tụi mình định tháng sáu cuối năm nay sẽ kết hôn không?”

“Kết hôn?” Vân Trạm nhú mày.

“Đúng vậy”

“Cô ấy chưa nói. Có điều, chúc mừng cậu trước”

“Cảm ơn! Đúng rồi, còn có một tin vui nữa là....”

Gác điện thoại xuống, Vân Trạm đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất. Hồi tưởng lại những lời Cao Lỗi vừa nói..., đáy mắt luôn luôn thâm thúy cũng hiện lên ý cười.

Cô gái nhỏ từng thích chạy theo anh, rốt cục cũng muốn lập gia đình.

Năm đó, khi anh cùng Vân Hân giải trừ hôn ước, phía dư luận đã rất tò mò về nguyên nhân, Vân gia cũng không hề có lời giải thích. Sự thật là, Vân gia có ơn đối với anh, lập thành hôn ước, là tâm nguyện trước khi lâm chung của chú Vân, mà anh thì vốn luôn coi Vân Hân là em gái. Sau đó không lâu, Vân Hân thông qua giới thiệu của anh, đã tìm được người trong lòng, cũng chính là Cao Lỗi. Do đó, theo lẽ đương nhiên, hai người lại một lần nữa khôi phục thân phận anh em.

Chỉ là, người ngoài không biết rõ tình hình lại đối với chuyện này có rất nhiều phỏng đoán.

Bao gồm Dung Nhược.

Nghĩ đến gương mặt thanh linh thoát tục ấy, ánh mắt Vân Trạm lại bắt gặp dịu dàng hẳn. Dung Nhược, vẫn khuyết thiếu cảm giác an toàn, đặc biệt là mỗi lần Vân Hân xuất hiện thì cô lại để lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa u buồn. Điều ấy, anh vẫn luôn cảm nhận được. Anh biết cô có rất nhiều hoài nghi, cũng thường cảm thấy hoang mang với tình cảm của anh dành cho cô. Thế nhưng, cô lại cố tình cái gì cũng không hỏi. Mà anh, lại không phải là người hay chủ động giải thích.

Nay, Vân Hân sắp phải lập gia đình. Có lẽ, anh cũng nên nhanh chóng dùng hành động thực tế nhất để tiêu trừ sự bất an của cô.

Trời dần tối. Nội tuyến truyền đến thanh âm của cửa thư ký: “Giám đốc, có một vị tự xưng là Trần tiên sinh nói có chuyện quan trọng muốn nói với ngài”.

“Chuyển vào”. Suy nghĩ một chút, Vân Trạm đi về phía bàn đọc sách.

“Tổng giám đốc Vân!”

“Là tôi. Ông là?”

“Tôi là một nhân vật bé nhỏ, ngài sẽ không quen biết. Tôi gọi tới, chỉ là muốn nói cho tổng giám đốc Vân một tin tức”.

“Chuyện gì?” Vân Trạm nhíu mày. Trực giác mách bảo cho anh, đây không phải là một tin tốt lành.

“Cũng không có gì. Chỉ là muốn cùng ngài nói chuyện, vừa lúc lại ‘đụng phải’ bạn gái cùng em gái ngài, cho nên trước tiên đã mời các cô ấy tới. Trước mười hai giờ trưa mai, tôi sẽ liên lạc lại với ngài”.

Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dồn dập hốt hoảng, một trận tức giận cùng lo lắng đồng thời xông lên trong lòng Vân Trạm.

2. Chương 2

Chương 2

Nước biển không ngừng mà xô vào vách đá. Dung Nhược hai tay hai chân bị trói chặt chặt vật ngồi ở đỉnh núi, tóc dài bị gió thổi nhẹ che khuất hai má, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ hình dáng tuần tú đang từng bước đến gần.

“Trạm!” Vân Hân đứng ở một bên kèu lớn, thân thể bất đắc dĩ bám trụ, không thể tiến lên.

Dừng lại cách đó không xa, Vân Trạm nghe tiếng nhìn cô một cái, lập tức bí mật đánh giá người đàn ông đang đứng ở giữa hai người phụ nữ.

Có chút quen mặt, nhưng nhất thời anh không nhớ nổi mình và người đàn ông trung niên này đã từng có quan hệ.

“Tôi đến đây rồi. Trước tiên thả các cô ấy ra”. Thanh âm không cao, lại hàm chứa uy nghiêm vốn có.

“Có thể!” Người đàn ông ngoài miệng đáp lời, nhưng cánh tay nắm giữ hai người bọn họ lại không hề buông lỏng.

“Người thông minh như mày, không có khả năng tay không mà đến. Tao biết hôm nay mày nhất định mang theo cảnh sát đến đây, chỉ là bọn chúng nấp ở chỗ tao không thấy mà thôi”.

Vân Trạm căng thẳng trong lòng, mặt cũng không lộ ra vẻ khác thường. Xác thực, giờ phút này bốn phía xung quanh bọn họ, đã hình thành một đội cảnh lực. Sự việc liên quan đến an toàn của Dung Nhược cùng Vân Hân, anh không thể mạo hiểm.

“Chẳng qua không sao, bọn họ đến đây cũng không dọa được tao! Tao đi lần này, vốn không có ý định còn sống trở về!”

“Ông rốt cuộc muốn thế nào?” Đối mặt với người đàn ông đã lâm vào trạng thái nửa điên cuồng, lo lắng của Vân Trạm bắt đầu dâng đầy.

Anh nhìn thoáng qua bên cạnh, Dung Nhược ngồi dưới đất từ đầu tới cuối vẫn không mở miệng nói qua một câu. Tóc dài toát loạn trước mặt, khiến anh không thể thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này. Nhưng sợi dây thừng đang siết chặt mắt cá chân cô lại làm ánh mắt anh nổi lên một tia sắc bén.

“Tao chẳng muốn thế nào. Chỉ là muốn ày cũng ném thử mùi vị tan nhà nát cửa mà thôi!”

“Chúng ta quen biết?” Lực thu hút kéo về, Vân Trạm nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cố gắng nhớ lại.

“Không! Không biết! Nhưng mà, tại mày, công ty của tao mới bị đóng cửa! Bởi vì Vân Thị quá lớn mạnh, cho nên một con cá nhỏ như tao mới có thể bị đánh gục dễ dàng! Vợ tao mới có thể bỏ chạy cùng thằng khác! Con gái tao vì đi tìm mẹ, đã xảy ra tai nạn xe cộ ngay trên đường! Tao bây giờ, ngay cả một gia đình cũng không có! tất cả mọi thứ, đều là do mày mà ra!” Trong lúc kịch liệt lên án, hắn ta đã lôi kéo hai người kia lui về phía sau vài bước.

“Chờ đã!” Vừa lên tiếng ngăn cản, đồng thời Vân Trạm cũng bí mật tiến về phía trước vài ba bước, “Nếu tất cả là do tôi, vậy thì, chuyện đó không liên quan gì tới họ. Ông trước tiên hãy thả họ ra.....”

“Có! Ai nói không liên quan! Một người là bạn gái mày, một người là em gái mày”. Dừng một chút, người đàn ông ý tứ sâu xa liếc về phía Vân Hân một cái, “Hoặc là, cũng không chỉ đơn giản là ‘em gái’, chúng mày trước kia còn là vị hôn phu thê mà! Tao nghĩ, chỉ cần hai đứa này đều chết, mày cũng sẽ cảm nhận được nỗi thống khổ như tao thôi!”

“Buông các cô ấy ra! Ông muốn làm gì tôi cũng được!” Vân Trạm nhin không được lại tiến thêm từng bước nữa, những lời nói điên cuồng của hắn ta làm anh căng thẳng.

Gã đàn ông nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, “Thả chúng ra, cũng được! Như vậy đi, hai phát, đổi hai mạng, thế nào?” Nói xong, buông cánh tay đang kiềm chế Dung Nhược ra, từ trong ngực lôi ra một khẩu súng.

“Đừng!” Dung Nhược vẫn im lặng vừa thấy hắn có súng thì rớt cục hoảng sợ kêu to. Cô liều mạng nhìn Vân Trạm lắc đầu, đáng tiếc, Vân Trạm lại làm như không phát hiện, vẫn kiên định nhìn về phía trước.

“Trạm! Đừng mà!” Vân Hân cầu xin mang theo nước mắt.

“Vân Trạm, thế nào? Tao thấy thế này rất công bằng!”

“Tôi làm sao mà biết ông có giữ lời hay không?” Bình tĩnh đáp lời, đồng thời Vân Trạm đưa tay ra phía sau lưng, ra hiệu cho đội cảnh sát đang nấp ở một bên, ý bảo không được ra tay.

“Như vậy à.... Không sao! Tao thả một đứa trước, làm cam đoan, thế nào?” Gã đàn ông cười giả tạo nói.

Vân Trạm nhìn về phía Dung Nhược cùng Vân Hân ở hai bên, sau đó trầm giọng nói: “Được”.

“Vậy mày chọn ai?”.

“Vân Hân”.

3. Chương 3

Chương 3

Vân Hân. Vân Hân.

Câu trả lời mới kiên định làm sao! Chẳng cần suy tư, đã xuất ra từ trong miệng Vân Trạm.

Dung Nhược mặt không đổi nhìn dung mạo anh tuấn trấn định trước mắt. Rõ ràng trong lòng giống như có ngàn vạn mũi dao đâm vào, đau đớn tới cực điểm, vậy mà nước mắt lại không thể chảy ra. Gương mặt cô luôn ngẩng nhìn suốt ba năm, vẫn rõ ràng ở trước mắt; người đàn ông cô toàn tâm yêu suốt ba năm, cao ngạo kiên định đứng ở phía trước, cũng đang vì một người phụ nữ khác cởi bỏ dây thừng trên tay; trong ánh mắt anh, rõ ràng mang theo thương tiếc cùng an ủi, nhưng tất cả đều không phải dành cho cô..... cô vẫn đang ngồi chồm hổm bên một tên đàn ông cầm súng lục và đã lâm vào trạng thái điên cuồng, cô đơn một mình—— cô bị vứt bỏ rồi, cô bị người cô yêu nhất vứt bỏ.

Trong lòng một mảnh vắng lặng, cô hồ hững lại một lần nữa quay đầu đối mặt với Vân Trạm bọn họ.

“Đúng là lựa chọn rất quyết đoán nha! Cô ta không phải bạn gái của mày sao? mày lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ cô ta!” Gã đàn ông mang theo nụ cười cuối người, đem Dung Nhược kéo lên.

“Hi vọng ông nói lời giữ lời”. Ánh mắt đảo qua Dung Nhược, Vân Trạm lại bởi vì đôi mắt lạnh băng của cô mà chấn động mạnh.

“Kỳ thật, tao cũng hy vọng mày chọn Vân Hân. Bởi vì, đứa con gái này có nhiều điều thú vị, tao còn muốn mời cô ta giúp tao trong chốc lát”. Nói xong, người đàn ông giơ súng lên, lạnh lùng nói: “Xoay người sang chỗ khác!”. Hắn không thể để cho Vân Trạm có cơ hội ngăn cản hành động kế tiếp, cho dù là một cơ hội nhỏ nhoi cũng không được.

Lại âm thầm đưa tay ra hiệu, Vân Trạm nghe lời chậm rãi xoay người, trong lúc quay đầu anh thoáng nhìn lại, đập vào mắt vẫn là gương mặt hồ hững của Dung Nhược.

“Lập tức chúng ta sẽ thanh toán xong thôi! Mày sẽ phải nếm trải mùi vị đau đớn thể xác lẫn tinh thần!” Gã đàn ông vừa nói vừa lôi kéo Dung Nhược lui về phía vách đá.

Nhận thấy ý nghĩa trong lời hắn nói, Vân Trạm chưa kịp xoay người, chỉ nghe mấy tiếng súng vang lên, ngay tại giờ phút đấy, thân thể truyền đến một trận đau đớn, bởi vì xung lượng quá lớn, người anh gục về phía trước.

Phía sau có tiếng cười cuồng dại, tiếng thét chói tai, tiếng bước chân..... Khi anh cố gắng dùng sức lực cuối cùng xoay người lại thì trước mắt đã không còn bóng dáng tinh tế thân thuộc kia nữa, thay vào đó, là hơn mười viên cảnh sát mang trang phục thường dân đứng bên cạnh vách đá.

Trước khi lâm vào bóng tối, anh giống như nghe được thanh âm của Vân Hân, rất xa xôi, mang theo tiếng khóc, tựa hồ kêu tên Dung Nhược.

4. Chương 4

Chương 4

Mây đen bao trùm bầu trời, lại một trận mưa lớn chuẩn bị kéo đến.

Vân Trạm ngồi trong văn phòng không có ánh đèn, rèm cửa sổ toàn bộ mở ra, ngoài cửa sổ chỉ còn thừa lại một tia sáng cuối cùng xuyên qua mơ hồ, cũng đã có xu hướng tối đi.

Vài tiếng gõ cửa vô cùng nhẹ nhàng và có quy luật vang lên, ngay sau đó, cánh cửa đã hé ra khuôn mặt xinh đẹp.

“Đến giờ tan tầm rồi!”

Trong thời gian Vân Trạm tĩnh dưỡng tại bệnh viện, sức khỏe khôi phục không quá lý tưởng, bệnh khuẩn xâm nhập vào cơ thể, làm cho cơ tim bị nhiễm trùng, vì vậy, gần hai năm qua, Vân Hân đã có thói quen làm việc nhẹ nhàng, nói chuyện nhẹ giọng. Lúc này, những lời vừa rồi tuy mang theo ý tuyên bố cùng nhắc nhở, nhưng vẫn cất lên một cách mềm nhẹ.

“Tối như vậy, lại không bật đèn, rõ ràng là không làm việc. Nếu đã như vậy, không bằng về nhà sớm một chút uống canh hầm của em”. Thuận tay ấn công tắc phía bên tường, Vân Hân đi đến trước bàn đọc sách.

“Thời tiết xấu như vậy, cố ý chạy tới đây làm gì?” Ngồi bên trong ghế da, Vân Trạm tùy tiện thu thập lại văn kiện trên mặt bàn.

“Thức giục anh về nhà chứ sao. Cao Lỗ bị Băng Băng cuốn lấy, nếu không anh ấy đã muốn tranh em đến đây”.

Dọn dẹp thỏa đáng sách trên bàn xong, Vân Hân đưa tay kéo xe lăn đến, hạ thành tay xuống, sau đó đứng sang một bên.

Xóc lên chấn lòng ở trên đùi, Vân Trạm phải cố hết sức mới xoay được thân thể lại, chống đỡ mép bàn cùng tay vịn, đem bản thân rời về phía xe lăn, hai chân cũng cứng ngắc di chuyển, vô lực đập lên bàn đạp. Hoàn thành xong mấy động tác đơn giản này, dây thần kinh đau đớn đã đưa tới một trận thổ nhệ.

“Đi thôi, lái xe đang ở dưới lầu chờ”. Một lần nữa giúp Vân Trạm đắp lên tấm chăn lông xong, Vân Hân quay đầu đi, nhanh chóng chuyển tới phía sau anh, đẩy xe lăn.

Tuy rằng trong phòng rất tối, nhưng cô vẫn sợ cảm xúc trong mắt mình không cẩn thận sẽ bị lộ ra, làm Vân Trạm phát hiện.

Một một lần, khi cô nhìn thấy Vân Trạm cho dù cố hết sức tự ngồi trên xe lăn cũng không hề nhận sự giúp đỡ của bọn họ, thấy đôi chân suy yếu bạc nhược che giấu dưới ống quần tây sa hoa kia, trong lòng lại dâng lên từng đợt khó chịu.

Hai năm qua, vẫn như thế.

Cô thường tự hỏi rằng, nếu Dung Nhược còn sống, với tính cách cao ngạo của Trạ, có thể sẽ ngoại lệ mà nhận sự giúp đỡ của cô ấy hay không.

Dung Nhược, không giống những người khác.

Hai năm trước, lúc nghe thấy câu nói đầu tiên của Vân Trạ sau khi tỉnh dậy, Vân Hân mới chính thức nhận ra rằng, cô gái đậm mặc và luôn luôn toát ra hơi thở thanh nhả mềm mại kia đối với Trạ mà nói, là quan trọng tới mức nào.

——— Dung Nhược đang ở đâu?

Mang theo suy yếu cùng vội vàng, không hề che giấu. Cô chưa từng nghe qua Vân Trạ dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện.

Sau này, cô lại một lần nữa khẳng định địa vị của Dung Nhược, đồng thời cũng thấy được một gương mặt xa lạ khác của Trạ.

——— Dung Nhược, khiến cho Trạ mất đi sự bình tĩnh nhất quán; khiến cho Trạ không tiếc để ý thân thể mình, không hề ngừng nghỉ mà tìm kiếm tung tích của cô ấy, thậm chí hai năm sau đó, vẫn là như vậy.

Tuy rằng, kết quả nhận được lúc nào cũng như nhau, nhưng cô vẫn luôn ôm một hy vọng, sẽ có một ngày Dung Nhược lại lần nữa xuất hiện trước mặt bọn họ, khỏe mạnh bình an không thương tích.

5. Chương 5

Chương 5

Vân Trạ cùng Vân Hân vừa về tới nhà, đã thấy Cao Lỗ cũng vừa bước ra từ phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng lại cửa.

“Nhóc con kia đang ngủ?” Vân Hân nghênh đón.

“Ừ, vất vả quá”. Cao Lỗ tỉ mỉ hắt mấy giọt nước mưa trên người vợ, gương mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đang mưa tầm tã.

Vân Trạ đem công văn trên đùi đặt trên bàn trà, sau đó chuyển động xe lăn.

“Mọi người ăn trước đi, tôi về phòng thay đồ một chút”. Khi ở trên xe, mưa đã bắt đầu nổi lớn. Vừa rồi xuống xe mặc dù có tài xế bung dù, nhưng anh và Vân Hân hai người cũng khó thoát khỏi việc bị ngấm nước mưa.

“Mình vào với cậu”. Cao Lỗ đi về phía sau anh, sau đó bổ sung: “Vừa lúc mình có việc muốn nói với cậu”.

Tiến vào phòng ngủ, Cao Lỗ trước tiên lấy ra bộ đồ thoải mái nhất để mặc ở nhà, đặt trên giường, sau đó mới đứng bên người Vân Trạ.

“Buổi chiều, bên đội thám tử đã gọi điện”

“... Sau đó thì sao?” Bàn tay cởi cúc áo dừng lại một chút, Vân Trạ hơi nghiêng đầu hỏi.

“Vẫn không có tin tức”. Thanh âm của Cao Lỗ có chút ảm đạm. Tuy rằng kết luận đồng dạng đã xuất hiện vô số lần, nhưng anh vẫn không muốn nói ra, không muốn lại một lần nữa đánh tan hi vọng của Vân Trạ.

“Nói bọn họ tiếp tục tìm kiếm”. Không hề khản trương, bình tĩnh đưa ra lời nói không biết đã nói qua bao nhiêu lần..., đáy mắt Vân Trạ lại lần nữa lướt qua một tia thất vọng.

Chẳng lẽ, anh thật sự không còn được gặp cô nữa sao?

Mỗi khi anh nhớ lại tình cảnh ngày đó, trái tim lại nhin không được mà thắt chặt. Dung Nhược trong lúc đó, là thất vọng, thậm chí là đau khổ biết nhường nào! Cùng anh bên nhau ba năm, ở thời điểm mấu chốt, anh lại lựa chọn Vân Hân —— người phụ nữ mà cô vẫn cho rằng anh yêu cô ấy hơn. Cuối cùng chính cô phải một mình đối mặt với nguy hiểm.

Có lẽ, cô sẽ oán anh, hận anh, thậm chí sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh.... nhưng, điều đó cũng sẽ không là gì.

Chỉ cần không tìm được thi thể của cô, anh vẫn tin tưởng rằng, cô còn sống.

Chỉ cần cô còn sống, như vậy, mặc kệ cô đối xử với anh như thế nào, cũng không có gì quan trọng.

Chỉ cần cô vẫn còn sống sót.....

“Mình vào phòng nói cho cậu biết, là vì, mình không muốn để cho tiểu Hân nghe thấy tin tức này”. Nhìn người bạn thân có chút thất thần, cùng với nét bi thương lộ ra dưới gương mặt tưởng chừng bình tĩnh kia, Cao Lỗi cũng đồng thời cảm thấy thật bất lực. Từ sau khi xảy ra sự kiện đó, mỗi người trong nhà, đều mang một nỗi đau riêng.

“Ừ, mình sẽ giải thích, đừng nói cho cô ấy biết”. Cởi quần áo trong ra, để sang một bên, Vân Trạm mặc vào bộ quần áo sạch sẽ.

“Kỳ thật, cô ấy vẫn luôn tự trách. Tuy rằng cô ấy ít khi nhắc tới, nhưng mình cảm nhận được, chuyện của Dung Nhược, cô ấy rất quan tâm”

“Chuyện này cùng cô ấy không có quan hệ. có lẽ là do ý trời, đã để ỉnh trước đó một ngày nghe được tin tức từ cậu, Vân Hân mang thai”

“Cho nên, cậu lựa chọn cô ấy.... nhưng mà, Dung Nhược cũng không biết.”

Không thể để Vân Hân đang mang thai đối mặt với nguy hiểm, cho nên Vân Trạm đã có lựa chọn đầu tiên. Thế nhưng, Dung Nhược hoàn toàn không biết rõ tình hình, giây phút rơi xuống vách núi kia, chỉ sợ vẫn không thể tha thứ cho anh.

Không hề trả lời, cầm lấy quần áo cũ, Vân Trạm chuyển động xe lăn hướng về phía phòng tắm.

“Mình sẽ tìm được cô ấy”. Trước khi đóng cửa, lấy một câu nói với sự kiên định nhất quán, chấm dứt cuộc đối thoại này.

Vân Hân mang thai, chỉ là một trong số những nguyên nhân anh đưa ra lựa chọn. Mà lý do còn lại, anh vẫn chưa từng nói qua với ai.

“Dung tiểu thư, chúc mừng cô! Kết quả kiểm tra mọi thứ đều ổn, trí nhớ của cô cũng đã hoàn toàn hồi phục! Sau này không cần phải đến tái khám nữa”.

“Cám ơn”.

Nơi đầu đường tại một đất nước xa lạ, ánh nắng tươi sáng.

Một gương mặt Phương Đông tinh xảo thoát tục hé ra khiến cho người qua đường phải ngẩng nhìn với con mắt tán thưởng.

“Vân Trạm...” Hai từ vô cùng nhẹ nhàng bật ra từ đôi môi duyên dáng, khuôn mặt thanh lệ lộ ra một chút mỉm cười, lại mơ hồ mang theo hơi thở lạnh lùng không hề thích hợp với vẻ đẹp dịu dàng tao nhã đó.

6. Chương 6

Chương 6

Quán cà phê “Lam dạ”

Hà Dĩ Thuần cúp điện thoại, một tay nâng cằm, dường như suy tư nhìn về phía con người ngồi đối diện vẫn đang còn mãi thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

“Tiểu Ngọc nói gì?” Thu tầm nhìn về, Dung Nhược quay đầu, lọn tóc uốn lượn áp vào sườn mặt hình thành một độ cong hoàn mỹ.

“Không có việc gì. Cô ấy muốn tìm thời gian thích hợp để họp mặt”.

Tạm dừng một lúc lâu, Hà Dĩ Thuần lấy ánh mắt đặc biệt mà nhìn Dung Nhược, nhẹ giọng nói: “Cô ấy nói, Vân Trạm vẫn chưa chịu từ bỏ việc ủy thác, do đó, chồng cô ấy vẫn phải tiếp tục công việc truy tìm cậu”.

Dung Nhược không đáp, chỉ nhẹ nhàng khuấy tách Lam Sơn trước mặt, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn không ra cảm xúc.

“Không thể tưởng tượng được, nổi tiếng là cao ngạo lãnh đạm trong giới thương nhân như Vân Trạm, lại có thể si tình như vậy”. Hai năm tìm kiếm, nếu hẳn ta không phải là tên cổ chấp quái dị, vậy thì, chỉ có thể nói là cảm tình của hẳn ta đối với Dung Nhược là thực sự sâu đậm.

“Si tình?” Lòng mày xinh đẹp khẽ nhếch, khoe miệng Dung Nhược lộ ra một chút ý cười, lại lập tức biến mất.

Khẽ nhấp một ngụm cà phê, mới tiếp tục nói: “Vì sao không nói rằng, là anh ta đang hối hận, hoặc là đang bất an?”

“Trực giác”. Trực giác nói cho Dĩ Thuần biết, Vân Trạm đối với Dung Nhược không hề là tình cảm bình thường.

“Nhưng trực giác của cậu luôn sai”. Chậm rãi bác bỏ quan điểm tốt đẹp của bạn thân, Dung Nhược không hề tin tưởng rằng, cái gọi là “Si tình” của người đàn ông kia sẽ đặt lên người mình.

“..... Có điều, nếu đúng như những gì cậu nói, vậy thì cũng tốt”. Ngay sau đó, một câu nói nhẹ nhàng bật ra từ miệng cô.

“Có ý gì?” Hà Dĩ Thuần nghi hoặc nhìn cô, lại không chiếm được câu trả lời.

“Dung Dung, kế tiếp phải làm sao bây giờ? Trước kia bởi vì cậu mất trí nhớ, hơn nữa lúc đó đang còn ở nước ngoài, cảnh sát nội quốc muốn tìm cậu, đương nhiên không dễ dàng. Nhưng hiện tại, cậu trở lại rồi. Minh thấy, lấy quyết tâm của Vân Trạm, dựa vào thế lực của Vân gia, cho dù Tiểu Ngọc ở bên kia không nói, anh ta cũng sẽ mau chóng điều tra ra tin tức của cậu mà thôi. Đến lúc đó, cậu sẽ phải đối mặt với anh ta sao?”

“Sẽ”. Dung Nhược nghiêng đầu, một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Nhưng không phải cậu....”

“Thuần Thuần, cậu có biết cảm giác này không?” Không hề quay đầu, Dung Nhược chỉ là nhẹ giọng hỏi, tóc dài che khuất hai má, khuôn mặt bình tĩnh mơ hồ ánh lên tia sáng. Lòng mi khẽ run, cũng không che dấu được nét yếu ớt cùng ưu thương.

“Mình nghĩ, nếu ai chưa từng trải qua, sẽ không thể thực sự cảm nhận được loại cảm giác toàn tâm đồng lạnh như thế này.....Cậu biết không, ngày đó, khi anh ta nói ra cái tên Vân Hân, toàn thân mình từ trên xuống dưới, chỉ trong nháy mắt lạnh như băng. Nhưng ngay sau đó, là hoàn toàn bình tĩnh. Mình không biết dùng từ ‘bình tĩnh’ để hình dung có đúng hay không. Nhưng, thật sự, lúc đó, mình hoàn toàn không hề có cảm xúc gì cả, cũng không hề làm ra bất cứ loại biểu tình nào.....mình cũng không ích kỷ, cũng chưa từng nghĩ muốn anh ta chọn mình, mà để Vân Hân đối mặt với nguy hiểm. Mình luôn hy vọng cả hai người bọn họ đều an toàn, một mình mình chịu đựng cũng không vấn đề gì. Nhưng mà, sau đó mình mới phát hiện, thì ra, tình cảm và lý trí của con người một khi cùng xuất hiện, sẽ hoàn toàn phát sinh xung đột. Khi anh ta lựa chọn Vân Hân, mình lại không kiềm chế được mà đau lòng, nát tâm. Lựa chọn của anh ta, phù hợp với mong muốn của mình, lại đồng thời làm tổn thương mình.....mình không có cách nào để biểu đạt rõ ràng hơn, Thuần Thuần, cậu hiểu được cảm giác của mình không?”

“Mình có thể hiểu được”. Bàn tay cầm lấy đôi tay lạnh lẽo đặt trên bàn của cô, Hà Dĩ Thuần dùng sức nắm chặt. Cô thật sự có thể cảm nhận được lại cảm giác thất vọng nản lòng này, mặc kệ lúc trước Vân Trạm xuất phát từ nguyên nhân gì, anh ta quả thực đã làm tổn thương Dung Nhược.

Cảm nhận được ấm áp truyền đến trên tay, Dung Nhược quay đầu nhìn Hà Dĩ Thuần cười nhẹ.

“Dung Dung, vậy cậu.....” Cô như vậy, sẽ đối mặt thế nào với Vân Trạm trong thời gian sắp tới đây.

“Yêu và không yêu, yêu nhiều và yêu ít, những thứ đó không thể miễn cưỡng, đúng không?” Đánh gãy câu nói của Hà Dĩ Thuần, Dung Nhược bình tĩnh hỏi.

“Ừm”. Hà Dĩ Thuần nhìn bạn tốt, gật đầu. Dung Nhược, luôn luôn là người lí trí, vấn đề như vậy, vẫn có thể nhìn thấu.

“Thực ra mình cũng nghĩ như vậy”. Nhẹ cúi đầu, suy tư nhìn chăm chú vào cái tách, Dung Nhược tiếp tục nói: “Ít nhất, trước lúc rơi xuống vách núi kia thì đúng là như vậy”.

Nói xong câu đó, cô đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lướt qua một tia bi ai, cùng với sự lạnh lẽo hiếm thấy.

“Thế nhưng, tiếp theo đó mình bị mất trí nhớ, ở nước ngoài một thời gian dài không có thân nhân, không có bạn bè, thậm chí ngay cả bản thân là ai cũng không biết. Cho đến một tháng trước, khi mình rốt cục hoàn toàn nhớ được chuyện quá khứ thì ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu mình đó là, có lẽ, mình cũng nên khiến cho Vân Trạ có thể cảm thụ một chút tâm trạng của mình lúc ấy”

“Ý của cậu là....” Hà Dĩ Thuần cau mày, trong lòng có dự đoán không tốt.

“Tiểu Ngọc không phải nói, anh ta suốt hai năm qua vẫn luôn phái người tìm mình sao? Bất kể anh ta làm vậy là vì lí do gì, mình cũng sẽ gặp anh ta”

“Sau đó thì sao?”

“Mình sẽ khiến anh ta yêu mình”. Nhẹ nhàng và kiên định nói hết những lời này, Dung Nhược đứng lên, nhìn về phía Hà Dĩ Thuần đang mang vẻ mặt khó hiểu.

“Sau đó, anh ta sẽ đích thân trải nghiệm được tâm tình của mình năm đó”.

“Dĩ Thuần, đừng ngăn cản mình. Cho dù bản thân mình cũng biết, cách ấy là không đúng. Nhưng cậu cũng biết đấy, chuyện mình đã quyết, rất ít khi thay đổi”

“Huống hồ, mỗi người một lần, rất công bằng, không phải sao?”

Lấy thương tổn trả thù thương tổn, cũng không phải là tín điều của cô. Chỉ là, mỗi khi nhớ đến Vân Trạ, nhớ đến gương mặt ngày ấy rõ ràng gần trong gang tấc, lại làm cô cảm thấy cách biệt xa xôi, nhớ đến nỗi tuyệt vọng lúc cô bị người ta lôi từ vách núi rơi vào lòng biển sâu hút, cho dù hành vi kế tiếp của cô có ngàn sai vạn sai, hại người hại mình, cô cũng không hề muốn quay đầu.

7. Chương 7

Chương 7

Dung Nhược.....

Ngồi ở phía tòa sau rộng rãi thoải mái của xe, một ngón tay thon dài duyên dáng nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan trong tấm ảnh, một tia mong nhớ cùng kích động hiện lên trong đôi mắt vốn trầm tĩnh.

Bức hình được chụp từ ba ngày trước, cùng với tin tức đã điều tra được, khiến cho Vân Trạ rốt cục cũng có thể một lần nữa được gặp lại con người đã mất tích hai năm trời.

“Đỉnh đỉnh linh.....”

Đẩy ra cửa kính của”Lam Dạ”, chiếc chuông gió treo trên khung cửa đung đưa theo gió, thanh âm thanh thúy thật dễ nghe.

Vừa vào cửa, Dung Nhược đã cảm giác được một ánh mắt đặc biệt chăm chú theo dõi mình, rõ ràng là sâu thẳm trầm tĩnh, lại cơ hồ nóng rực vô cùng. Khóe mắt liếc đến một hình bóng đen đen ở một góc sáng sủa, trái tim không kìm được mà nhảy loạn lên —— rốt cuộc cũng tới!

Trong lòng hỗn tạp là hưng phấn, chờ mong, và còn có một chút khát vọng tình cảm lâu ngày gặp lại đã bị cố tình áp chế, Dung Nhược mỉm cười đón nhận Hà Dĩ Thuần đi ra từ trong quầy bar.

“Làm ăn không tệ! Xem ra, quyết định hợp tác lúc đầu của mình là rất chính xác”. Nhìn quét một lần toàn cảnh, ánh mắt vô tình xẹt qua bóng dáng đang trở thành trung điểm, cũng không hề dừng lại.

“Vân Trạm đến rồi”. Hà Dĩ Thuần lấy ánh mắt ra hiệu, đồng thời trong lòng mang theo sầu lo sâu sắc.

Nếu như nói, những lời của Dung Nhược hai ngày trước là thật sự, nếu như nói, cô lúc ấy không hề tán thành đối với kế hoạch của cô ấy, vậy thì hôm nay, khi cô nhìn thấy Vân Trạm mới sáng sớm đã tìm đến, hoặc phải nói là, khi cô nhìn thấy Vân Trạm của hiện tại thì cô đã đưa ra quyết định, phải hết sức ngăn cản Dung Nhược, hết sức khuyên cô ấy từ bỏ cho thứ gọi là “trả thù”.

“Dung Dung, Vân Trạm anh ta.....”

“Anh ta nói muốn tìm mình sao?”

“Ừm”. Vừa ngồi xuống, Vân Trạm đã nói rõ ràng mục đích với cô. Chỉ là, cô nghĩ rằng có lẽ cần phải đem một số chuyện trước kia nói cho Dung Nhược biết rõ ràng.

“Hóa ra anh ta.....”

“Mình đến đó”. Không để cho Hà Dĩ Thuần nói tiếp, hoặc là phải nói, là không có tâm tư để nghe tiếp, Dung Nhược mang theo tâm tình phức tạp bước về phía góc phòng.

“Để mình nói chuyện riêng với anh ta”. Lúc gần đi, Dung Nhược mỉm cười bỏ lại một câu, thành công ngăn cản bước chân đuổi theo của Hà Dĩ Thuần.

Nhìn bóng lưng của cô, Hà Dĩ Thuần bắt đầu lo lắng.

Ánh mắt của Dung Nhược ngày đó, cô sẽ không bao giờ quên được. Làm bạn bè lâu năm, cô đương nhiên hiểu được, đối với những chuyện đã quyết định, đưa con gái trông bề ngoài nhu nhược dịu hiền kia, sẽ không bao giờ từ bỏ kiên trì đến cùng. Chỉ là..... điều này đối với Vân Trạm hiện nay mà nói, cô nghĩ, cũng không hề công bằng.

Vân Trạm ngồi trong một góc im lặng, nhìn người phụ nữ đang tiến tới phía mình. Mái tóc dài cuộn sóng uốn lượn ngang lưng, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt trong suốt yên tĩnh như mặt hồ, cùng với khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhẹ.

—— rõ ràng là Dung Nhược, lại làm cho anh cảm thấy không giống với trước kia. Vây quanh cô vốn là hơi thở mềm mại ôn hòa, giờ phút này lại bị một loại khí chất khác thay thế, bất kể là ánh mắt hay nụ cười, đều lạnh đậm như nhau, lại mang theo một mị lực khiếp người.

Dung Nhược như vậy, lại để cho anh nhớ tới ngày đó trên đỉnh núi, khi anh lựa chọn Vân Hân đầu tiên.

Nhưng mà, vô luận là cô của lúc ấy hay bây giờ, đều làm cho trái tim anh nổi lên một trận đau đớn.

Vân Trạm nhìn cô tới gần, cho đến khi cô dừng lại trước mặt mình, mở miệng.

“Xin hỏi, anh muốn gặp tôi?” Dung Nhược hỏi, mang theo nụ cười mỉm lễ phép.

“Phải”, đáp lời, một cảm giác kì quái bỗng dâng lên trong lòng Vân Trạm.

“Chúng ta trước kia, quen nhau?”. Nhìn chằm chằm gương mặt anh tuần đối diện, trong mắt dường như tràn đầy suy tư cùng tìm kiếm.

“Em.....” Vân Trạm trân trối nhìn gương mặt đầy vẻ nghi hoặc trước mắt, mi tâm dần nhíu lại, cảm giác xấu dâng trào từ đáy lòng, đưa đến một trận đau ngực.

“Anh là Vân Trạm”. Thanh âm có chút khàn khàn, anh chăm chú nhìn cô, chờ phản ứng.

“Vân Trạm.....” Tiếng nói trầm nhẹ thong thả bật ra từ miệng Dung Nhược, thong thả, và mang theo xa lạ rõ ràng.

Lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào người trước mặt, tựa hồ như muốn tìm ra đáp án.

“Thực xin lỗi”. Chuyển tới chỗ đối diện ngồi xuống, Dung Nhược xin lỗi nhìn con người đang mang sắc mặt dần trắng bệch, “Có lẽ chúng ta trước kia biết nhau. Nhưng, tôi không thể nhớ ra”.

“Bác sĩ nói, bởi vì não bộ thiếu dưỡng khí lâu, khiến cho trí nhớ bị đánh mất. Lúc trước, tôi là được người ta cứu vớt lên từ trong biển, sau đó đã khôi phục được khá nhiều trí nhớ, nhưng lại hoàn toàn không nhớ nổi vì sao mình lại rơi xuống biển. Chuyên gia nói, có lẽ là do tính lựa chọn mất trí nhớ, là vì quên đi một đoạn kí ức mà mình không muốn nhớ đến, mới gây ra tình trạng như vậy. Tôi đã hỏi qua rất nhiều bạn bè, nhưng họ không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh Có quen biết tôi sao? Tôi nghĩ, có lẽ anh có thể giúp tôi nhớ tới điều gì đó”. Nói xong, Dung Nhược hơi tiến lên một chút, chờ mong Vân Trạm đáp lại.

Mất trí nhớ? Tính lựa chọn? Kí ức không muốn nhớ đến? Trước mắt từng đợt mơ hồ, cơn đau ngực ngày càng nghiêm trọng, Vân Trạm lại nhin không được cười khổ.

Hóa ra, bản thân đã tổn thương cô sâu như vậy..... sâu đến nỗi cô cố ý quên hết những chuyện đã từng xảy ra, ngay cả anh, cũng bị quên sạch không còn quan hệ!

“Anh làm sao vậy?” Sắc mặt tái nhợt của Vân Trạm khiến Dung Nhược có chút bất an, trực giác đưa tay đưng vào bàn tay đang ôm ngực của anh, nhưng cảm giác lạnh lẽo lan đến da thịt lại làm cô âm thầm kinh hãi.

“Không thoải mái sao?” Vẫn ngồi tại chỗ không hề di động, Dung Nhược tận lực biểu hiện bình thường, chỉ nhẹ giọng hỏi. Một tay kia lại nắm chặt tay nắm của ghế dựa, tình trạng của Vân Trạm, có chút nằm ngoài dự kiến của cô.

“.....Không có việc gì”. Nhẹ nhàng lắc đầu, rút tay về từ hơi ẩm làm cho anh quẩn luyến không rời, Vân Trạm lại một lần nữa nhìn cô: “Đúng vậy, anh biết. Em mất trí nhớ, anh cũng biết”.

“Sau này, anh sẽ nói cho em nghe”. Không hề nhìn ánh mắt lộ ra vẻ xa cách khiến cho anh đau lòng, anh lấy điện thoại di động ra, ấn xuống.

Nửa phút sau, lái xe tiến vào.

“Về công ty”.

Thấp giọng phân phó xong, Vân Trạm nhắm mắt lại chờ đợi lái xe mang ra xe lăn vốn gấp lại dựa sau ghế. Sau đó, hiếm khi, dưới sự trợ giúp của lái xe, dời thân ngồi trên xe lăn, rời đi.

Mà trong đoạn thời gian đó, anh không hề quay đầu nhìn về phía Dung Nhược, tất nhiên, cũng không thể thấy được sự khiếp sợ cùng đau lòng không kịp che dấu lộ ra trong mắt cô.

8. Chương 8

Chương 8

Ai có thể nói cho cô biết, chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?

Hình ảnh Vân Trạm dựa vào sự trợ giúp của tài xế, ngồi trên chiếc xe lăn chói mắt, đôi chân thon dài nhưng lại suy yếu phải đắp lên một tấm chăn bông, khi anh buông xuống hàng mi mắt, vượt qua trước mặt cô, được hộ tống ra quán cà phê, Dung Nhược cảm thấy, dường như lòng mình đang bị một thứ gì đó xé toạc, mạnh bạo, từng chút mà kéo xuống, đau đớn và rối loạn.

Vân Trạm rời đi đã lâu, cô vẫn ngơ ngác ngồi tại chỗ, nhìn chiếc ghế đối diện mà anh đã từng ngồi.

Cho đến khi, một bàn tay ấm áp, đặt lên vai cô.

“Nói ỉnh biết, đã xảy ra chuyện gì?” Ngẩng đầu, Dung Nhược bắt lấy bàn tay Hà Dĩ Thuần, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc cùng đau đớn.

“Mình cũng hôm nay mới biết được”. Lắc đầu, Hà Dĩ Thuần nhẹ nhàng ôm bả vai của Dung Nhược,”Từ sau sự kiện kia, chỉ nghe nói Vân Trạm bị thương nhập viện, sau đó, mình cũng chưa từng gặp lại anh ta. Hơn nữa, mình và anh ta cũng không thường xuất hiện cùng lúc, vì vậy, sáng nay mình mới biết được anh ta.....”

“Là vì lần đó sao?” Dung Nhược nhẹ giọng lẩm bẩm. Ngày đó, trước khi cô rơi xuống vách núi, quả thật đã thấy Vân Trạm bị trúng đạn ngã xuống đất, nhưng không thể nghĩ rằng anh bị thương nặng đến vậy.

“.....Dung Dung”, Hà Dĩ Thuần ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Dung Nhược, thái độ nghiêm túc, “Hiện tại, cậu còn muốn tiến hành kế hoạch của cậu sao?” Sau khi nhìn đến Vân Trạ, cô thật sự không muốn để cho Dung Nhược thực hiện việc trả thù đối với anh ta.

Ánh mắt ảm đạm, Dung Nhược không hề trả lời, chỉ có một tia mờ mịt hoang mang, xuất hiện trên gương mặt cô.

“Anh nói cái gì?”

“Dung Nhược mất trí nhớ?”

Trong phòng khách nhà họ Vân, Cao Lỗ cùng Vân Hân đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

“Sao có thể như vậy?” Vân Hân cau mày, nhìn về phía Vân Trạ đang ngồi trên xe lăn. Tâm tình vốn vui mừng vì Dung Nhược đã trở về, nay từng chút từng chút một chìm xuống.

“Cô ấy..... thật sự cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

“Cô ấy đã quên mất chuyện bắt cóc”. Vân Trạ vẽ mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế dựa. Cơ hồ toàn bộ buổi chiều, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt xa lạ cùng nghi hoặc kia, trái tim anh đều trở nên đau đớn.

“Vây, cậu.....” Cao Lỗ quan sát biểu tình Vân Trạ, cho rằng sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

“.....Mình cũng thuộc về phần kí ức không muốn nhớ đến của cô ấy”. Kéo nhẹ khóe miệng, thanh âm Vân Trạ có chút nghẹn ngào.

Không muốn giữ lại, cho nên quên đi..... Dung Nhược đã quên anh, bởi vì, không còn cần anh nữa.

Anh trong mắt Dung Nhược, đã hoàn toàn trở thành người xa lạ.....

“Anh là nói.....Dung Nhược.....Cũng không hề nhớ ra anh?” Hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại, Vân Hân không dám suy nghĩ đến, tâm tình Vân Trạ lúc này là thế nào.

“Trạ, trở về phòng nghỉ ngơi đi”. Cao Lỗ cầm lấy tay vợ, ý bảo cô đừng hỏi nữa. sau đó đứng lên, đi về phía sau Vân Trạ. Từ lúc chiều về nhà, đã thấy sắc mặt anh không tốt, nay còn thêm vẻ ủ rũ.

Vân Trạ khép hờ mí mắt, tùy ý để Cao Lỗ đưa anh về phòng ngủ. Tuy rằng bắt đầu từ xế chiều, ở phần eo nơi từng bị đả thương, cảm giác đau đớn không ngừng mà kéo đến, nhưng mỗi khi nhớ đến gương mặt Dung Nhược, còn có những câu buổi sáng cô đã nói, khiến cho anh không còn tâm tư chú ý đến cơn đau này. Mà hiện tại cũng vậy, anh không hề muốn nghỉ ngơi, chẳng qua là hi vọng được ở một mình yên tĩnh để chậm rãi suy ngẫm.

Vân Hân cắn môi, lặng yên nhìn gương mặt anh tuần tái nhợt của Vân Trạ quay đi, có chút ảm đạm. Ngay tại lúc bọn họ sắp tiến vào phòng ngủ thì đột nhiên gọi lại: “Trạ! Anh yêu cô ấy, đúng không”.

Nói xong, cô nhìn chăm chăm vào chiếc xe lăn đang dừng lại, cùng bàn tay đang khoát trên tay vịn, bởi vì câu nói của cô mà nắm chặt các ngón.

Vân Trạ không nói, xe lăn tiến vào phòng ngủ, cửa nặng nề mà đóng lại.

Mà trên thực tế, Vân Hân cũng không muốn nghe câu trả lời của anh. Câu trả lời vốn đã nằm trong lòng hai năm qua, không còn là vấn đề, chỉ là muốn nhắc nhở con người luôn có thói quen hờ hững cùng áp lực như Vân Trạ, bất luận Dung Nhược ra sao, chỉ cần anh yêu cô ấy, tất cả đều có thể một lần nữa lại bắt đầu. Cô không muốn vì Dung Nhược bị mất trí nhớ, mà Vân Trạ lại thêm một lần bỏ qua người mình yêu.

Có lẽ, quên mất chuyện trước kia, đối với hai người bọn họ mà nói, ngược lại là một chuyện tốt.

Ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, tia đau thương mà ban ngày không hề xuất hiện trước mặt người khác, nay dần dần lan tỏa trong đôi mắt Vân Trạ.

Ý của Vân Hân, anh hiểu. Tuy rằng đau lòng, anh cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tay.

Vấn đề Vân Hân hỏi, vốn đã là khẳng định. Cho nên, anh không trả lời.

Anh yêu cô, vẫn luôn là thế.

Chỉ là, cô đã hoàn toàn bài trừ anh ra khỏi trí nhớ mất rồi.....

9. Chương 9

Chương 9

“Thư ký Vương, giúp tôi gọi điện thoại kêu tài xế chuẩn bị xe”. Buông nút gọi hộp thoại ra, Vân Trạ một lần nữa đem thân thể dựa vào lưng ghế, yên lặng nghỉ ngơi một lát, mới kéo xe lăn ở một bên qua, cố hết sức dời thân ngồi lên.

Tiếp theo, chuyển động xe lăn đến cạnh cửa, kéo ra cánh cửa nặng nề, thư ký vừa lúc đặt ống nghe điện thoại xuống.

“Tổng giám đốc!” Thư ký Vương từ bàn đứng dậy, đi đến trước mặt Vân Trạ.

“Hội nghị buổi chiều, do phó tổng giám đốc Trần chủ trì. Sáng sớm ngày mai, cô đem bản theo dõi hội nghị đến cho tôi”. Vân Trạ đơn giản giao phó.

“Vâng..... tổng giám đốc, ngài muốn đi ra ngoài sao?” Chần chờ một lúc, thư ký Trần xưa nay vốn luôn chỉ chú tâm đến công việc được giao của mình, hỏi thêm một câu.

“Ừ”. Chân lại kéo đến một trận co rút đau đớn, Vân Trạ đưa tay đè lại, sắc mặt không đổi trả lời.

“Nhưng.....”

“Làm sao vậy?” Vân Trạ nghiêng đầu. Thái độ của thư ký hôm nay có chút kỳ lạ.

“Vừa rồi..... dưới lầu gọi điện thoại tới, nói có một vị tiểu thư muốn gặp ngài,..... Cô ấy nói rằng cô ấy mang họ Dung”. Nói xong, thư ký Vương dùng khóe mắt khẽ quan sát phản ứng của Vân Trạ.

Họ Dung vốn không có nhiều, cô đã làm việc tại công ty này sáu năm, duy nhất có quan hệ với Vân Trạ, chỉ có thể là người đã mất tích suốt hai năm qua- Dung Nhược. Vừa rồi nhận được điện thoại của tiếp tân, cô quả thật bị kinh hãi, không nghĩ tới, Dung Nhược mà mọi người vốn cho rằng khó sống sót, sau hai năm trời biệt mất, lại một lần nữa xuất hiện. Vì thế, biết rõ là không nên, nhưng cô vẫn không kìm được mà quan sát vẻ mặt của Vân Trạ.

Lời nói của thư ký, khiến cho Vân Trạ vốn đang bối vì cơn đau mà tay chân co lại, ánh mắt lúc này lại lướt qua một tia sáng.

.....Dung Nhược, chủ động đến tìm anh.

Mặc dù biết cô đã mất trí nhớ, tuy rằng đại khái có thể đoán được mục đích cô tới nơi này, nhưng một tia vui sướng vẫn nhẹ nhàng nảy lên trong trái tim sớm đã mang thói quen hờ hững.

“Thư ký Vương”, chuyển động xe lăn, quay đầu, Vân Trạ một bên trở lại văn phòng, một bên phân phó: “Cô xuống lầu một chuyến, mời cô ấy lên”.

“Vâng”, phản ứng bình tĩnh của Vân Trạ khiến cô có chút kinh ngạc, chẳng lẽ, tổng giám đốc đã sớm biết Dung Nhược trở về? Không có thời gian nghĩ nhiều, khi cánh cửa văn phòng lại một lần nữa khép lại, cô cũng nhanh chóng vào thang máy chuyên dụng đi xuống lầu.

Dung Nhược đi theo phía sau thư ký, bước ra thang máy, đi đến trước cánh cửa khắc trạm vân hoa mà cô đã quen thuộc từ lâu, một chút ý cười nhẹ nhàng hiện lên trên gương mặt cô.

Cô đương nhiên cũng không thể bỏ qua biểu tình kinh dị của mọi người khi cô vừa bước vào đại sảnh của Vân Thị —— dường như, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, một con người đã biến mất hai năm, hẳn là đã sớm ly khai trần thế.

Mà sự thật, cũng hẳn đã là như vậy..

Nếu lúc trước không đúng lúc gặp được một con thuyền đánh cá nhỏ, chỉ sợ cô đã sớm an táng nơi biển rộng.

Vậy còn, Vân Trạm? Vì sao anh lại kiên trì tìm cô suốt hai năm? Đến tận cùng là điều gì khiến anh tin tưởng, cô từ vách núi rơi xuống lòng biển rộng, còn có thể sống sót?

Nghĩ đến anh, khi thư ký vừa mở cửa, Dung Nhựt ngay lập tức thu về tia mỉm cười ít ỏi, khôi phục sự bình tĩnh gần như xa lạ.

“Vân tiên sinh”. Sau khi bước vào, Dung Nhựt lễ phép chào hỏi với người đang nhìn ra cửa sổ, cũng không ngoài ý muốn liếc về biểu tình nghi hoặc của thư ký.

“Cô đi ra ngoài trước”. Vân Trạm nhìn thư ký nói, nhưng ngay cả anh cũng không phát hiện, ánh mắt của mình bởi vì lỗi xưng hô hình thức kia mà dần trở nên ảm đạm.

Cho đến khi bên trong chỉ còn hai người bọn họ, Dung Nhựt đứng nguyên tại chỗ, lên tiếng: “Tôi hy vọng lần gặp gỡ mạo muội này sẽ không quấy rầy công việc của anh”

“.....Không có”. Mặc dù biết Dung Nhựt sớm không còn nhớ rõ anh, cũng tự nhắc nhở mình phải chấp nhận sự thật này, nhưng giây phút nghe được những lời nói khách sáo bật ra từ đôi môi xinh đẹp kia, lòng Vân Trạm vẫn trầm xuống. Anh cũng phải công nhận thì ra bản thân mình cũng có lúc yếu ớt như vậy, khi anh phục hồi tinh thần, những ngón tay bám trên xe lăn đã dùng sức nắm chặt.

“Vậy thì, Vân tiên sinh, lần này tôi”

“Ngồi trước đi”. Cụp hàng mi xuống, Vân Trạm cắt ngang lời Dung Nhựt, đồng thời chuyển động xe lăn.

“.....Cám ơn”

Ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật, Dung Nhựt lặng lẽ nhìn Vân Trạm trên xe lăn đang tiến về phía cô. Trên gương mặt hoàn mỹ là sự bình tĩnh không chê vào đâu được, nhưng cũng chỉ có cô biết, loại xe màu bạc trước mặt này khi trở thành công cụ dựa vào của Vân Trạm, khó coi tới cỡ nào. Loại cảm giác lo lắng này cũng giống như lần trước hoàn toàn bao phủ lấy cô, đồng thời, cô lại âm thầm may mắn vì giờ phút này đã che dấu một cách hoàn mỹ.

Vân Trạm dừng xe lăn lại bên cạnh xô pha, ánh mắt lạc về phía khoảng không trước mặt. Hiện tại, anh và cô gần nhau như vậy, gần đến nỗi anh có thể ngửi được mùi hương thơm mát mà ngày xưa cô hay mang theo, nhưng không còn được nghe cô gọi tên anh mỗi khi anh gần kề. Nay, anh chỉ còn là “Vân tiên sinh”.....

Cơn đau co rút trên đùi ngày càng dữ dội, anh đưa tay đặt lên tấm chắn mỏng, dùng sức nắm chặt, nhưng không hề để lộ ra.

“Em tới, là muốn hỏi anh những chuyện trước kia, đúng không”. Anh nhìn thẳng vào Dung Nhựt.

“Đúng”. Nhanh chóng gạt đầu, Dung Nhựt tiếp lời: “Tôi nhớ lần trước anh đã nói, có cơ hội sẽ nói cho tôi biết lúc đó thật sự đã xảy ra chuyện gì”. Nói xong, cô nghiêm túc nhìn Vân Trạm.

Tuy rằng, cô đang giả vờ mất trí nhớ, cố ý muốn khách sáo xa lạ với Vân Trạm, giả vờ như rất nghi hoặc đối với toàn bộ sự việc trước kia, giả vờ như thật sự rất vội vàng muốn biết rõ chân tướng, nhưng hiện tại, biểu tình của cô lại không hề mang tính giả vờ —— cô thật sự muốn biết, Vân Trạm sẽ miêu tả như thế nào với một kẻ “mất trí nhớ” như cô về ngày đó.

Tuy rằng miệng vết thương bị xé ra, thực sự rất đau đớn. Nhưng cô muốn dựa vào lần này để chính thức đưa ra quyết định sau cùng.

Nếu Vân Trạm yêu cô, nếu cô có thể nhìn thấy tình yêu từ những lời thuật lại của anh, có thể nhìn thấy cảm tình thông qua đôi mắt anh, vậy thì, cho dù chỉ có một chút ít, cô cũng sẽ khuyên nhủ chính mình từ bỏ việc trả thù vô nghĩa. Dù sao anh cũng đã từng yêu cô, cho dù không sâu đậm tới mức có thể khiến anh từ bỏ Vân Hân mà chọn cô, cô vẫn chấp nhận mà ra đi.

10. Chương 10

Chương 10

Dung Nhựt gắt gao quan sát gương mặt anh tuần trước mắt, lặng yên chờ đợi đáp án.

Cần nói sao? Nên nói như thế nào?..... Vân Trâm bắt buộc chính mình nhắm mắt lại, không nhìn tới ánh mắt đang tản ra mong chờ cùng vội vàng kia.

“Làm sao vậy?” Thời gian trầm mặc khá lâu, khiến Dung Nhựt nhẹ nhàng nhíu mày, “Lần trước anh đã nói là sẽ kể cho tôi nghe”.

“Nếu em đã không muốn nhớ lại, lúc này cần gì phải cố chấp?” Vân Trâm không nhìn cô, chỉ thản nhiên mở miệng. Cô cố ý quên đi đoạn thời gian đó, là vì nó đã gây tổn thương cho cô quá lớn, vậy thì nay, cần gì phải bắt anh vạch trần chuyện cũ, đã thương cô một lần nữa.

“..... Thế nhưng khuyết thiếu một đoạn ký ức, loại cảm giác không hề hoàn chỉnh này, anh có thể hiểu được không?” Một tia cô đơn tràn ra trên mặt Dung Nhựt khiến Vân Trâm đau lòng.

Dung Nhựt hơi nghiêng đầu, ánh mắt có chút hoang mang. Nói ra những câu này, cô cũng không hề làm bộ. Khi còn ở nước ngoài, phần lớn trí nhớ bị đánh mất, có một đoạn thời gian dài, cô thậm chí ngay cả bản thân tên gì cũng không thể nhớ nổi. Loại cảm giác cô đơn cùng hoang mang khiến con người ta sợ hãi, thậm chí tuyệt vọng này, cả đời cô cũng sẽ không quên được. Đây cũng chính là lý do vì sao khi cô khôi phục trí nhớ, ý nghĩ đầu tiên hiện lên đó là, đáp lễ Vân Trâm về những việc anh đã gây ra cho cô.

“Tôi không biết lúc trước vì sao bản thân lại muốn quên đoạn ký ức kia, cũng không nghĩ được đã xảy ra vấn đề gì khiến tôi cố ý xóa sạch nó trong đầu. Hiện tại, tôi muốn làm trí nhớ trở nên đầy đủ một lần nữa, đồng thời cũng rất tò mò đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì..... Nếu anh biết, xin hãy nói cho tôi nghe”. Khôi phục lại giữa miền ký ức, Dung Nhựt lại một lần nữa quay lại đề tài, cũng đột nhiên cảm thấy, cô khí thế bức người như vậy, đã không còn giống cô trước đây.

Bàn tay vẫn khoát trên đùi đã thả lỏng một chút, Vân Trâm lặng yên ngồi, anh đang suy nghĩ.

“Nói cho tôi biết đi! Vân Trâm”. Thân thể hơi nghiêng về phía trước, đáy mắt Dung Nhựt thoáng hiện lên cố chấp, lại không kịp chú ý rằng bản thân đã vô ý kêu tên anh, mà Vân Trâm đang trong trạng thái trầm tư cũng không hề phát hiện.

“..... Kỳ thật, sự tình rất đơn giản”. Điều chỉnh góc độ xe lăn một lần nữa, Vân Trâm đưa lưng về phía Dung Nhựt, rót cục mở miệng, giọng điệu bình thản.

“Đơn giản?” hàng lông mày thanh tú nhăn lại, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, Dung Nhựt nhìn chằm chằm sườn mặt tuần mỹ mà bình tĩnh kia, chờ câu giải thích của anh.

“Đúng”. Không do dự, Vân Trâm khẳng định trả lời.”Lúc ấy, em bị người ta bắt cóc. Anh đã đến, nhưng vẫn không kịp cứu em, cuối cùng, em bị đẩy xuống vách núi đen”.

Đang giải thích sơ sài, dừng lại một chút, Vân Trâm bổ sung:

“Sự tình chính là như vậy”. Nói xong, anh khẽ nhắm mắt lại, đóng chặt tất cả những cảm xúc nơi đáy mắt.

Bị bắt cóc..... không kịp cứu cô.....rơi xuống vực sâu..... trôi qua đơn giản.....

Không có Vân Hân, không có bọn cướp đưa ra yêu cầu, cũng không có lựa chọn của anh —— tất cả đều bị anh dùng hai câu nói thoải mái mà trở nên nhẹ nhàng.

Dung Nhựt không biết bản thân lúc này nên phản ứng ra sao —— Vân Trâm không khơi mào quá khứ đau xót, không nhắc lại tình huống cô bị bỏ rơi, đây không phải là tốt lắm sao? Thế nhưng, trong lòng cô lại dâng lên từng đợt khó chịu cùng thất vọng vô cùng, mặc dù ngay cả chính cô cũng không hiểu được, tại sao lại khó chịu, tại sao lại thất vọng.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn khiến cô dần dụi đi cảm xúc, cô dùng thanh âm vững vàng nhất nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự? Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừm. Tất cả chỉ là ngoài ý muốn.”

Câu trả lời ngắn ngủn, lại làm cho Dung Nhược chân thực cảm nhận được lòng mình đang dần dần chìm xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoàn mỹ không biểu lộ cảm xúc như một bức tượng điêu khắc kia, một chút hy vọng vốn còn sót lại trong lòng giờ đây lặng lẽ biến mất.

Cô đột nhiên cảm thấy thật bi ai. Quá khứ, cô yêu anh ba năm, đang lúc hoang mang về tình cảm thật sự của anh đối với cô, thì lại phát hiện hóa ra bản thân chẳng hề quan trọng bằng một người phụ nữ khác. Nay, cô trở về, gặp lại anh, lại ngây thơ muốn nhận được lời giải thích từ người đang ông hờ hững để giải đáp nghi hoặc trước kia, thậm chí còn ôm hy vọng đối với đáp án sắp nhận được. Thế nhưng bây giờ, cô chăm chú chặt chẽ nhìn vào gương mặt kia, lặng yên hồi tưởng lại giọng điệu cùng ngữ khí nói chuyện của anh, cô thậm chí tìm không ra một chút tình cảm nào để cô có thể đem lý giải thành một chữ “Yêu”

Có lẽ, tất cả đều giống như lời Vân Trạ đã nói —— chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn.

Có lẽ, trong mắt anh, chuyện phát sinh ngày ấy, thật sự cũng giống như biểu hiện của anh lúc này, vân đạm phong khinh.

Yên lặng một lát, dường như đã hạ quyết tâm, khóe miệng kéo lên một nụ cười phức tạp, Dung Nhược chậm rãi đứng dậy.

“Lúc tôi bị bắt cóc, là anh đã đến cứu tôi. Vậy thì, anh có thể cho tôi biết, quan hệ của chúng ta trước kia là gì sao?”

Bàn tay đặt trên lan can nhẹ nhàng hoạt động, Vân Trạ quay đầu lại, nhìn dung nhan thanh lệ trước mắt.

“Anh nói, em sẽ tin sao?” Nếu hiện tại anh nói cho cô biết, bọn họ từng là người yêu, cô sẽ phản ứng như thế nào?

“Nếu là lời nói có thể tin”. Nụ cười ngây thơ tràn ra trên gương mặt Dung Nhược.

Vân Trạ lặng yên nhìn cô.

“Chúng ta...”

“.....Ừ? Sao?” Vân Trạ đột nhiên dừng lại, Dung Nhược nhếch lông mày, truy vấn.

Quay đầu, sắc mặt biến hóa, Vân Trạ đưa tay nặng nề đặt trên đùi, thấp giọng nói: “Chúng ta chỉ là bạn bè”.

Anh khẽ cúi đầu, không thấy được Dung Nhược ở phía sau lưng, nụ cười đã dần ngưng đọng.

“Vấn đề của em, anh đã trả lời. Nếu không còn việc gì nữa.....”

Không đợi anh nói xong, phía sau đã truyền đến thanh âm của Dung Nhược: “Không còn việc gì nữa, không làm phiền công việc của Vân tiên sinh!”. Cô xoay người đi vài bước, lại dừng lại lần nữa, quay đầu: “Hôm nay cảm ơn anh! Tạm biệt!”. Nói xong, cô bước nhanh ra khỏi văn phòng.

“Dung tiểu thư?”. Tiếng đóng cửa thật lớn làm kinh động thư ký đang làm việc, cô đứng lên, khó hiểu nhìn về phía gương mặt đang mang giận giữ của Dung Nhược.

Không để ý nhiều, mang theo lạnh lùng cùng tức giận, Dung Nhược trực tiếp đi vào thang máy.

Ngoài ý muốn! Bạn bè! Lệnh đuổi khách! Nghĩ tới những điều này, cô không khỏi cười lạnh. Thì ra, bản thân mình đã quá ngây thơ! Nếu Vân Trạ ngay cả quan hệ giữa bọn họ cũng không chịu thừa nhận, vậy thì, cô cần gì phải để tâm nhiều! Càng không cần đi lo lắng những hành động trong tương lai sẽ gây thương tổn đến anh ta!

Nếu, cô đã không nhìn ra một chút tình cảm nào từ Vân Trạ, vậy thì, cuộc sống sau này, cô sẽ chỉ cố gắng đạt tới kết quả mà mình mong muốn.

Tiếng đóng cửa thật lớn bất ngờ đã làm cho trái tim Vân Trạ chấn động! Ngực truyền đến tiếng tim đập cấp tốc và loạn nhịp, anh cúi đầu cau mày thở dốc.

Dung Nhược tức giận. Là vì anh đã mở miệng mời cô đi sao? Nhớ tới ngữ khí của cô trước khi đi, tuy rằng lúc ấy anh chỉ chuyên tâm ứng phó cơn đau đốn từ thất lưng, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự tức giận của cô. Trước kia, anh dường như chưa bao giờ gặp qua cô tức giận, trong ấn tượng, cô vẫn luôn là người con gái ôn hòa mềm mại. Xem ra, cô bây giờ, quả nhiên thay đổi rất nhiều. Có điều, loại biến hóa này, khiến cô càng trở nên thu hút.

Khóe môi miễn cưỡng bài ra một chút tươi cười, nhưng rất nhanh đã bị cơn đau lấn áp. Vân Trạm mím môi, lấy tay ngăn chặn hai chân đang bắt đầu rút gân. Ngay lúc vừa rồi, khi anh còn lo lắng không biết nói như thế nào về quan hệ giữa bọn họ, thất lưng đã truyền đến trận co thắt đau đốn khiến anh không thể không dùng phương thức nhanh nhất chấm dứt cuộc nói chuyện. Anh không muốn để cho Dung Nhược nhìn thấy bộ dạng anh lúc này, cho nên, anh dùng đáp án có lệ nhất, cũng không để ý nhiều mà mời cô rời đi.

Tốc độ tim đập tựa hồ không hề chậm lại, hơn nữa còn kèm theo từng đợt co rút ập tới. Khắc chế cơn choáng váng đột nhiên kéo đến, Vân Trạm lấy điện thoại cầm tay ra, bấm dãy số của tài xế.

11. Chương 11

Chương 11

“Làm sao lại biến thành như vậy?” Vân Hân đứng ở bên giường, Vân Trạm nằm trên giường cuối cùng cũng lâm vào giấc ngủ yên ổn. Cô cần môi nhìn gương mặt nhợt nhạt kia, trong đôi mắt thâm utor tràn đầy sự lo lắng.

Tiến bác sĩ ra ngoài xong, Cao Lỗi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, vỗ vỗ bả vai vợ, xoay người nhìn về phía tài xế vẫn đang chờ một bên, đường cong trên gương mặt vì khẩn trương mà nhăn lại.

“Rốt cuộc là vì sao lại thành ra như vậy?”

Một giờ trước, anh và Vân Hân nhận được điện thoại của tài xế, biết được bệnh tim của Vân Trạm lại tái phát ngay tại công ty. Khi hai người đến, bác sĩ gia đình đã tiến hành cấp cứu, còn Vân Trạm thì đã sớm lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Sau khi tình trạng ổn định, trên đường về nhà, bác sĩ lại một lần nữa nhắc nhở, trong khoảng thời gian ngắn, Vân Trạm cần sự yên lặng tuyệt đối, tránh bị kích thích từ bên ngoài.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?” Cao Lỗi quay đầu nhìn thoáng qua con người đang nhắm nghiền hai mắt trên giường. Đây là lần đầu tiên trong suốt hai năm qua, anh chứng kiến Vân Trạm phát bệnh nghiêm trọng như vậy.

“Tôi cũng không rõ lắm”. Tài xế lắc đầu, “Buổi sáng khi đến công ty, tinh thần cậu chủ vẫn còn rất tốt”. Ai biết được, buổi trưa gặp lại, đã thấy bệnh cậu chủ đột nhiên tái phát.

Suy nghĩ thêm, anh ta lại bổ sung: “.....Có điều, hình như tôi nghe thư ký nói, buổi sáng có một vị tiểu thư đến công ty tìm cậu chủ”. Chẳng qua là lúc đó hỗn loạn, anh ta nóng lòng gọi điện thoại xin giúp đỡ, vì vậy cũng không nghe rõ lời nói lảm bảm của cô thư ký.

“Tiểu thư?” Cao Lỗi cũng Vân Hân nhìn nhau.

“Em gọi điện đến công ty hỏi xem”. Trong lòng mơ hồ đã có đáp án, Vân Hân lại một lần nữa liếc mắt về phía Vân Trạm, nhẹ giọng đi vào phòng ngủ.

Tiếng đàn dương cầm phát ra một giai điệu tao nhã, cảm giác ưu thương tràn ngập trong quán cà phê tĩnh lặng.

Khách đến cũng không nhiều lắm, tốp năm tốp ba rải rác ngồi. Hà Dĩ Thuần đứng trước quầy bar, nhìn gương mặt ủ dột mà vẫn xinh đẹp trong góc khuất phía xa xa. Từ buổi sáng đến bây giờ, Dung Nhược vẫn lặng yên ngồi trong một góc, không biết là đang tự suy ngẫm, hay là đang ngăn người.

Nâng tay gọi phục vụ, Hà Dĩ Thuần cầm lấy tách cà phê mình đã pha, kêu cô ta mang qua cho Dung Nhược. Tuy nói Dung Nhược mới là chủ của quán cà phê, nhưng giờ phút này, Hà Dĩ Thuần biết, cô cần im lặng

một mình. Vì vậy, cô coi như cô ấy là một vị khách bình thường, cho cô ấy sự phục vụ tối ưu, cùng một không gian mà cô ấy muốn.

“Xin hỏi, Dung Nhược có ở đây không?” Giọng nữ vang lên thanh thúy khiến Hà Dĩ Thuần quay đầu lại, bắt gặp một gương mặt xinh đẹp.

“.....Có”. Vân Hân?! Nhận ra người phụ nữ trước mắt, Hà Dĩ Thuần quay đầu nhìn Dung Nhược ở phía xa.

Theo ánh mắt cô, Vân Hân lập tức thấy được người muốn tìm, cô lễ phép hỏi: “Vậy có thể cho tôi nói vài lời với cô ấy không?”

“Xin cứ tự nhiên”. Cười bước sang một bên để Vân Hân đi qua, Hà Dĩ Thuần nhìn theo bóng dáng kia, lại bất ngờ cảm thấy điều gì đó không ổn.

Dung Nhược không biết mình đã ngồi như vậy bao lâu, trong đầu không ngừng xoay quanh gương mặt tuần mĩ mà hờ hững ấy, còn có những câu nói bằng quơ kia.

Tất cả những gì trong quá khứ, có lẽ cũng không đáng nhắc tới như nữa. Ít nhất, trong mắt Vân Trạ là như vậy.

Cô muốn cười, trong lòng khó chịu như bị kim châm, rất nhỏ, nhưng dày đặc, và liên tục không dứt.

Hương vị cà phê từ từ lan tỏa bốn phía, cô không nói, bất động, chỉ im lặng ngồi đó. Cho đến khi, bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt vẫn xinh đẹp như xưa của Vân Hân, cô nghe cô ấy gọi “Dung Nhược”, âm điệu và ngữ khí giống như hai năm trước đây.

“Dung Nhược, mình là Vân Hân, cậu còn nhớ không?” Ngồi xuống bàn bên cạnh, trong mắt Vân Hân mang theo kích động cùng chờ mong.

“...Thực xin lỗi”. Nghiêng đầu suy nghĩ một phen, Dung Nhược cười có lỗi.

Thất vọng vọt đến, Vân Hân không khỏi than nhẹ trong lòng. Có lẽ, bản thân không nên ôm hi vọng, dù sao, ngay cả Vân Trạ cũng bị cô ấy loại ra khỏi trí nhớ, huống chi là cô.

“Không sao!” Vân Hân cười an ủi nói: “Mình biết chuyện cậu mất trí nhớ rồi, không cần phải xin lỗi”.

“Cám ơn”. Dung Nhược nói khẽ.

“Kỳ thật, hôm nay mình đến, là muốn hỏi cậu một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Cậu buổi sáng đã đến tập đoàn Vân thị, đúng không?” Vân Hân cẩn thận mở miệng trước.

“Đúng vậy”. Dung Nhược không hề giấu giếm, Vân Hân cố ý đến tìm cô, là để hỏi vấn đề này?

“Vậy, cậu cùng Vân Trạ đã nói những gì?” Nói xong, gấp vẻ mặt nghi hoặc của Dung Nhược, Vân Hân lập tức giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm! Mình không phải là muốn biết điều gì! Mình chỉ muốn hỏi một chút, hai người có phải đã cãi nhau, hoặc là.....” cô cũng không biết phải nói như thế nào, đành lúng túng dừng lại.

“Cãi nhau?” Đối với câu hỏi của cô ấy, nghi vấn trong lòng Dung Nhược càng ngày càng tăng. Vân Hân tại sao phải hỏi như vậy?

“Tôi chỉ đến hỏi Vân tiên sinh một việc, chúng tôi không có cãi nhau”

Không có? Vân Hân không tự chủ cuối đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ Vân Trạ phát bệnh lần này, không hề liên quan tới Dung Nhược.

“Tại sao cô phải hỏi như vậy?”

“À, không có gì”. Ngẩng đầu, thất ánh mắt nghi vấn của Dung Nhược, Vân Hân cười cười, “Chỉ là hôm nay đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, nên mình mới hỏi vậy”.

“Ngoài ý muốn?” Không hiểu vì sao, Dung Nhược cảm thấy thần sắc Vân Hân có vẻ quái lạ.

“Ừm.... hiện tại không còn việc gì nữa. Không chậm trễ thời gian của cậu, lần khác chúng ta lại tán gẫu!”. Do dự một chút, vẫn là không nói gì, Vân Hân đứng lên.

Cô không biết có nên đem sự việc phát sinh hôm nay nói cho Dung Nhược hay không, dù sao cô ấy đã mất trí nhớ, không còn nhớ rõ Vân Trạ. Có lẽ, cô ấy sẽ cho rằng, chuyện của một người xa lạ, vốn chẳng liên quan gì đến mình.

Dung Nhược đứng lên. Biểu tình suy tư của Vân Hân khiến cô bất giác nhíu mày. Ngoài ý muốn..... là chuyện gì? Không hiểu sao ngực lại dâng lên loại cảm giác lo lắng. Nhìn bóng lưng Vân Hân dần hướng đến phía cửa, cô có xúc động muốn đuổi theo.

Thế nhưng, cô không thể. Ở trong mắt bọn họ, cô đã là người mất trí nhớ, cô đã quên hết tất cả những con người và sự việc có liên quan đến Vân Trạ, vì thế, cô không thể biểu hiện sự quan tâm của mình.

Vân Hân chậm rãi bước ra ngoài, trong đầu lại xẹt qua hình ảnh gương mặt tái nhợt cùng đôi môi tím tái của Vân Trạ, còn có tâm trạng cô đơn của anh hai ngày trước.

—— Dung Nhược mất trí nhớ.

—— anh là ký ức mà cô ấy không muốn nhớ tới.

Lúc ấy, Vân Trạ hẳn là rất đau khổ.

Bởi vì, cô nghe được sự chua xót trong lời nói của anh, cho dù anh đã che dấu rất khá.

Khoảnh khắc tay vừa đụng vào cửa thủy tinh, Vân Hân đột nhiên dừng lại. Cô xoay người, một lần nữa quay trở lại chỗ Dung Nhược.

“Hi vọng cậu có thể cùng mình trở về, nhìn Vân Trạ”. Đứng trước mặt Dung Nhược, Vân Hân mang theo chút khẩn cầu.

12. Chương 12

Chương 12

“Hi vọng cậu có thể theo mình trở về, nhìn Vân Trạ”.

Lời Vân Hân vừa nói xong, một tia lo lắng cùng bối rối nhanh chóng lướt qua trong mắt Dung Nhược, nhưng chỉ phút chốc đã biến mất.

“Cô muốn tôi gặp Vân Trạ?”. Lộ ra một biểu tình nghi hoặc khó hiểu, Dung Nhược cố ý xem nhẹ hoảng hốt trong lòng, “Cô nói cô tên Vân Hân, vậy cô và Vân Trạ có phải...”

“Anh em”. Vân Hân tiếp lời, “Trạ là anh trai mình”.

“Dung Nhược, mình thật lòng hi vọng cậu có thể đi cùng mình”. Vân Hân lại khẩn cầu.

“Vân Trạ làm sao vậy? Còn nữa, vì sao nhất định phải là tôi đi gặp anh ấy?”

“.....Trạ sáng nay đột nhiên té xỉu trong phòng làm việc, là bệnh tim tái phát”. Sắc mặt Vân Hân trở nên nặng nề. Tuy rằng đã không còn nguy hiểm, nhưng mỗi lần nghĩ lại cô vẫn thấy sợ hãi.

Bệnh tim?! Lời của cô ấy khiến Dung Nhược nhíu chặt lông mày lại ——Vân Trạ có bệnh tim? Vì sao cô chưa bao giờ biết?

Đột nhiên nhớ lại, hai ngày trước lúc bọn họ gặp nhau thì sắc mặt của Vân Trạ bỗng trở nên tái nhợt. Chẳng qua là khi ấy cô còn đang kinh ngạc với hình ảnh Vân Trạ cùng chiếc xe lăn, mới bỏ qua chi tiết như vậy.

Nhớ tới đôi chân Vân Trạ, trái tim Dung Nhược vẫn dồn lên đau đớn. Có lẽ, trong hai năm bản thân mình mất tích, bên này cũng đã xảy ra rất nhiều sự việc.

“.....Có thể chứ? Có thể đi nhìn anh ấy được không?” Vân Hân vẫn chưa biết Vân Trạm tỉnh lại hay chưa, cô đang nghĩ, để anh nhìn thấy Dung Nhược đầu tiên khi mở mắt, có phải là một quyết định đúng đắn hay không.

“Được” Dung Nhược gật đầu. Có một số việc, cô cũng nên biết rõ ràng.

Xuyên qua khu vườn quen thuộc, trong ánh mắt kinh dị của người làm, Dung Nhược bình tĩnh theo sát Vân Hân trực tiếp tiến vào phòng khách rộng mở.

Ngôi biệt thự này được xây trên lưng chừng núi, năm đó cô còn không kịp nói lời tạm biệt. Nhưng tin rằng tương lai không xa, cô sẽ một lần nữa đường đường chính chính bước vào nơi này.

Cửa phòng ngủ bị người bên trong mở ra, một người đàn ông cao lớn anh tuần hướng về phía bọn họ đi đến.

“Trạm đã tỉnh chưa?” Vân Hân nhẹ giọng hỏi.

“Vừa tỉnh”. Nói xong, Cao Lỗi bí mật quan sát Dung Nhược đứng một bên, mới gật đầu đón tiếp cô.

Gật đầu đáp lại, Dung Nhược đã âm thầm đánh giá hành động của hai người trước mắt, khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, nhưng rõ ràng là rất quen thuộc và thân mật.

Đối với Cao Lỗi, cô chỉ gặp qua một lần ở vài năm trước. Khi đó, anh ta đã có hai thân phận rất quan trọng là bạn thân của Vân Trạm và bạn trai của Vân Hân, chỉ là vì anh ta hay ở nước ngoài, nên cơ hội gặp mặt cũng không nhiều. Nhìn thấy sự ăn ý vô hình của anh ta và Vân Hân lúc đó, không biết quan hệ hai người hiện tại đã tiến thêm bước nào chưa.

“Dung Nhược, chúng ta vào thôi”.

“Được”.

Đứng tại chỗ nhìn theo hai người một trước một sau đi vào phòng ngủ của Vân Trạm, sắc mặt Cao Lỗi có chút nghiêm trọng.

Còn nhớ rõ lần đó, cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Dung Nhược, ấn tượng của anh với cô ấy là một cô gái dịu dàng như mặt hồ. Nhả nhặn lịch sự, mềm mại yên tĩnh, trên gương mặt tỏa ra ánh sáng nhẹ dịu, khiến người ta có cảm giác ấm áp. Thế nhưng, ngay vừa rồi, anh lại rõ ràng cảm nhận được hơi thở lạnh lùng lan tỏa trên người cô, bất kể là ánh mắt hay biểu tình.

Có lẽ, là do mất trí nhớ chẳng. Cao Lỗi lặng lẽ giải thích thay cho Dung Nhược.

Trong phòng mờ tối, tấm thảm lông rậm mềm mại đã bị thay thế bằng sàn trơn, rèm cửa rộng lớn khép kín, xuyên thấu qua khe hở, có thể thấy ánh sáng ở bên ngoài.

Ngay tại lúc bước vào căn phòng này, trái tim Dung Nhược đã bắt đầu gia tăng nhịp đập. Một mùi hương nam tính quen thuộc từ lâu bất ngờ xông vào hô hấp.

—— đó là hơi thở của Vân Trạm

Âm thầm xiết chặt bàn tay run rẩy, Dung Nhược nhè nhẹ bước chân, cố gắng điều chỉnh nhịp thở.

Sau đó, cô đi theo Vân Hân, đến gần bên giường.

Người trên giường lặng yên nằm đó, ánh sáng quá mờ, không thể thấy rõ ràng chi tiết, nhưng cô lại có thể nghe được nhịp tim vô cùng nhỏ của anh, từng tiếng từng tiếng, rõ ràng trầm ổn.

Tỉnh lại từ trong mê man, cơn đau đớn khiến cơ thể hít thở không thông đã rời xa, Vân Trạm vô lực nằm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cửa bị nhẹ nhàng mở ra, rồi khép lại. Anh nghe thấy tiếng chân cố ý bước nhẹ, đi thẳng tới đầu giường anh.

“Vân Hân?” Khẽ mở mắt ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai bóng dáng. Mà người phụ nữ đứng sau Vân Hân kia, cho dù không thấy rõ dung mạo, hình dáng quen thuộc cũng đủ để bàn tay giấu trong tấm chăn của anh nhẹ nhàng nắm lại.

“Ừm, là em”. Thấy Vân Trạm tỉnh, Vân Hân bước về phía cửa sổ.

“Xoạt!” kéo rèm cửa ra, ánh sáng lập tức từ ngoài xuyên thấu vào phòng.

Vân Trạm theo phản xạ nghiêng đầu đi, híp híp mắt.

Bệnh tim! Đứng ở bên cạnh, khi dựa theo ánh sáng thấy được rõ ràng con người đang nằm trên giường kia, những lời nói của Vân Hân vừa rồi lại xông lên trong trí óc Dung Nhược.

Đây là Vân Trạm. Là Vân Trạm đã hai năm không gặp, là Vân Trạm mà cô đã có những ký ức không thể quên.

Anh nằm thẳng trên giường, mái tóc có chút hỗn độn, đôi mắt khép hờ, mặt không chút máu, làn môi cũng thâm tái lại khiến cô giật mình kinh hãi.

Nhìn gương mặt anh tuần nhợt nhạt, tấm chăn đơn màu trắng quấn quanh thân thể gầy yếu, Dung Nhược cảm thấy, trái tim gần như đã chìm vào đau đớn không dứt.

“Dung Nhược, cậu ở đây, mình ra ngoài rót ly nước”. Cố ý để lại không gian, Vân Hân khẽ lướt mắt nhìn Vân Trạm một cái, nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa.

Quả nhiên là cô!

Ánh mắt không kịp thích ứng với ánh sáng còn chưa mở, bên tai đã truyền đến câu nói của Vân Hân, Vân Trạm khẽ than nhẹ trong lòng, chậm rãi mở mắt, quay đầu, nhìn về phía gương mặt thanh lệ kia.

13. Chương 13

Chương 13

Nhìn Vân Trạm đang bằng mọi cách khởi động thân thể, Dung Nhược cố gắng kìm nén xúc động muốn hỗ trợ của mình, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

Tựa vào đầu giường, Vân Trạm nhắm mắt lại, xua đi cơn choáng váng vì đứng dậy mà kéo đến. Làn nữa mở mắt thì đã phát hiện Dung Nhược đang nhìn chăm chú vào mình.

“Sao em lại tới đây?” Anh nhìn về phía cô, giọng nói khàn nhẹ.

“Vân Hân nói anh bị bệnh, muốn tôi tới thăm anh”. Vừa hữu ý vừa vô ý, Dung Nhược là đang nhắc nhở Vân Trạm, đến thăm anh, không phải là ý nghĩ ngu ngốc của cô. Nhưng nhìn vẻ mặt tiêu tụy của anh giờ phút này, cô không kìm được mà hỏi tiếp:

“.....Anh cảm thấy thế nào rồi?”

“Đã không sao”. Cố ý xem nhẹ cơn đau đớn co rút trên lưng, Vân Trạm lắc lắc đầu.

Môi khẽ mím lại, Dung Nhược nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời, hai người đều lặng im, không khí trong phòng có chút áp lực và trầm trọng.

Không muốn nhìn đến gương mặt Vân Trạm, Dung Nhược cố ý chuyển tầm mắt, ánh mắt lại vừa vắn dửng trên đùi anh. Đôi chân đó cho dù được che chở dưới chiếc chăn mỏng vẫn không giấu được sự suy yếu, cùng với chiếc xe lăn dưới phản xạ của ánh sáng mà lóe ra sắc chói kim loại, tất cả đều như dằm gai nhọn đâm vào mắt cô đau đớn.

.....Không thể mềm lòng!

Cô âm thầm nắm chặt vào tay vịn của ghế dựa, tự cảnh cáo trong lòng.

Cho dù chân anh đúng theo suy đoán của cô là bị thương vào lần bắt cóc đó, nhưng dù sao cũng là vì Vân Hân! Ngay từ giây phút cô rút xuống vách núi đen kia, cũng đã quyết định tính mạng của cô không còn là do anh đánh đổi! Nay cô còn có thể hô hấp bầu không khí ở trên đời, hoàn toàn là do may mắn của bản thân, cô hẳn là nên cảm ơn những ngư dân đã cứu vớt cô, chứ không phải anh!

Cho nên, không cần phải có quá nhiều bản khoản như vậy, cô chỉ cần hoàn thành tốt kế hoạch của mình là đủ!

Dung Nhược ngồi khuất bóng, vì thế Vân Trạm nửa nằm nửa ngồi ở trên giường không thể thấy rõ vẻ mặt của cô. Nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được cô đang lâm vào trầm tư. Tuy là không biết cô đang suy nghĩ về điều gì, nhưng Vân Trạm vẫn quay đầu, nhắm mắt lại lặng yên nằm đó, không muốn cắt ngang suy nghĩ của cô.

Sau một lúc lâu, bên tai mới truyền đến giọng nói trầm nhẹ đặc trưng của cô.

“Tại sao lại nói dối tôi?”

“.....” Dung Nhược đột nhiên đề cập đến vấn đề này khiến Vân Trạm mở mắt ra. Anh khẽ nhướn mày không nói gì, nghi hoặc nhìn về phía cô.

“Anh và tôi, đã từng là người yêu, đúng không?” Hít sâu một hơi, Dung Nhược hỏi.

“Em.....” Trong đôi mắt sâu thẳm lộ ra vẻ kinh ngạc, Vân Trạm nhìn vẻ mặt khẳng định của cô, trái tim co rút một chút. Chẳng lẽ, cô đã nhớ ra?!

“Không phải như anh nghĩ”. Đối mặt với kinh ngạc của Vân Trạm, Dung Nhược làm như vô tội lắc đầu cười, “Tôi không nhớ nổi điều gì cả. Nhưng là bạn tôi nói cho tôi biết, tôi trước kia là bạn gái của anh”.

Cô phải nhanh chóng đẩy mạnh mối quan hệ giữa bọn họ. Nếu anh đã không chịu nói gì, vậy để cô chủ động cũng tốt.

“Tôi nghĩ, bạn tốt của tôi sẽ không thể lừa tôi được. Anh là bạn trai tôi, đúng không!”. Nói xong, cô chăm chú nhìn vào mắt Vân Trạm.

Thất vọng mơ hồ lại nổi lên trong lòng, Vân Trạm nhìn gương mặt quả quyết cố chấp của cô, cũng không trả lời ngay lập tức.

Đầu khẽ cúi xuống, mi mắt che giấu thần sắc nơi đáy mắt, một lát sau, anh mới thản nhiên hỏi: “Nếu là đúng, em có thể lập tức chấp nhận không?”

“Không thể”. Câu trả lời rất nhanh và rành mạch.

Rõ ràng là có thể đoán được đáp án, nhưng khi chính tai nghe thấy nó thông dong bật ra từ miệng Dung Nhược, lòng anh vẫn dâng lên một tia u ám. Nhưng câu nói tiếp theo của cô..., lại khiến anh không thể không nâng mắt nhìn về phía cô.

“Không thể lập tức chấp nhận. Nhưng tôi nghĩ, chỉ cần cho tôi một chút thời gian để thích ứng, hẳn là cũng không khó gì”. Một chút ý cười hiện lên trên khuôn mặt thanh lệ, “Đương nhiên, đầu tiên cũng phải xem anh có đồng ý tiếp tục mối quan hệ trong quá khứ của chúng ta hay không”.

Vân Trạm sững sờ một chút. Nhìn vào đôi mắt trong suốt thiếu đi vài phần xa cách kia, anh bỗng nhiên sinh ra cảm giác kỳ quái, cảm thấy không thể nắm bắt được cảm xúc của cô gái trước mắt —— một phút trước còn lạnh lùng khó gần, đảo mắt một cái đã trở nên chủ động thân thiện.

Đến tận bây giờ cũng là do việc mất trí nhớ đã biến đổi tính cách cô, hay là chính anh ngày trước đã không phát hiện ra một mặt khác trong con người cô, anh không thể biết được. Chỉ là, Dung Nhược với nhiều gương mặt như vậy, lại tản ra một loại khí chất khiến người khác mê hoặc.

“Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về”. Dung Nhược đứng dậy, không đợi Vân Trạm nói chuyện, lại bổ sung: “Anh hãy nghỉ ngơi thật tốt, lần khác gặp lại”.

Vân Trạm sau khi nhìn theo bóng lưng dịu dàng rời đi, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

14. Chương 14

Chương 14

Tia sáng nhỏ bé len lỏi qua khe rèm cửa sổ, Vân Trạm khởi động thân thể, nửa người tựa vào đầu giường. Trong đôi mắt đen đầy ngập tràn tư sâu lắng.

Từ ba ngày trước, Dung Nhược đột nhiên đến, bỏ lại những câu chữ kia rồi vội vàng rời đi, sau đó lại không thấy xuất hiện nữa. Mà đối với thái độ không đồng nhất của cô trong khoảng thời gian này, cùng với những biến đổi lớn trong tính cách so với quá khứ, nghi hoặc bấy lâu trong lòng Vân Trạm nay ngày càng lan rộng.

Mấy ngày qua, anh bị bắt nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngoại trừ ngẫu nhiên phải xử lý công việc bên ngoài, anh có đủ thời gian để suy ngẫm về cảm giác quái lạ trong lòng.

Ngày đó, nếu anh không nhìn lầm, khi Dung Nhược đứng cạnh giường, hỏi anh, "chúng ta đã từng là người yêu, đúng không?", đôi mắt cô đã vô tình lướt qua một cảm xúc lạ, vừa lúc anh nắm bắt được. Anh cũng không thể lý giải được ý nghĩa của tia cảm xúc đó, nhưng nó khiến lòng anh dâng lên sự sợ hãi.

Cô như vậy, bất luận là hành vi hay ánh mắt, đều tựa như một mê cung, khiến anh đã không thể nắm bắt được, lại sinh ra cảm giác bất an.

Nhưng ít ra có một số thứ, anh có thể xác định —— cô của hôm nay, sẽ không còn là cô một thời ngoan hiền như nước, yên tĩnh vô tư như ngày nào. Nhưng mặc dù vậy, anh vẫn muốn cùng cô bên nhau, cho dù trong tương lai sẽ có một ngày cô nhớ lại tất cả, đòi hỏi sự bồi thường từ nơi anh, anh cũng cam tâm tình nguyện, dành cho cô tất cả mọi thứ anh có..

Dung Nhược ôm đầu gối ngồi trên giường, đối diện là hai gương mặt tràn đầy bất đắc dĩ cùng không đồng tình.

Tự dưng muốn cười. Cô cảm thấy, người bất đắc dĩ lẽ ra phải là cô mới đúng! Vì sao tất cả mọi người luôn đứng về phía Vân Trạm? Vì sao cô còn chưa làm ra bất kỳ hành động quá mức nào mà đã bị bạn tốt chỉ trích? Vì sao không một ai để ý đến cảm nhận của cô?

"Mình thật không ngờ là cậu lại có suy nghĩ này". Điền Ngọc ngồi trên sofa nhàu mảy. Mới công tác ở nước ngoài trở về cô đã kéo hành lý vọt ngay vào nhà Dung Nhược, thuận tiện kéo theo Hà Dĩ Thuần.

"Cậu giả trang mất trí nhớ! Lừa anh ta còn chưa nói, lại còn muốn trả thù?" Đây là chỗ cô khó hiểu nhất, ban đầu ở nước ngoài nhận được điện thoại của Hà Dĩ Thuần, cô vẫn còn bán tín bán nghi, không nghĩ là Dung Nhược có thể làm ra loại chuyện như vậy. Hiện tại, một người luôn luôn ngay thẳng và dễ dàng xúc động như cô, chỉ muốn lao tới thật nhanh để biết được suy nghĩ của Dung Nhược.

"Phản ứng của cậu cũng mạnh quá rồi!" Nhàn nhạt nhìn Điền Ngọc, tâm lý Dung Nhược càng lúc càng cảm thấy bất lực. Vân Trạm.....Bắt đầu từ khi nào mà bạn tốt của cô lại muốn ngay trước mặt cô bảo vệ cho anh ta?!

Nhìn khuôn mặt vô tâm trước mắt, Điền Ngọc thật muốn nhào tới bóp chết cô. Cô thở dài, "Hành động của cậu rất không công bằng! Sao cậu không nghĩ đến, suốt hai năm qua, anh ta vì tìm kiếm cậu đã phải bỏ ra biết bao nhiêu sức lực! Hơn nữa anh ta còn chưa bao giờ buông xuôi! Sự kiên trì cố chấp đó, vẫn chưa đủ để cậu từ bỏ ý định sao? Nếu cậu đã không muốn cùng anh ta bắt đầu lại quan hệ, vậy cũng nên quên hết đi, quá khứ hãy để nó trôi qua! Tội gì cứ phải trả thù anh ta!"

Hà Dĩ Thuần ngồi một bên im lặng không nói. Làm bạn bè lâu năm, cô làm sao không hiểu tính cách của Dung Nhược?! Chuyện đã quyết định, rất ít khi thay đổi. Nhưng cũng chính là vì quá hiểu, cô gần như có thể khẳng định, Dung Nhược thật sự vẫn còn tình cảm sâu đậm đối với Vân Trạm. Cô không muốn nhìn thấy bạn thân hại người hại mình, cho nên mới kể lại cho Điền Ngọc, hy vọng cô cũng có thể ra mặt khuyên nhủ Dung Nhược, cho dù kết quả cuối cùng có lẽ cũng không hề thay đổi.

"Mình biết cậu đang toan tính điều gì". Thở dài một tiếng, Điền Ngọc nói tiếp: "Nhưng chỉ có cậu mới là người rõ ràng nhất, anh ta mắc ơn với nhà họ Vân, trong hoàn cảnh như vậy, bất kỳ một người đàn ông có trách nhiệm nào cũng sẽ không để cho đứa con gái duy nhất của nhà họ Vân lâm vào nguy hiểm! Còn cậu..."

"Mình biết!" Dung Nhược cắt ngang lời cô, ánh mắt nhìn vào gương mặt trơn mịn, tiếp lời: "Mình cũng hiểu được điều đó". Vẫn luôn hiểu được.

".....Vậy cậu còn cố chấp cái gì?"

Dung Nhược lắc đầu, nhìn lại Điền Ngọc và Hà Dĩ Thuần.

“Chuyện của mình và anh ta, để mình tự giải quyết đi”. Nói xong, cô nhắm mắt lại đem mặt vùi vào cánh tay.

Hàng mi khẽ run rẩy tiết lộ cảm xúc nơi đáy mắt —— kỳ thật, cô vẫn luôn cố chấp muốn biết, người đàn ông cô toàn tâm toàn ý yêu ba năm, rốt cuộc đã bao giờ thật lòng yêu cô hay chưa. Ít nhất là vào lúc cô bị đẩy xuống vách núi đen ngày đó, cô vẫn không tìm thấy được sự lo lắng cùng yêu thương trong đôi mắt hồ hững kia.

Hiện tại, thay vì nói là trả thù, không bằng nói là thực hiện nguyện vọng từ tận đáy lòng cô..... Hy vọng bản thân có thể cảm nhận được tình yêu của người đàn ông kia dành ình.

Cửa lớn nhà họ Vân mở ra, người giúp việc nghênh tiếp Dung Nhược tiến vào phòng khách.

“Dung tiểu thư, cậu chủ đang tiến hành phục hồi chức năng, xin chờ một chút”. Bưng trà bánh lên, người giúp việc đứng lui sang một bên.

“Phục hồi chức năng? Cần nhiều thời gian không?”

“Một tuần hai lần, một lần hai giờ. Bác sĩ vào đã lâu, cũng sắp xong rồi”. Người giúp việc rất cung kính trả lời.

Gật gật đầu, Dung Nhược khẽ nhấp chút trà hoa, đứng dậy nhìn về phía vườn hoa phía sau cửa sổ.

Mọi thứ đều được chăm sóc rất tốt, giống như trước khi cô rời đi.

Chỉ là, ở phía đông nam của vườn hoa, có một mảnh đất nhỏ bị bỏ hoang —— nơi đó từng là mảnh vườn của riêng cô, bên trong có những loại hoa cỏ cô tự tay trồng, mỗi ngày cô đều dành ra thời gian để chăm chút chúng.

Nhìn mảnh đất bảm đầy cỏ dại kia, lòng cô hơi thất lại.

Đúng lúc này, cửa phòng mở, một người đàn ông trung niên đi ra, người giúp việc nghênh đón.

“Thời gian phục hồi chức năng của cậu chủ đã xong”.

15. Chương 15

Chương 15

Thời điểm cửa bị đẩy ra, Vân Trạ đang định từ trên giường dời xuống xe lăn.

Nhìn thấy Dung Nhược bước vào phòng, động tác của anh khựng lại một chút, sau đó cánh tay dùng sức chống xuống mép giường, ngồi lên xe lăn. Bởi vì vừa rồi phải phối hợp với bác sĩ vận động phục hồi chức năng suốt hai tiếng, nên những hành động lúc này tốn khá nhiều sức lực của anh, thân thể sau khi đã ngồi vững, anh lặng yên phủ lên đôi chân đã mất tri giác.....Tuy rằng anh luôn khước từ sự giúp đỡ của người khác, nhưng đây là lần đầu tiên, anh cảm thấy toàn bộ quá trình thật sự khó khăn mà chậm chạp, chậm đến nỗi anh không thể suy đoán được tầm mắt kia đã dừng lại trên đùi mình bao lâu..... Sắc mặt không đổi, anh lấy tấm thảm mỏng một bên qua, che kín lại một phần cơ thể khiếm khuyết—— một phần khiếm khuyết mà từ trước tới giờ anh vẫn không hề để tâm đến.

Hình ảnh Vân Trạ khó nhọc như vậy, từ khi cô bước vào cửa, đã hoàn toàn rơi vào mắt cô.Tayanh đang run, mà tay cô, cũng dường như đang run. Người giúp việc đứng bên cạnh giường, rất nghiêm túc im lặng, cho dù nghe thấy âm thanh thở dốc của Vân Trạ, cũng không hề tiến lên giúp đỡ. Đây chính là sự kiêu ngạo của anh sao? Cô than nhẹ trong lòng.

Đến khi Vân Trạ thành công ngồi vào xe lăn, Dung Nhược mới phát hiện, bản thân dường như đã thở một hơi nhẹ nhõm. Ngoài cửa sổ là ánh sáng chói mắt, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bước lên trước.

“Tìm tôi, có chuyện gì không?” Thực ra, khi nhận được cuộc gọi của Vân Trạm lúc trưa, cô đã có chút kinh ngạc. Dù sao thì cô cũng không nghĩ tới anh sẽ chủ động hẹn cô đến.

“Em hôm trước đã từng nói, muốn thích ứng với thân phận bạn gái”. Ngắc đầu nhìn cô, Vân Trạm nhàn nhạt nhắc nhở. Ngụ ý là, nếu đã là bạn gái của anh, vậy việc gọi điện tìm cô, sẽ không cần phải có lý do.

Ừm?! Vô ý khê nhếch hàng lông mày xinh đẹp, Dung Nhược nhìn về phía anh. Thật sự không nghĩ tới Vân Trạm lại có thể trả lời cô như vậy! Khóe miệng kéo lên một nụ cười lạnh đậm. Dung Nhược vừa ngẫm phản bác chủ nghĩa trọng nam của Vân Trạm, lại đồng thời hài lòng với tình huống hiện tại —— dù sao, anh đã bắt đầu chủ động thừa nhận và tiếp nhận vị trí của cô, trước khi cô còn chưa hành động.

“Tôi có từng nói”. Cô lui về sau từng bước, ngồi xuống xô pha, nhìn thẳng vào Vân Trạm, “Nhưng cho dù là bạn gái, cũng sẽ không ngu muội tới mức để mặc người khác tùy tiện hô đến gọi đi! Hơn nữa, tôi nghĩ anh cũng không phải kiểu người nhằm chán như vậy, tìm đến tôi, nhất định sẽ có việc muốn nói”.

“Đúng là có chuyện”. Đối với những lời lẽ của cô, Vân Trạm tạm thời không bình luận, chỉ nở nụ cười nhẹ hiem thấy, “Tuần sau anh muốn bay sang nước Anh công tác, không biết em có hứng thú muốn cùng đi hay không”.

Nước Anh?! Tim Dung Nhược bắt đầu nhảy loạn! Trước khi về nước, cô đã ở nơi đó chờ đợi hai năm.

“Nếu em không thích, anh sẽ không miễn cưỡng”. Thấy cô không nói gì, Vân Trạm tiếp lời.

Hơi nghiêng đầu, nhìn vào gương mặt anh tuấn, một loại cảm giác kỳ quái nẩy lên trong đầu Dung Nhược. Không thể nói được là tại sao, nhưng cô cảm thấy, Vân Trạm hôm nay cùng với trước kia không quá giống nhau. Cố ý gọi điện thoại tìm cô, chủ động nhắc tới thân phận “bạn gái”, bây giờ lại còn muốn cùng cô đi nước ngoài..... Thế nhưng, mặc dù vậy, cô cũng không muốn bỏ lỡ một cơ hội bên nhau tốt như thế này, vậy nên, cô lập tức mở miệng: “Không thành vấn đề”. Vì muốn câu trả lời của mình thêm hợp tình hợp lý, cô lại bồi thêm một câu: “Dù sao tôi cũng đã nói rồi, tuy đã quên mất chuyện trước kia, nhưng tôi sẽ cố gắng thích ứng”.

“Vé máy bay anh sẽ chuẩn bị, thời gian cụ thể, anh sẽ báo cho em sau”. Gật gật đầu, không hề thừa lời vô nghĩa, Vân Trạm chuyển động xe lăn đi đến trước bàn đọc sách.

“Nếu anh bận việc, tôi đi trước”. Theo động tác của anh, Dung Nhược cũng đứng lên.

“Để anh nói tài xế đưa em về”. Không có ý giữ lại, Vân Trạm chỉ nhàn nhạt gật đầu.

“Cám ơn”.

Vân Trạm ngồi trước bàn, cho đến khi bóng lưng tao nhã kia hoàn toàn biến mất, sâu trong đôi mắt đen lộ ra một chút trầm tư.

—— đã quên mất chuyện trước kia.

Thật sự đã quên rồi sao.....Tiện tay mở ra tập tài liệu màu xanh nhạt trên mặt bàn, có khoảng hai trang giấy, ghi lại kết quả điều tra sáng nay.

Nước Anh..... Bệnh viện Ái Đình Bảo

Có lẽ, chờ đến khi anh tự mình đến nước Anh, mọi thứ mới có thể sáng tỏ.

16. Chương 16

Chương 16

Trải qua mười mấy tiếng trên không, máy bay vững vàng đáp xuống sân bay ngoại ô của Luân Đôn.

Bạn đồng hành Cao Lỗ đang phụ giúp Vân Trạm đi ở phía trước, Dung Nhược lùi một bước, đi theo phía sau họ. Từng trận choáng váng ập đến, cô biết mình bị say máy bay. Ngồi vào phía sau xe, cố nén cảm giác khó chịu trong dạ dày, lúc thấy Cao Lỗ giúp đỡ Vân Trạm lên xe, cô mới phát hiện sắc mặt của Vân Trạm rất kém, dường như còn mệt mỏi tái nhợt hơn so với khi còn ngồi trên máy bay.

“Cậu không sao chứ?” Xe chạy được một quãng, Cao Lỗi quay đầu hỏi.

Đợi một lúc lâu, Vân Trạm mới khẽ trả lời: “.....Ừm”

Nghe thấy giọng nói vô lực của anh, Dung Nhựt quay đầu lại. Từ lúc bắt đầu lên xe, anh vẫn nhắm mắt, giờ phút này, cô dường như có thể thấy hàng mi xinh đẹp của anh khẽ run rẩy, hơn nữa, nếp nhíu giữa hai hàng lông mày cũng khó che giấu được sự mệt mỏi ủ rũ. Tầm mắt dời xuống, khi bắt gặp đôi tay anh vẫn đang cố sức chống đỡ hai bên người thì Dung Nhựt đã nhận không được muốn tiến sang, ngồi gần anh một chút. Thế nhưng, ngay tại lúc cô chuẩn bị dịch chuyển thì Vân Trạm bỗng mở to mắt, nhàn nhạt đưa mắt nhìn cô, thấp giọng dặn dò tài xế: “Hạ cửa kính ở chỗ ngồi phía sau xuống”.

Lời của anh vừa dứt, một tiếng động nhỏ vang lên, gió lập tức ùa vào. Cảm giác hơi lạnh, nhưng đối với người đang say xe mà nói, lại thoải mái vô cùng.

Gần như chỉ trong phút chốc, Dung Nhựt cảm thấy cảm giác khó ở trong dạ dày giảm bớt rất nhiều, hơn nữa, ý nghĩ cũng dần thanh tỉnh từ trong cơn choáng váng.

Cô có chút kinh ngạc cùng cảm kích quay đầu nhìn Vân Trạm, nhưng người ngồi đó, đã sớm nhắm mắt lại, sắc mặt dường như càng thêm tái nhợt. Cô mấp máy môi, đem câu cảm ơn định nói nuốt trở vào, chỉ bình tĩnh nhích về phía Vân Trạm một chút.

Xe bắt đầu xuống đường cao tốc, lúc đi vào nội thành, tốc độ đã chậm lại rõ ràng. Cao Lỗi lại quay đầu, trong giọng nói mang theo nhiều lo lắng.

“Vốn là định xế chiều dự cuộc hội nghị cấp cao, bây giờ đổi lịch thành ngày mai được không?” Tuy Vân Trạm vẫn nói không sao, nhưng mười mấy tiếng ngồi trên máy bay, đối với một người có sức khỏe bình thường đã không phải là chuyện dễ chịu gì. Với tình trạng hiện nay của Vân Trạm, anh thật sự cảm thấy rất lo lắng.

“Buổi chiều tất cả mọi người quay về biệt thự nghỉ ngơi một chút, Dung Nhựt cũng có vẻ mệt mỏi”. Bất đắc dĩ, anh mang Dung Nhựt ra làm cớ.”Buổi tối chúng ta.....”. Đột nhiên áp lực từ đâu vọt đến khiến anh không thể hoàn thành câu nói, một chiếc xe hơi từ chỗ rẽ lao ra, vượt sát qua trước mắt làm bọn họ phải phanh gấp lại.

Sau khi giữ chặt tay vịn ổn định thân mình, anh lập tức quay đầu.

“Mọi người không sao chứ?”

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi!”. Tài xế cũng xoay người, vẻ mặt lo sợ e ngại.

Dung Nhựt đúng lúc đó cũng đã chống dậy ngồi lại nghiêm chỉnh, khi quay đầu sang nhìn về phía Vân Trạm thì tìm cô trong phút chốc dồn dập đập loạn.

Mất đi thăng bằng, Vân Trạm ngã lệch người xuống ghế, khuỷu tay trái chống đỡ thân thể, tay phải nắm chặt vạt áo trước ngực. Tuy không thể nhìn thấy gương mặt anh, nhưng tấm lưng gầy đang phập phồng gấp gáp kia, cũng đủ để mọi người ở đây hiểu được tình hình hiện tại.

“Trạm!.....” Dưới tình thế cấp bách, Dung Nhựt buộc miệng kêu lên, đồng thời lập tức ngồi vào bên cạnh anh.

“Mau lấy thuốc ra!” Cao Lỗi cũng lao xuống xe, mở cửa xe phía Vân Trạm ra.

Tay nhanh chóng tìm kiếm trong túi áo vest, Dung Nhựt cảm thấy ngón tay mình đã không còn nghe lời sai bảo. Vất vả lắm mới lấy được lọ thuốc từ trong túi sườn áo, đổ ra viên thuốc để Vân Trạm uống vào, cô mới nhận ra bàn tay đặt trên vai anh đang run rẩy dưới ánh sáng.

Lần đầu tiên trực tiếp bắt gặp Vân Trạm phát bệnh như vậy, cô lúng ta lúng túng không biết phải làm sao, cũng không dám tùy tiện di chuyển anh. Chỉ nhìn thấy mái tóc đen mềm của anh bám sát vào cổ, trên cổ tay thon gầy mơ hồ hiện lên đường mạch máu. Điều duy nhất khiến cô an tâm, đó là anh đã dần dần bình ổn hô hấp.

“Đặt cậu ấy nằm thẳng xuống”. Đợi cho tình huống của Vân Trạm ổn định, Cao Lỗi dặn dò tiếp.

Đem tầm mắt vẫn đặt tại trên người Vân Trạm dời đi, Dung Nhược ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, sau đó lui về vị trí ban đầu của mình. Nhẹ nhàng diu người đang còn thở nhẹ, cùng với trợ giúp của Cao Lỗi, đặt anh nằm gối lên đùi mình.

“Để cho cậu ấy nằm như vậy nghỉ ngơi một chút”. Cao Lỗi đóng cửa xe lại. Trước lúc trở về chỗ ngồi phía trước, anh khẽ lướt nhìn Dung Nhược, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Căn bản không để ý anh ta đang nói gì, Dung Nhược chỉ nhẹ nhàng nhú mày nhìn con người đang im lặng gối lên chân mình. Làn môi và sắc mặt đều trắng bệch như nhau, trên trán rõ ràng phủ một tầng mồ hôi, sợi tóc hơi thấm ướt. Bàn tay nắm trước ngực, đã dần dần bình thường lại, khoát lên bụng, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Hết sức cẩn thận nhặt tấm chăn lông rơi xuống ban nãy, nhẹ nhàng thay anh phủ lên, ngón tay mềm nhẹ gạt những sợi tóc trên trán anh ra, một tia đau lòng không hề che dấu mà biểu lộ trong mắt Dung Nhược.....

“Cậu rốt cục cũng tỉnh”. Khi Vân Trạm mở mắt ra, ngênh đón anh là câu nói như trút được gánh nặng của Cao Lỗi.

Thở sâu, cơn đau phía tim đã biến mất, Vân Trạm chống thân thể ngồi dậy.

“Tiểu Hân vừa rồi có gọi điện, xem chừng tôi trở về lần này sẽ không có ngày yên ổn”. Thấy anh đã không còn lo ngại, Cao Lỗi cũng yên tâm mà đùa cợt.

“Dung Nhược đâu?” Kéo gối mềm qua dựa lưng vào, Vân Trạm nhàn nhạt nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Cùng cậu đến quá trưa, mới đi rồi”. Cố ý nhấn mạnh chữ “cùng”, Cao Lỗi thâm ý sâu xa nhìn về phía anh.

“Cậu giúp tôi sắp xếp hành trình ngày mai”. Vân Trạm vẻ mặt lạnh nhạt, giống như hoàn toàn không thêm để ý lời nói của bạn thân.

“Trễ hai ngày cũng không muộn, cậu cần phải nghỉ ngơi nhiều. Nếu còn giống như hôm nay, sẽ có người rất lo lắng”. Lời nói của Cao Lỗi bây giờ là hoàn toàn thật tâm. Lúc ấy tuy rằng đang bận việc cấp cứu, nhưng anh vẫn không bỏ qua vẻ mặt lo lắng sốt ruột của Dung Nhược. Tay cô khi đó phát run, ánh mắt hoảng hốt, còn có hành động diu Vân Trạm nằm xuống rất tự nhiên như lẽ thường tình, tất cả đều toát ra sự quan tâm đối với Vân Trạm. Cô khi ấy, cùng với Dung Nhược hờ hững xa cách ở nhà họ Vân hôm nọ, quả thực là một trời một vực. Cũng chính vì sự tương phản rõ rệt này đã khiến anh chú ý cô nhiều hơn.

“.....Tôi đã không sao rồi”. Vân Trạm vẫn nhàn nhạt trả lời. Trong lòng lại vì câu nói của Cao Lỗi mà có chút hân hoan.

Sự cố chấp của anh khiến Cao Lỗi bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, tôi đi sắp xếp. Nhưng mà đêm nay cậu phải nghỉ ngơi thật tốt”

Gật gật đầu, cho đến khi Cao Lỗi rời khỏi phòng ngủ, Vân Trạm cũng không nói câu nào.

Màn đêm dày đặc bao phủ mọi thứ. Từng trận gió nhẹ xuyên qua cửa sổ đang mở lùa vào, tấm rèm cửa sổ khẽ lay động.

Trong mắt Vân Trạm, cũng là một mảnh tối tĩnh mịch.

Lúc ấy, khi anh lên cơn đau tim, không ngừng thở dốc, bên tai rõ ràng truyền đến giọng nói của Dung Nhược, mang theo lo lắng cùng vội vàng.

Nhưng điều anh càng để ý đến, chính là cách cô xưng hô anh.

—Trạm!.....

Âm thanh quen thuộc trong quá khứ, cứ thế mà bật ra từ miệng cô một cách tự nhiên.

Vân Trạm thuận tay tắt đèn tường, đáy mắt tĩnh lặng ẩn hiện tia cảm xúc kỳ lạ.

Dung Nhược ôm đầu gối dựa vào tường.

Đêm rất sâu, có lẽ, tất cả mọi người đều chìm vào giấc ngủ. Nhưng cô đã lâu vẫn không thể ngủ được.

Nếu như không trải qua sự việc ở mấy tiếng trước, cô cũng sẽ không biết được, thì ra bản thân mình yếu ớt và nhát gan như vậy. Cô, lại có thể bị Vân Trạ dọa cho thất kinh. Tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống, nỗi sợ hãi mà ngay cả năm đó bên vách núi cô cũng chưa từng cảm nhận. Có lẽ, năm đó là do trái tim tro tàn đã lấp đầy mọi thứ, nên cô mới không cảm thấy sợ hãi. Thế nhưng hôm nay... đầu óc cô trống rỗng, chân tay phát run.

Gió đêm ập vào, cảm thấy một trận lạnh lẽo. Theo bản năng hai tay thu chặt, Dung Nhược nhìn chăm chăm vào tấm thảm lộ ra một nụ cười tự giễu. Thì ra, bản thân mình lại không trấn tĩnh như vậy. Mặt nạ lạnh lùng cô tự cho là vững chắc vất vả đeo vào bấy lâu, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Kế tiếp, sự tình sẽ phát triển như thế nào, ngay cả chính cô cũng đã bắt đầu hoang mang không rõ.

17. Chương 17

Chương 17

Ở nước Anh hai ngày, đồng hồ sinh lý vẫn chưa điều chỉnh được. Lúc Dung Nhược tỉnh lại, đã là quá bữa trưa.

Vài ba người giúp việc đang hút bụi, lau cửa sổ. Thấy cô đi ra, vội vàng bỏ dở việc trong tay, chào đón.

“Bọn họ, đều ra ngoài rồi sao?” Cô hướng mắt nhìn về phía phòng ngủ của Vân Trạ.

“Thưa vâng. Tiên sinh lúc gần đi có dặn dò, đừng quấy rầy giấc ngủ của ngài. Ngài có muốn dùng cơm bây giờ không?”

“Ừm”

Ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, đối với những món ăn Trung Quốc phong phú mà người giúp việc bưng lên, Dung Nhược chỉ ăn qua loa có lệ. Hai ngày nay, cô chỉ có cơ hội gặp mặt Vân Trạ vào bữa cơm chiều. Cô không nghĩ tới, hành trình thị sát ở nước Anh của anh lại sắp xếp kín lịch như vậy, có điều, như vậy đối với cô cũng là chuyện tốt.

Buổi tối hôm Vân Trạ phát bệnh, cô dường như hoàn toàn mất ngủ. Đây cũng là lần đầu tiên, trong lòng nảy sinh hoang mang và giằng co mãnh liệt như vậy. Kế hoạch của cô, có thể tiếp tục hay không; cô cùng Vân Trạ, tương lai sẽ ra sao; nếu sự việc hôm đó còn tái diễn, cô còn có thể cố gắng bình tĩnh, hay sẽ có một ngày không cẩn thận tiết lộ sự quan tâm của mình với Vân Trạ....

“Phiền cô giúp tôi dọn xuống, tôi no rồi”. Đẩy ghế ra đứng dậy, Dung Nhược rời khỏi bàn ăn trong tình trạng đầy lòng tâm sự.

Biệt thự của Vân Trạ ở nước Anh là một khu ba tầng theo kiến trúc phương Tây, Dung Nhược trước kia cũng chưa từng đến. Tòa nhà có nóc nhà màu trắng cùng với tường ngoài màu xanh da trời, còn có một khu vườn lớn, theo quan sát của cô, mỗi ngày đều có người làm vườn cẩn thận vào chăm sóc nó. Nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, Dung Nhược gạt bỏ ý định đi ra ngoài, ngược lại bước về phía cầu thang, đi thẳng lên lầu ba.

Lầu một là phòng ngủ và phòng sách của Vân Trạ, cô cùng Cao Lỗi được phân ở hai gian phòng khách lầu hai, chỉ có lầu ba, cô còn chưa kịp xem qua. Coi như giết thời gian, cô mở ra một cánh cửa, lúc này mới phát hiện, thì ra lầu ba vốn là một nơi chuyên dùng cho việc an dưỡng. Không những có sân thượng nhô ra phía ngoài trời, còn có một gian dụng cụ đầy đủ để tập thể dục, một gian trò chơi, chỉ là những thứ này hình như đã lâu không đụng tới.

Mỗi một gian phòng, Dung Nhược đều đi vào quan sát, khi cô chạm nhẹ vào thiết bị vận động thì trong đầu lại hiện lên sắc mặt tái nhợt, cùng với đôi chân hoạt động hạn chế của Vân Trạ.

Cảm giác đau đớn không kịp kiềm chế, lại bắt đầu lan rộng trong lòng.

Rõ ràng chỉ mới quá buổi trưa, bầu trời đã tối một mảnh. Trước cửa chính bệnh viện Ái Đình Bảo, một chiếc BMW màu đen đang đỗ lại chờ đợi.

Theo tiếng cửa xe đóng lại, một giọng nói lạnh nhạt ở phía sau vang lên: “Quay về biệt thự”

“Cao tiên sinh vừa gọi điện thoại tới, bảo chuyện diễn thuyết đã an bài thỏa đáng. Ngài ấy còn hỏi, ngài bây giờ đang ở đâu. Ngài ấy nói, khoảng chừng năm giờ là có thể về đến nhà”. Tài xế vừa khởi động ô tô, vừa quay đầu báo cáo rành mạch.

“Tôi biết rồi”. Vân Trạm tự mình thắt dây an toàn, khẽ nhắm mắt lại, đáp lời.

Bề ngoài bình tĩnh, che dấu những suy nghĩ hỗn loạn bên trong chỉ riêng anh mới biết.

Chuyện của công ty, có Cao Lỗ ở đây, anh không lo lắng. Mục đích còn lại của chuyến đi Anh lần này, ngay vừa rồi cũng đã đạt được.

——Thì ra, Dung Nhược đã từng mất trí nhớ.

——Nhưng, đó cũng chỉ là từng mà thôi.

Nghĩ đến căn cứ xác thực vừa mới có được, khoe miệng Vân Trạm không khỏi kéo lên một góc độ trào phúng——

Cô lừa anh

Dung Nhược lại làm bộ mất phần trí nhớ có liên quan đến anh, lấy một điệu bộ hoàn toàn xa lạ đến đối mặt anh.

Cho dù sau đó bản thân anh cũng có chút hoài nghi, nhưng anh không thể không thừa nhận, ban đầu, cô ngụy trang vô cùng tốt, dường như đã thành công lừa gạt mọi người.

Nâng tay che ngực, gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười gượng. Nghĩ đến Dung Nhược rõ ràng mang theo trí nhớ, lại dùng vẻ mặt hồ hững và xa lạ để đối mặt với anh, ngực Vân Trạm không khỏi dâng lên từng cơn co rút.

Là vì hận anh sao?

Cô, hận anh đến nỗi, gạt bỏ hoàn toàn quá khứ, chỉ nguyện coi anh là một kẻ xa lạ?

Nhưng nếu cô đã thật sự hận anh như vậy, vì sao lại không thuận theo lẽ thường, mãi mãi rời khỏi cuộc sống của anh? Ngược lại còn đi đến ngày hôm nay, nguyện ý nhận thân phận bạn gái của anh, nguyện ý bắt đầu một lần nữa?

Kỳ thật, từ giây phút nghe được lời chứng thực của bác sĩ, trong lòng đã mơ hồ hiện lên đáp án, chỉ là, anh không muốn lại đi nghĩ tiếp.

Từ lần gặp nhau đầu tiên cho tới bây giờ, mỗi một hành động, mỗi một thái độ của Dung Nhược, đã thể hiện điều gì, hoặc đang ẩn giấu thứ gì, giờ đây anh cũng không muốn suy đoán nữa.

Cũng không phải là nhu nhược đến nỗi không thể đón nhận chân tướng, chẳng qua, là không muốn mà thôi.

“Tiên sinh, ngài đã trở lại”

“.....Dung tiểu thư đâu?”

“Ở trong phòng sách của ngài”

Cởi áo khoác đưa cho người hầu, Vân Trạm tự chuyển động xe lăn, đi về hướng phòng sách, đẩy ra cánh cửa khép hờ.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Dung Nhược một thân quần trắng áo trắng, nằm nghiêng trên chiếc sofa màu trắng ngà. Cô nhắm mắt, tóc dài rủ xuống bờ sofa, thân thể hơi cuộn lại, trên sàn nhà có một ly rượu còn sót lại chất lỏng màu đỏ sẫm.

Vân Trạm đẩy cửa vào, nhìn thấy loại tình cảnh này. Anh chuyển động xe lăn từ từ tới gần, nhìn hai má hơi ửng hồng của cô, còn có ly rượu trên sàn, quay đầu nhìn về phía tủ rượu, bất đắc dĩ lắc đầu. Rõ ràng

là cho tới bây giờ cũng không uống được rượu, vậy mà hôm nay lại uống hết non nửa bình vang đỏ Pháp trên quý của anh, khó trách say đến mê man, ngay cả anh tiến vào cũng không phát hiện, không biết là cô đã ngủ ở đây bao lâu.

Vân Trạm vươn tay, động tác nhẹ nhàng gạt những sợi tóc xõa ở hai bên mặt cô, cô lúc ngủ say, hoàn toàn không còn sự lạnh lùng nguy trang nữa, biểu tình đã khôi phục lại vẻ dịu dàng yên tĩnh của trước kia, là Dung Nhược mà anh từng quen thuộc.

Ngón tay thon dài lưu luyến trên gương mặt non mịn, rất lâu sau, giọng nói trầm lạnh bật ra từng chữ: “Rốt cuộc điều em muốn là gì?”

.....

Người đang ngủ say vẫn bình ổn hô hấp, hơi thở đều đều, Vân Trạm thu tay lại, nhắm mắt, thu lại vẻ phức tạp nơi đáy mắt, chậm rãi lùi xe lăn. Trước khi rời đi, anh kéo tấm chăn lông trên đùi nhẹ nhàng phủ lên người Dung Nhược

Tắt đèn tường, anh đồng thời vẫn nhìn về phía khuôn mặt thanh nhã kia.

Bất kể cô muốn điều gì, chỉ cần anh có thể, anh nhất định sẽ giao hết cho cô.

18. Chương 18

Chương 18

Hành trình một tuần nước Anh sắp chấm dứt, rõ ràng là không hề phát sinh chuyện gì, vậy mà Dung Nhược lại mơ hồ cảm thấy có điều gì đó đang thay đổi, nhưng cô không thể diễn tả được cảm giác kì quái này.

Khuya hôm trước khi cô tỉnh dậy trên sofa, phát hiện tấm chăn lông của Vân Trạm đang phủ lên người mình, ngoài sự kinh ngạc, trong lòng còn dâng lên một chút ám áp cảm động. Cũng bắt đầu từ ngày đó trở đi, cô cảm giác ánh mắt Vân Trạm đã có chút thay đổi, có đôi khi, cô thậm chí thấy được đôi mắt anh dõi theo cô mang theo một chút suy nghĩ cùng ý tứ sâu xa.

Nhưng mặc dù cô có hoài nghi hay suy đoán thế nào, cũng không chiếm được một đáp án hợp lý. Vì vậy, cô chỉ hy vọng, những điều cô thấy được là do bản thân bị ảo giác.

Hạt mưa đánh vào bệ cửa sổ, phát ra âm thanh tí tách.

Vẫn dùng cơm một mình như mọi ngày, khi người giúp việc bưng lên canh hầm nóng hổi, Dung Nhược thuận miệng hỏi: “Vân Trạm đã ra ngoài từ sáng sớm đúng không?”

Hôm nay cô thức dậy cũng không trễ, nhưng vẫn không thể nhìn thấy anh, điều này làm cô không khỏi hoài nghi, việc của công ty bận rộn đến mức nào mà khiến tổng giám đốc cũng không thể thoát thân, ngay cả ngày cuối cùng cũng không có thời gian rảnh rỗi.

“Thưa không, tiên sinh hôm nay không ra ngoài”

“.....Sao?” Nghe xong lời nói của người giúp việc..., cô sửng sốt, bàn tay đang cắt bớt tết dừng lại, ngẩng đầu khó hiểu hỏi: “Ý cô là, anh ta bây giờ đang ở nhà?”

“Dạ đúng vậy, Dung tiểu thư”. Người giúp việc nhìn lại cô, không rõ là mình có nói sót chỗ nào không, để cô phải hỏi lại như vậy.

Đặt dao nĩa xuống, Dung Nhược đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Cô ở nhà đợi tới trưa, vậy mà lại không biết, thì ra còn có một người khác tồn tại.

“Anh ta trong phòng?” Cô chỉ chỉ về phía phòng ngủ.

“Thưa vâng”

Chỉ cách một cánh cửa, cô lại hoàn toàn không hề hay biết. Người giúp việc vẫn từng ra vào phòng ngủ của Vân Trạm, cô chỉ nghĩ là sửa sang quét tước thông thường thôi, không quá để ý.

“Vậy còn Cao tiên sinh đâu?”

“Cao tiên sinh đi ra ngoài có chút việc, nói buổi chiều mới có thể trở về”

Dung Nhược gật gật đầu, đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, trước khi người giúp việc đi, lại hỏi:

“Vậy anh ta..... vẫn chưa ăn cơm sao?” Vừa nói chuyện, đồng thời ánh mắt cũng nhìn về phía phòng ngủ.

“Tiên sinh nói ngài ấy cần nghỉ ngơi, đừng quấy rầy ngài ấy”

Nghỉ ngơi? Công việc mấy ngày nay bận rộn khiến anh mệt tới mức ngay cả cơm cũng không muốn ăn sao? Dung Nhược hạ mi mắt, tình huống tĩnh lại sau cơn say hôm trước lại một lần nữa hiện lên trong đầu, cô do dự một chút, cuối cùng hít một hơi thật sâu, đứng dậy.

Quan tâm anh một chút, coi như là cảm ơn hành động của anh ngày hôm đó đi. Cô tự mình nhủ thầm trong lòng.

Lúc Vân Nhược bước vào phòng, thấy Vân Trạh vẫn nằm trên giường như cũ, mắt nhắm lại. Cô không xác định được là anh còn ngủ hay không, đành phải nhẹ nhàng bước tới. Ngay tại lúc cô cúi người, vừa muốn thử gọi một tiếng thì bất chợt bắt gặp một đôi mắt đen thẳm.

Theo phản xạ đứng thẳng dậy lui về phía sau từng bước, cô háng giọng, mới mở miệng: “Anh tỉnh rồi?”. Dứt lời, cô không tự nhiên mấp máy môi. Vừa rồi cách nhau quá gần, tuy chỉ có ngắn ngủi vài giây, nhưng lại làm cho cô không khỏi lúng túng.

“Ừm, vẫn đang tỉnh”. Vân Trạh bình tĩnh nhìn chăm chú vào từng động tác nhỏ của cô, gật gật đầu.

“Tôi nghe nói anh chưa ăn cơm, cho nên vào nhìn một chút”. Thuận tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, cô cố gắng khiến bản thân tự nhiên lại từ trận thất thố vừa rồi.

“Không đói bụng sao?” Cô nhìn phía anh, sắc mặt anh vẫn mang vẻ tái nhợt và mệt mỏi như vậy.

“Không quá đói”. Anh nhắm mắt lại, kỳ thật so với đói, đau đớn ở phần eo bị thương còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nghe được câu trả lời của Vân Trạh, Dung Nhược nhất thời không tìm được đề tài để nói, đưa mắt quan sát xung quanh, lúc quay đầu lại thì đã phát hiện Vân Trạh đang theo dõi cô, ánh mắt đen nổi bật trên nền gối trắng và gương mặt thiếu huyết sắc, có vẻ càng thêm sâu thẳm.

Cô tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, đứng dậy: “Vậy anh nghỉ ngơi tiếp, tôi đi ra ngoài”. Nói xong, liền bỏ đi.

“Có thể giúp anh một việc không”. Ngay lúc Dung Nhược tới cạnh cửa, Vân Trạh lại lần nữa lên tiếng, giọng nói trầm lạnh của anh thành công ngăn lại bước chân cô.

“Chuyện gì?” Cô quay đầu, chống lại ánh mắt của anh.

Nhìn thấy bóng dáng đang qua qua lại lại từ phòng tắm đến phòng ngủ, Vân Trạh hồi tưởng lại ý niệm xuất hiện trong đầu vừa rồi khi anh giữ chân Dung Nhược. Lần trước tái phát bệnh trên xe, mặc dù Cao Lỗi đã dùng thái độ mập mờ nhất để ám chỉ, nhưng khi đó anh gần như lâm vào trạng thái hôn mê, ý thức cùng cảm giác không hề rõ ràng, đối với những lời miêu tả về việc Dung Nhược đã lo lắng và quan tâm anh, anh cũng không nhận thức được bao nhiêu, duy nhất có thể nhớ rõ, chính là việc cô đã thốt ra xưng hô thân mật dưới tình thế cấp bách.

Hôm nay, cô đã chủ động tiến vào, mặc dù không nói rõ, nhưng anh hầu như có thể khẳng định đây chính là cách cô quan tâm anh. Có lẽ là lâu rồi không cảm thụ được tình cảm của cô, nên khi biết cô chỉ nói mấy câu rồi bỏ đi, trong lòng anh lại cảm thấy mất mát. Vì thế, mặc dù luôn luôn không muốn để lộ một mặt suy yếu bất lực của mình cho người khác xem, nhưng anh hôm nay đã dùng chính lý do này để giữ cô lại.

“Tôi phải làm thế nào?” Bưng nước ấm tới, đem khăn lông khô vắt lên ghế dựa, Dung Nhược hỏi.

“Đi anh nằm lại”. Nhìn cô một cái, Vân Trạh cố hết sức khởi động nửa người trên.

Đau đớn từ chỗ từng bị trúng đạn khuếch tán đến toàn bộ phần lưng, đây cũng là lý do cả ngày anh chỉ có thể nằm liệt trên giường nghỉ ngơi, bây giờ, ngay cả hơi sức để xoay người cũng yếu ớt.

Đỡ lấy phần eo gầy yếu, cẩn thận tỉ mỉ giúp Vân Trạm lật người lại, để anh nằm thẳng trên giường, Dung Nhựt một lần nữa lấy chăn đơn phủ lên người anh.

“Trong ngăn kéo tủ đầu giường có tinh dầu, sau khi chườm nóng, xoa trực tiếp, để nó thấm vào da là được”. Động tác vừa rồi tuy có ngoại lực hỗ trợ, nhưng vẫn khiến anh phải hít sâu một cái.

Dựa theo lời Vân Trạm, Dung Nhựt lấy được tinh dầu, làm ướt khăn mặt. Nhìn anh đang làm sấp trên giường, cô cẩn thận không nghĩ đến, anh sẽ mở miệng nhờ cô “giúp đỡ”, càng không nghĩ đến, cái gọi là giúp đỡ chính là mát xa cho anh. Kể từ lúc cô trở về gặp lại anh tới nay, trong thời gian đó, anh vẫn luôn khước từ sự trợ giúp của người ngoài, kiêu ngạo và tự tôn trong con người anh dù không lên tiếng nhưng lại được thể hiện rất rõ ràng. Vậy mà giờ đây, anh lại mở miệng nhờ cô giúp, trong lòng cô ngoài sự kinh ngạc, còn có một tia vui sướng.

Là vì điều này đã chứng minh rằng trong mắt anh cô không hề là người ngoài? Hay là vì cô đã từng bước đến gần trái tim anh hơn, có thể đảm bảo thành công cho kế hoạch lúc trước?

Nhưng phần vui sướng này còn chưa kịp xác định vì sao mà kéo đến, thì đã bị hình ảnh tiếp theo cô bắt gặp đánh tan.

Áo ngủ vén cao tới lưng, vết sẹo dưới eo khiến Dung Nhựt bất giác ngưng thở, theo cô thấy, là vô cùng đáng sợ.

Bỏ quên khăn nóng trên tay, cô chậm rãi vươn ngón tay, nhẹ nhàng xoa lên, cô nhìn thấy trên đó có dấu vết của đạn xuyên qua, cũng thấy tay mình đang run rẩy.

Lúc trước, một viên đạn đã bắn vào nơi này, mới khiến cho Vân Trạm từ nay về sau không còn cách đứng lên. Tay cô vuốt ve lên vết sẹo vĩnh viễn không bao giờ biến mất, cô nhìn Vân Trạm đang nhắm mắt lại, không hề cảm nhận được động tác của cô, trong lòng dâng lên một trận chua xót. Bị viên đạn bắn trúng xương sống sẽ đau đớn biết nhường nào? Khi cô rơi xuống vách núi, anh đã phải thừa nhận đau đớn như vậy; khi cô mất trí nhớ, anh cũng mất đi tri giác từ phần eo trở xuống; mà khi cô khôi phục trí nhớ, anh lại vĩnh viễn không thể đi lại.

Cô và anh, vận mệnh hai người bất chợt đã thay đổi từ lúc nào.

Khăn mặt nắm chặt trong tay đang dần nguội lạnh, cũng nhắc nhở cô thức tỉnh trong đau thương. Bất buộc chính mình thu tay lại, cô làm ướt khăn mặt thêm lần nữa, nhẹ nhàng đắp lên.

Thời gian còn lại, cô tuy rằng rất chú tâm vào công việc chườm nóng, xoa tinh dầu, mát xa, nhưng trái tim vẫn chưa có giây phút nào bình tĩnh. Ngay cả chính cô cũng chưa bao giờ biết đến, chỉ một vết sẹo, lại có thể gây ra tổn thương lớn đến như vậy. Mà trong toàn bộ quá trình, Vân Trạm vẫn nhắm mắt lại, trên trán theo động tác mát xa mà hiện một tầng mồ hôi.

Mùi hương tinh dầu quanh quẩn trong không khí tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy hô hấp của hai người.

19. Chương 19

Chương 19

Thu dọn tất cả xong, Dung Nhựt vừa định giúp đỡ Vân Trạm nằm lại, cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nói mang chút xấu hổ.

“.....A! Hi vọng tôi không quấy rầy hai người.”

Hai người trong phòng đồng thời nhìn về phía cửa, Cao Lỗi mới về nhà ngay cả áo khoác cũng chưa cởi đang tựa vào cửa mỉm cười nhìn bọn họ.

“Tôi là đến để báo cho cậu biết, vé máy bay đã đặt rồi, ngày mai chín giờ xuất phát”. Cao Lỗi nhìn về phía Vân Trạm còn nằm sấp trên giường, lại nhìn qua Dung Nhựt đang ngồi bên giường, bàn tay còn đặt lên

vai Vân Trạm, trong mắt anh lóe ra ý cười cùng với một chút kinh ngạc. Không thể tưởng tượng được chỉ trong thời gian ngắn mà hai người đã trở nên thân mật như vậy.

“Ừ”. Vân Trạm đáp lời, khởi động thân thể, muốn tiếp tục động tác xoay người, lại nhìn thoáng qua Dung Nhựt chỉ lẳng lặng ngồi yên một bên, dường như không có ý định giúp đỡ.

“Tôi về phòng trước, gọi một cú điện thoại cho tiểu Hân”. Nhún vai, Cao Lỗ lập tức rời đi, chấm dứt sự quấy rầy không đúng dịp của mình.

“Tôi cũng phải về phòng”. Ngay lúc Cao Lỗ xoay người, Dung Nhựt đột nhiên mở miệng nói, hơn nữa còn nhanh chóng thu hồi bàn tay vẫn đặt trên người Vân Trạm, đứng dậy, bỏ đi, trước mặt hai người đàn ông, né qua Cao Lỗ, biến mất khỏi tầm mắt của họ.

“.....Sao lại thế này?” Cao Lỗ nghiêng người nhìn bóng lưng đã đi khuất.

Lắc lắc đầu, Vân Trạm lại một lần nữa nằm thẳng xuống giường, nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi.

Dung Nhựt nặng nề mà đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa sau lưng hít thở thật sâu.

Nếu không phải vừa rồi bắt gặp vẻ mặt của Cao Lỗ, cô có lẽ cũng chưa phát hiện, bản thân lại vô thức gần gũi và thân mật với Vân Trạm như vậy, hơn nữa, chăm sóc anh, giúp đỡ anh lại dần biến thành cam tâm tình nguyện. Cô hình như đã quên mất mục đích ban đầu khi tiếp cận Vân Trạm, lúc nào cũng tưởng rằng hiện tại chính là tiếp diễn cuộc sống ở chung với người mình yêu trong quá khứ, tất cả diễn ra quá tự nhiên, mặc dù ý định của cô không phải như thế.

Khóe miệng nhếch lên một đường cong lạnh lùng trào phúng, Dung Nhựt nhìn chăm chú vào hai bàn tay trắng nõn cân xứng của mình, sắc thái hồ hững và kiên quyết lại hiện về trong mắt —— cô không còn là Dung Nhựt dịu dàng quan tâm như ngày xưa nữa, cô cùng Vân Trạm cũng không thể làm lại từ đầu, mọi thứ hiện nay, cũng chỉ là vì một cái mục đích mà thôi.

Chiếc xe MMW màu đen đứng ngoài phi trường, tài xế bận rộn khuôn từng thứ hành lý đặt dưới hiên.

“Cái này không cần!” Ngăn lại tay của tài xế, Dung Nhựt nhìn vali của mình, cười nhẹ.

“Sao vậy?” Vân Trạm đem xe lăn dừng cạnh xe, nghe vậy liền quay lại hỏi.

“Tôi muốn trực tiếp về nhà rửa mặt chải đầu”. Nhìn anh, Dung Nhựt nói.

“Để anh nói tài xế đưa em về nhà trước”

“Phiền phức lắm. Nhà tôi ngược hướng với nhà anh, ngồi taxi vẫn tiện hơn”

Nói xong, không để ý Vân Trạm khẽ nhíu mày, Dung Nhựt kéo vali, phất phất tay với ba người đàn ông cạnh xe, xoay người ngăn lại một chiếc taxi, nhanh chóng rời khỏi sân bay.

“Lòng của phụ nữ, như kim đáy bể”. Sau khi ngồi vào xe, Cao Lỗ hạ ghế ngửa về sau, dựa lưng lên cảm thán.

“Rõ ràng hai ngày trước vẫn còn tốt, bỗng dưng lại trở nên xa cách, giống như lần gặp đầu tiên khi cô ấy trở lại”. Ngón tay thon dài giao nhau đặt sau gáy, anh nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạm, “Cô ấy trước kia có phải như vậy không?”

“Để tùy cô ấy đi”. Hỏi một đấng trả lời một nẻo, Vân Trạm nhìn những dây cây hòe hiện lên ngoài cửa sổ, không thèm nhắc lại.

Từ “xa cách” trong lời Cao Lỗ, anh làm sao không cảm giác được? kể từ ngày cô đột nhiên rời khỏi phòng anh, anh rõ ràng lại cảm nhận được hơi thở lạnh lùng của cô. Giống như đang cố ý né tránh anh vậy, ngồi trên máy bay, cô ngoại trừ đọc sách thì là ngủ, trong mười mấy tiếng đồng hồ, hầu như không mở miệng nói tiếng nào. Khoang hạng nhất không có khách nhân khác, trên đường cô lại dời vị trí bên cạnh anh, đối xuống chỗ ghế trống phía sau mà ngủ.

Quả thực rất đúng như lời Cao Lỗ, tất cả lại trở về như ngày đầu tiên gặp lại cô.

Cô sớm đã khôi phục trí nhớ, lại làm bộ mất trí nhớ để trở lại bên cạnh anh.

Cô trở lại bên cạnh anh, lại chột xa chột gần, khi thì quan tâm anh, khi thì né tránh anh.

Thái độ như vậy, anh không có cách nào phán đoán. Anh muốn đáp án, cũng chỉ có thể dựa vào sự chờ đợi.

Ngực lại dâng lên cơn đau đốn quen thuộc, Vân Trạm bình tĩnh lấy tay đè lại, vô thức nhếch khóe miệng tự giấu.

Đối mặt với sự nguy trang của Dung Nhược, đối mặt với thái độ lạnh lùng của cô, trái tim anh dường như càng ngày càng trở nên yếu ớt, cơn đau co rút kéo đến thường xuyên dần dần đã vượt qua khả năng khổng chế và chịu đựng của anh.

Còn có đáp án kia—— mục đích của cô khi tiếp cận anh, giờ phút này, trái tim càng lúc càng đau đốn nghiêm trọng khiến anh không còn đủ tự tin để bình thần ung dung đón nhận ngày nó được công bố.

20. Chương 20

Chương 20

“Mình về rồi”. Đẩy ra cánh cửa thủy tinh, Dung Nhược vẫy tay với người bên trong quầy, rồi lập tức đi đến chiếc bàn trước cửa sổ ngồi xuống.

Tiệm cà phê còn chưa tới lúc mở cửa, ngoại trừ Hà Dĩ Thuần ra, chỉ có hai ba người phục vụ đang dọn dẹp bàn ghế. Ưu nhã nhắc chân, cô cúi đầu lấy ra một bao thuốc Thất Tinh cùng một chiếc bật lửa màu trắng bạc.

“Thưa cô, ở đây cấm hút thuốc”. Vừa mới rút điều thuốc ra đã bị người khác giật lại, Dung Nhược ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt.

“Cậu dù sao cũng là nửa chủ nhân của chỗ này đó!” Hà Dĩ Thuần kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy biểu tình khó hiểu của Dung Nhược lại đảo con mắt trợn lên, “Mình là không hy vọng khách đến lại nhìn thấy cậu bên này sương khói lượn lờ! Còn nữa, cậu cũng đâu có nghiện thuốc lá, mới sáng sớm hút hút cái gì?”

Nhún vai không ý kiến, Dung Nhược cười nói: “Vây ỉnh một tách cà phê đi, hiện tại đang cần nâng cao tính thần”. Một bên nói chuyện, một bên đưa tay lấy lại điều thuốc từ Hà Dĩ Thuần, cầm trong tay ngậm nghia.

“Ni-cô-tin với ca-fe-in, coi chừng lão hóa sớm!”

“Vốn cũng không còn trẻ, sợ gì chứ”. Nụ cười vô lo hiện lên trên gương mặt tinh tế.

“Cậu cứ mạnh miệng đi!” Xùy một tiếng, Hà Dĩ Thuần đứng dậy, bước đến nhìn chằm chằm vào Dung Nhược một lúc lâu, “Chắc chắc, rốt cuộc là ai đã ngược đãi cậu hả? Một tuần không gặp, mắt cũng đã có quầng thâm”.

“Có không?” Theo bản năng xoa mặt mình, Dung Nhược nhúu mày.

“Không phải nói không lo sao?” Hà Dĩ Thuần lắc đầu cười, càng là phụ nữ xinh đẹp, càng để ý đến dung mạo của mình hơn, cho dù miệng cứ nói là không quan tâm.

“À, đúng rồi!” Trước khi rời đi, cô đột nhiên quay đầu hỏi: “Cậu với Vân Trạm đã tiến triển đến đâu rồi?”

Biểu tình cứng lại, rồi chợt thả lỏng, Dung Nhược thoải mái dựa vào lưng ghế dựa, nhúu mày ngược mặt lên, mang theo tia mỉm cười, “Cậu là muốn nói đến kế hoạch của mình sao?”

“.....Coi như mình chưa hỏi”. Hoàn toàn bị vẻ mặt cùng câu nói của cô đả bại, Hà Dĩ Thuần bắt đắ dĩ phẩy tay, xoay người đi về phía quầy.

Dung Nhược nhìn theo bóng lưng cô, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất. Sắc mặt không đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, một khoảng tươi sáng đầy ánh nắng.

“Tuần này có một bữa tiệc, cậu có muốn đích thân tham gia hay không?” Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tấm thiệp mời màu vàng trên bàn trà, Cao Lỗi nâng mắt hỏi.

Vân Trạm ngồi trên xe lăn gật đầu: “Trên thiệp mời có ghi tên cả ba chúng ta, buổi sáng còn nhận được cuộc gọi đặc biệt của Diệp thị, không đi không hay lắm”.

“Hỏi ba mẹ còn sống quan hệ với nhà họ Diệp không tệ. Có điều, cậu con trai này của bác Diệp em vẫn chưa từng gặp qua”. Vân Hân gọt táo, chia ra cho hai người hai bên, “Nghe nói Diệp Lăng Thu từ nước ngoài về lần này, sẽ chính thức tiếp nhận Diệp thị, tiệc tối này cũng là vì anh ta mà chuẩn bị”

Nói xong, Vân Hân dừng lại, quay đầu nhìn về phía Vân Trạm, “Anh đã báo cho Dung Nhược chưa?” Tuy rằng Dung Nhược không được mời, nhưng nếu Vân Trạm muốn tham dự cùng bạn gái, cô tất nhiên sẽ là người được chọn.

“Hôm nay trễ rồi, ngày mai anh sẽ gọi cho cô ấy”. Vân Trạm nâng mắt nhìn thoáng qua bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ.

Thật ra, sau khi nhận được thiệp mời, anh đã thử liên lạc với Dung Nhược, nhưng điện thoại của cô vẫn trong tình trạng tắt máy. Từ lúc chia tay ở sân bay, cô cũng chưa hề cho anh một chút tin tức nào.

Bữa tiệc chủ nhật này, sẽ là cơ hội công khai đầu tiên của hai người kể từ khi gặp lại, anh hi vọng có thể mang cô theo, lấy tư cách là người yêu để xuất hiện trước mặt mọi người.

“Bên này!” Chôn người vào chiếc sofa đỏ thẫm, Dung Nhược vẫy vẫy tay ra hiệu với người đàn ông đang đi theo phía sau phục vụ.

“Hi, người đẹp, đã lâu không gặp”. Diệp Lăng Thu đến gần, cúi người ấn một cái hôn trên mặt Dung Nhược, ngay lập tức tự nhiên ngồi vào chỗ đối diện.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Dung Nhược nhìn chiếc áo sơ mi có thêu hoa văn sắc sảo trên người anh, nhếch hàng mi thanh tú: “Mỗi lần anh ra khỏi cửa đều phải ăn mặc lộng lẫy như vậy sao?”

“Khó coi à?” Cúi đầu nhìn kỹ một phen, Diệp Lăng Thu nâng mắt, chỉ vào hoa hồng trước ngực, “Người bạn thiết kế của anh nói, loại phong cách này cực kỳ hợp với anh”. Về mặt lúc nói vô cùng tự tin và đắc ý.

“Người bạn của anh có ánh mắt rất chuẩn xác”. Nâng ly nước chanh lên uống một ngụm, Dung Nhược cười khẽ, “Áo sơ mi thêu hoa cùng một công tử đào hoa, đích thị là tuyệt phối”.

“Quá khen quá khen”. Đối với lời đánh giá này, Diệp Lăng Thu không để bụng, nhắc lên đôi chân thon dài, nở nụ cười bất cần đời, “Nhân lúc chưa già, đương nhiên phải nắm chắc thời gian, mỗi ngày là một ngày ung dung tự tại”

“Ai mà dám tin, một người đàn ông như vậy lại sắp trở thành chúa tể danh tiếng ngời ngời của tập đoàn Diệp thị?”. Dung Nhược dựa vào ghế, mắt liếc nhìn anh.

Diệp Lăng Thu vô tội giơ tay, “Vấn đề sự nghiệp và cách sống của con người đâu có đụng chạm gì đến nhau. Hơn nữa, cũng không phải là anh tự nguyện, là lão già nhà anh ép buộc, chứ không anh đã nguyện cả đời sống bên nước Anh không thèm về”.

“.....Đúng rồi!” Anh ta đột nhiên đứng dậy, vòng qua ngồi xuống bên cạnh Dung Nhược, “Cuối tuần này, em đi cùng anh tham gia cái bữa tiệc đáng ghét kia đi”.

“Nếu đáng ghét, cần gì phải lôi em đi cùng?” Dung Nhược từ từ nhắm hai mắt, nhàn nhã nói.

“Ít nhất có em ở cạnh, anh sẽ không bị nhàm chán”

“Không đi. Anh cũng biết em không thích mấy vụ đó mà”

“Đi mà! Tốt xấu gì chúng ta cũng từng đã sống chung với nhau”

“Ai sống chung với anh! Em chẳng qua là thuê một phòng trống trong nhà anh thôi”

“Tình nghĩa dưới một mái hiên, chẳng lẽ em không để tâm. Nếu em không đi, không chừng anh sẽ nổi điên ngay tại bữa tiệc nhàm chán này mất”.

“Trước tiên bỏ tay anh ra đã”. Dung Nhựt mở mắt ra, liếc về phía bàn tay đang kéo lấy cánh tay cô.

“Đồng ý rồi?” Diệp Lăng Thu buông tay ra, gương mặt tươi tắn hỏi.

“Em.....” Dung Nhựt thở dài, vừa định nói chuyện, di động trên bàn đã kêu réo rất.

“Là anh, Vân Trâm”. Âm thanh trầm lạnh từ tai nghe truyền đến.

“Ừm, có việc?” Theo bản năng ngồi thẳng thân thể lại, Dung Nhựt giữ chiếc ly trên bàn, một bên nhẹ nhàng chuyển động, một bên hỏi.

“Cuối tuần này, em có thời gian không?”

“Chủ nhật?” Dung Nhựt quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Lăng Thu bên người.

“Có một buổi tiệc tối, anh muốn mời em đi cùng anh”

Nghe được hai chữ “tiệc tối”, Dung Nhựt rũ mắt xuống trầm tư một lát, sau đó liếc nhìn Diệp Lăng Thu, “.....Không được, tôi có hẹn rồi”

Nói xong, lại bổ sung một câu, “Tôi đang dùng cơm với bạn”

“Ừ, vậy lần khác nói chuyện”. Vân Trâm đáp lại ở đầu dây bên kia.

“Được, bye bye”

Cắt cuộc gọi, Dung Nhựt nhìn chằm chằm màn hình đang dần tối đen, hồi lâu sau lại nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Lăng Thu, “Trao đổi đi?”

“Cái gì?”

“Em đi cùng anh tham gia bữa tiệc, sau này anh cũng phải giúp em làm một chuyện mà em muốn”.

21. Chương 21

Chương 21

“Anh đã bao giờ nói qua em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng gặp chưa?” Phục vụ mở cửa xe, Diệp Lăng Thu dùng ánh mắt cực kỳ kinh diễm nhìn người phụ nữ từ trên xe bước xuống.

“Rồi”. Nhẹ nhấc lên làn váy chạm đất, rất tự nhiên khoắc lấy tay anh, Dung Nhựt không để tâm đáp, “Ở nước Anh hơn một năm, anh gần như ngày nào cũng nói”.

“Xin em, sao lại nói anh như một kẻ háo sắc vậy?” Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua người phụ nữ không hề để mắt đến lời ca ngợi cùng sức hấp dẫn của anh bên cạnh, Diệp Lăng Thu dẫn theo cô, rảo bước tiến vào đại sảnh xa hoa của bữa tiệc.

“Ông già nhà anh hình như để ý đến em đấy”. Nhận được cái nhìn của cha, Diệp Lăng Thu quay đầu cười nói, lại ngoài ý muốn phát hiện Dung Nhựt dường như có điểm bất an.

“Em sao vậy?”

“Không sao”. Thu hồi tầm mắt nhìn quanh đại sảnh, Dung Nhựt điềm nhiên tiếp nhận ly rượu bồi bàn đưa tới.

Có lẽ, phán đoán của cô đã sai —— bữa tiệc mà Vân Trâm nói có lẽ cũng không phải là buổi tiệc do Diệp thị tổ chức này. Ít nhất là cho tới giờ, đã gần tới thời điểm tiệc tối bắt đầu rồi, mà cô vẫn chưa nhìn thấy Vân Trâm.

“Mời em nhảy cùng anh điệu nhảy đầu tiên của bữa tiệc tối nay”.

Điệu Walts du dương bất chợt vang lên, ngân nga trong phòng tiệc rộng lớn, Dung Nhược đưa mắt dừng lại trên gương mặt tuấn tú của Diệp Lăng Thu, lộ ra một nụ cười dịu dàng, "Được".

Làn váy trắng kéo theo từng bước đi, hòa nhập vào đám người, tạo thành một độ cong duyên dáng. Cùng lúc đó, tại lối vào của cửa lớn khắc hoa nhũ vàng, xuất hiện một đôi nam nữ, thu hút sự chú ý của nhiều khách mời.

"Bác Diệp, đã lâu không gặp". Vân Trạ ngồi ở xe lăn, vươn bàn tay thon dài bắt tay với người trước mặt.

"Ha ha. Đã lâu không gặp. Hi vọng bữa tiệc tối hôm nay sẽ không làm chậm trễ thời gian của cháu". Diệp Thiêm Vinh phóng khoáng sang sảng cười.

"Chóc nữa bác sẽ dẫn đứa con trai của bác tới, sau này hi vọng cháu sẽ giúp đỡ nó nhiều hơn".

"Khách khí rồi ạ". Vân Trạ cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng đảo qua trung tâm đại sảnh.

"Tiểu Hân à, các cháu cứ tự nhiên nhé, bác bên kia còn có mấy ông bạn phải tiếp đón". Diệp Thiêm Vinh vỗ vỗ vai Vân Hân.

"Vâng, bác Diệp bác cứ tiếp khách đi ạ"

"Trạ, cậu sao vậy?" Ba người lui sang bên cạnh xô pha, Cao Lỗi để ý tới sắc mặt nặng nề của Vân Trạ.

"Dung Nhược đến đây". Khẽ rũ mi mắt xuống, trên mặt Vân Trạ không biểu lộ cảm xúc.

Vân Hân nghe vậy sững sốt, nhìn quanh bốn phía, lập tức bắt gặp một hình bóng nổi bật giữa đám người.

"Nhưng không phải cô ấy nói....." Lời còn chưa dứt, Vân Hân nhíu mày nhìn Vân Trạ. Cô nhớ rõ hai ngày trước Vân Trạ nói cho cô biết, chủ nhật Dung Nhược đã có hẹn, không thể đi cùng bọn họ. Nhưng thật không ngờ, cái "hẹn" trong lời cô ấy cũng là một bữa tiệc tối. Hơn nữa, giờ phút này cô ấy còn đang khiêu vũ với một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi.

"Có cần qua chào hỏi không?" Thấy âm nhạc đã ngừng, Dung Nhược cùng người đàn ông kia đang đi đến hướng xô pha đối diện bọn họ, Vân Hân quay đầu hỏi.

"Anh thấy không cần đâu". Không đợi Vân Trạ trả lời, Cao Lỗi đột nhiên lên tiếng.

"Có ý gì?" Nhìn theo ánh mắt của chồng, cô vừa vặn nhìn thấy ba người đang đi tới phía này, Vân Hân có chút kinh ngạc nhẹ kêu lên một tiếng "A".

"Em sao vậy?" Một bên đi theo cha, cảm giác được bước chân người bên cạnh chững lại một chút, Diệp Lăng Thu nghiêng đầu hỏi.

"Không có gì". Dung Nhược lắc đầu, ánh mắt bất giác giăng co tại thân người mang lễ phục màu đen ở phía trước cách đó không xa.

Anh quả nhiên đến đây, hơn nữa cũng nhìn thấy cô..... Tiếp nhận cái nhìn quen thuộc của anh, cô đồng thời theo bản năng thu hồi lại bàn tay đang khoác lên cánh tay Diệp Lăng Thu, cũng không để ý đến vẻ mặt khó hiểu của anh ta, bước nhanh về phía trước.

"Giới thiệu với Vân Trạ, đây là con trai bác, Diệp Lăng Thu, lúc trước nó còn học quản lý bên nước Anh. Vị này là Dung tiểu thư, là bạn của nó". Diệp Thiêm Vinh không hề che dấu ý cười trên gương mặt.

"Chào anh". Diệp Lăng Thu thoải mái cười nói.

Tầm mắt lướt qua gương mặt Dung Nhược, Vân Trạ kéo xe lăn lùi về sau một chút, nhìn anh khẽ gật đầu, "Xin chào"

Nhìn phản ứng điềm nhiên như không của Vân Trạ, Dung Nhược nắm chặt túi xách trong tay, suy nghĩ không biết nên mở miệng như thế nào.

"Được rồi! Mấy đứa trẻ tuổi cứ ở trong này mà tâm sự đi, ông già này không làm phiền nữa". Diệp Thiêm Vinh nhìn năm vị nam nữ trẻ tuổi ở đây, thông báo một tiếng, rồi cười tủm tỉm rời đi.

“Anh ở trong điện thoại nói về bữa tiệc, là chỉ bữa tiệc tối này sao?” Đợi Diệp Thiêm Vinh bước đi, Dung Nhược hít sâu một hơi, nở một nụ cười thanh nhã, nhìn về phía Vân Trạm.

“Ừ” Đối với nụ cười của Dung Nhược, Vân Trạm bí mật nhún mày.

“Hai người biết nhau?” Diệp Lăng Thu khó nén nổi kinh ngạc nhìn hai người đang đối diện nhau, lại nhớ tới cuộc điện thoại hôm mình mời cô đi dự tiệc, dường như đã thông suốt được mấy phần. Anh lặng lẽ đánh giá Vân Trạm một phen, lại nghiêng đầu nhìn về phía Dung Nhược, trong mắt nhen nhóm ánh lửa tò mò cùng hứng thú.

“Đúng vậy”. Dung Nhược đáp lời, lại không có ý định nói thêm về mối quan hệ giữa mình và Vân Trạm.

Khẽ nhếch hàng lông mày, Diệp Lăng Thu cúi đầu trầm tư vài giây, đột nhiên ôm lấy bờ vai của Dung Nhược, dùng thái độ vô cùng thân thiết kề sát bên tai cô mà nói”.....Anh ta chính là chủ nhân cuộc gọi trời giáng đó đúng không? Anh cảm thấy quan hệ của hai người hơi bị không bình thường à nha”. Lúc nói chuyện, anh rõ ràng cảm giác được sự kháng cự theo bản năng của cô, bên môi lại chậm rãi gợi lên ý cười.

Biết nhau đã lâu, anh cùng Dung Nhược trong lúc đó đã vô tình hình thành nên một sự ăn ý, mỗi khi anh ngẫu nhiên chạm vào cô, cô vẫn luôn phớt lờ không để tâm, bởi vì hai người đều xem nhau là bạn tốt, biết đó chẳng qua chỉ là vui đùa mà thôi. Nhưng mà hôm nay có thể thấy được, luôn luôn bình tĩnh như Dung Nhược, ở trước mặt cái người tên là Vân Trạm này, lại tỏ thái độ khác thường, thân hình cứng ngắc dưới cánh tay khiến anh cảm nhận được rõ ràng là cô đang khẩn trương. Vì thế, anh đối với Vân Trạm cùng với quan hệ của hai người bọn họ lại càng thêm tò mò.

“Cảm giác của một người đàn ông hay phiêu bạt chốn đào hoa, quả nhiên rất sâu sắc”. Hơi hơi nghiêng đầu, Dung Nhược cũng nhắc trả lời.

“Đa tạ sự khích lệ của em”. Càng thêm chứng thật suy đoán của mình, Diệp Lăng Thu buông tay ra, chỉnh lại tây trang, bí mật đưa mắt nhìn Vân Trạm, lại kinh ngạc khi bắt gặp gương mặt tái nhợt của anh.

“Có muốn về sớm một chút không?” Vân Hân vẫn bàng quan đứng một bên giờ đây cũng nhận thấy thần sắc không khỏe của Vân Trạm, không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Hờ hững nhìn hành động thân mật của hai người trước mắt, Vân Trạm vẫn trong trầm mặc rồi cục mớ miệng, anh nhìn Diệp Lăng Thu, trong giọng nói mang theo ừ ừ cùng cô đơn: “Thật có lỗi, tôi có chút mệt mỏi, đi trước một bước. Phiên Diệp tiên sinh lát nữa đưa cô ấy về”. Nói xong, nhìn sâu vào Dung Nhược một cái, chuyển động xe lăn, đi về phía cửa.

“Anh ta hình như không được vui cho lắm”. Đợi ba người kia rời đi, Diệp Lăng Thu khoanh hai tay, nghiêng đầu,”Em không định về chung với anh ta sao?”

“Cùng em nhảy một điệu nữa đi”. Dắt làn váy, Dung Nhược thu hồi ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng Vân Trạm, lập tức đi về phía trong đại sảnh.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, mỗi bước nhảy lượn vòng, từng gương mặt lần lượt hiện lên..... Dung Nhược xoay những vòng tròn theo Diệp Lăng Thu, trong đầu lại không thể xóa đi đôi mắt đêm thắm kia. Cô không biết có phải là do mình bị ảo giác hay không, nhưng khoảnh khắc Vân Trạm rời đi, đôi mắt đó dường như thấp thoáng mang theo sự chua xót.

22. Chương 22

Chương 22

Hơi nước sương mù tràn ngập trong căn phòng tắm rộng lớn.

Mặc vào áo tắm, Vân Trạm đem thân mình dờ lên xe lăn, tựa lưng vào tấm đệm, một môi nhắm hai mắt lại.

Chưa bao giờ anh lại cảm thấy vất vả như trong bữa tiệc đêm nay. Bóng dáng lượn vòng giữa những màu sắc xanh vàng rực rỡ trong đại sảnh, người con gái kéo một người đàn ông khác xuyên qua đám đông đi tới

phía anh, còn có gương mặt chứa nét cười vô tư mà dịu dàng đó, tất cả lại lần lượt xẹt qua tâm trí anh, tấn công những sợi dây thần kinh đã quá mức rã rời.

Bàn tay lơ đãng chạm vào hai chân dưới vạt áo tắm, Vân Trạm chậm rãi mở hai con mắt, tầm mắt nhìn đến đôi dép lê trên sàn nhà, anh chống lấy tay vịn khom người xuống.

Đang muốn tự mình xỏ dép vào chân, Vân Trạm lại đột nhiên dừng lại —— thân hình nhảy múa nhanh nhẹn trong bộ váy đuôi cá màu ngọc trai kia, lại lần nữa xâm nhập vào trí não, ánh mắt anh u ám dần, anh di chuyển hai chân nặng nề, dõng xuống bàn đạp. Vào mùa đông, mặt đất vẫn còn giữ lại độ ẩm, có thể nói sàn nhà lúc này lạnh như băng. Vân Trạm nhìn hai chân vô tri giác đặt trên sàn nhà, không cảm thụ được chút độ ẩm nào, còn có đôi bàn chân lộ ra ngoài không khí đã sớm trở nên lạnh lẽo, đôi môi mỏng tái nhợt không khỏi nhếch lên cười tự giễu.

Trong phòng tắm, chiếc tay vịn tiện lợi trở nên rõ nét, chất liệu kim loại dưới phản xạ của ánh đèn hiện ra hào quang chói lóa đập vào mắt, mang theo sự lạnh lẽo châm biếm. Tựa như tâm trạng của anh lúc này.

Vân Trạm, anh tức giận sao?

Hành động của tôi, khiến anh không vui sao?

Phải chăng, anh đã bắt đầu để ý đến tôi?

Nắm chặt điện thoại, Dung Nhược tựa vào lan can buốt giá, nhìn về phía ánh trăng lạnh lùng tinh khiết giữa màu đen của bầu trời đêm, tự hỏi dưới đáy lòng.

Theo như cô đã nói, cảm giác của Diệp Lăng Thu thật sự luôn sắc bén. Về điểm này, cô không hề phủ nhận. Nhưng khi anh nói Vân Trạm có vẻ mất hứng, cô lại không tìm được mà nổi lên nghi hoặc —— Vân Trạm mà cô biết, chưa bao giờ dễ dàng tiết lộ cảm xúc của bản thân. Trong ấn tượng của cô, anh cũng rất ít khi vì một chuyện nào đó tác động mà hỉ nộ ái ố rõ ràng. Cũng bởi như thế, ba năm yêu nhau, cô dường như vẫn chưa bao giờ thấy qua anh từng vui từng buồn vì cô, chưa bao giờ nghe anh nói ra tình cảm của anh đối với cô... Vẫn luôn chỉ có bình tĩnh, giống như cô cũng chỉ biết duy trì sự dịu ngoan của mình mỗi ngày. Thế nhưng, trong lúc đối đãi bình thản với cô, anh lại dành một thái độ hoàn toàn bất đồng đối với một người phụ nữ khác. Vân Hân chính là vì hình thức che chở, chiều chuộng, yêu thương rõ ràng phát sinh từ một con người đậm mật như anh, mới càng thêm đáng ngưỡng mộ đến nỗi bị người khác ghen tỵ.

Cho nên hôm nay, cô không thể tin Vân Trạm vì cô mà dao động thứ cảm xúc luôn luôn vững chắc của anh, hơn nữa còn để cho người ngoài cuộc có thể nhìn ra rõ ràng như vậy.

Lắc đầu cười khẽ, cô rút cuộc ẩn xuống dãy số quen thuộc.

“Ngày mai có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm trưa nhé”

.....

Giữa đêm khuya, gió lạnh ủa đến, cảnh khô bên đường phố dưới ánh đèn đường tạo ra những mảng bóng đen đáng sợ, không khí mang theo sự rét lạnh đến thấu xương.

Mái tóc dài cuộn sóng lặng lẽ phiêu bồng trong gió, ngẫu nhiên lại phất qua gương mặt xinh đẹp cô đơn.

Hơi thở dài ẩn hiện, quện vào không khí lạnh lẽo, từng chút từng chút một bị tiêu tan.

Từ trong xe dời người lên xe lăn, đột ngột phải tiếp xúc với không khí lạnh lẽo khiến ngực Vân Trạm cứng lại, anh nhắm hai mắt, rồi lại mở, dặn dò tài xế: “Anh trở về trước đi”

“Vâng”

Ô tô dứt khoát rời đi, Vân Trạm chuyển động xe lăn hướng đến thân ảnh màu tím đang đứng ngoài cửa tiệm.

“Vì sao không vào trong chờ?” Ánh mắt bắt gặp gương mặt vì lạnh mà trở nên ửng hồng của cô, anh khẽ nhúm mày.

“Tôi cũng mới đến không lâu”. Dung Nhược nhét hai tay vào trong túi áo bành tô, đi theo bên cạnh anh, cùng nhau bước vào tiệm ăn.

Một cô gái mặc kimono trẻ tuổi bưng lên đồ ăn xong, nhẹ lui ra ngoài, cẩn thận im lặng đóng lại cửa phòng.

“Hai ngày trước nghe nói quán ăn này ngon lắm, nên muốn tới dùng thử”. Dung Nhược cởi áo khoác ra, ngồi xếp bằng xuống.

“Anh muốn ném thử món cá mực cuộn này không?” Cô chỉ vào cái đĩa sushi hỏi.

Vân Trạm ngồi trên xe lăn, nhìn sàn nhà trơn bóng, cùng với chiếc bàn vuông rõ ràng thấp hơn anh rất nhiều, bình tĩnh gật đầu, “Gì cũng được”

“Xem ra, hương vị không tệ”

“Trước kia em cũng rất thích”

“.....Cái gì?” Tay đang cầm đũa gấp sushi dừng một chút, Dung Nhược ngẩng đầu.

“Anh nói, trước kia em cũng rất thích đồ ăn Nhật”. Vân Trạm lặp lại một lần nữa, sắc mặt bình tĩnh, nhìn sâu vào cô.

“.....Vậy sao?” Ánh mắt lướt qua một chút phức tạp, Dung Nhược tiện đà cười nói, “Có lẽ, trí nhớ cho dù đã mất, sở thích cũng không mấy thay đổi nhỉ”

“Có lẽ vậy”. Ánh mắt Vân Trạm đảo qua chiếc áo bành tô vắt một bên của cô, “Giống như hiện tại, em vẫn thích mặc quần áo màu tím”.

Dung Nhược lại ngẩn ra lần nữa. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Vân Trạm —— đây là lần đầu tiên anh chủ động nói về những điều liên quan tới cô.

“Xem ra, anh nhớ rất kỹ những sở thích của tôi”

“Việc này, muốn quên cũng không dễ”

“.....Tôi đột nhiên nhớ đến một sự kiện, đã muốn hỏi anh từ lâu”

“Chuyện gì?”

“Anh và tôi, đã quen nhau như thế nào? Bắt đầu như thế nào? Những lúc chúng ta ở bên nhau, cảm tình tốt không?”

Hỏi xong, Dung Nhược đặt đũa xuống, đối mặt Vân Trạm, ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào anh.

Tiếp thu cái nhìn của cô, Vân Trạm nhắm mắt lại, một lát sau, lại mở, cùng cô đối mặt, bình tĩnh mở miệng: “Chúng ta biết nhau là vào năm năm trước”.

Từng thước phim của quá khứ hiện lên trước mắt, anh nhìn về phía biểu tình đang nguy trạng vẻ tò mò nghi hoặc vô cùng chân thật của Dung Nhược, thấy thái độ “chờ mong” anh kể chuyện của cô, ngực lại bắt đầu ẩn hiện sự đau đớn.

Dung Nhược im lặng ngồi, nghe Vân Trạm nhắc lại chuyện quá khứ.

Cô đương nhiên nhớ rõ, lần đầu tiên gặp mặt Vân Trạm, là tại bữa tiệc khánh thành công ty quảng cáo của sếp cô. Tối hôm đó, thời điểm anh bắt đầu xuất hiện, lập tức đã trở thành tiêu điểm duy nhất của toàn trường. Tựa như một nguồn sáng tỏa ra những ánh hào quang, chỉ lạnh lùng đứng ở nơi đó, cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người —— đích thị là một cậu công tử bột, đó chính là cảm giác của cô lúc đó. Có điều cô lại không nghĩ tới, sau đó vì bản thân mình uống quá say, ngay tại cửa chính đại sảnh, vừa lúc đi ngang qua ngã nhào vào người anh, dẫn tới việc anh phải mang cô về.

Cứ như vậy, anh cùng cô, quen nhau.

Lần đầu gặp Vân Trạ̣m, cùng với những kỷ niệm nhỏ nhất trong suốt ba năm đó, chỉ sợ vĩnh viễn cô cũng sẽ không thể nào quên. Kỳ thật, điều cô thực sự muốn biết, chính là suy nghĩ của Vân Trạ̣m về ba năm cảm tình kia như thế nào. Cô muốn nghe chính miệng anh nói ra, cô trong lòng anh, rốt cuộc là chiếm vị trí gì.

23. Chương 23

Chương 23

“Anh nghĩ, đôi khi bắt đầu nảy sinh tình cảm với một ai đó, không nhất thiết phải có lý do”.

Vân Trạ̣m lặng yên ngồi trên xe lăn, một bên mặt khuất bóng ánh đèn vàng, u tối mờ mịt.

Anh không tin cái gọi là nhất kiến chung tình. Nhưng riêng với Dung Nhượ̣c, hình ảnh cô cùng mái tóc mây hỗn loạn của buổi tối năm năm trước, đã vô tình tấn công vào trái tim anh, có lẽ từ giây phút đó, anh đã bị cô hấp dẫn.

Anh từ xưa đến nay vốn là một con người hồ hững, nhưng đêm đó, khi nhìn thấy sự bình yên giữa hai hàng lông mày của cô, cùng với tia sáng lưu động trong đôi mắt dịu dàng kia, anh bỗng dưng rất muốn được vĩnh viễn ôm người phụ nữ mềm mại nhỏ bé này vào lòng, cùng với sự ấm áp yên bình mà cô mang đến cho anh.

——nhưng những suy nghĩ này, anh vẫn chưa bao giờ thổ lộ cho cô biết.

Nếu như không có biến cố hai năm trước, có lẽ bây giờ, cô đã trở thành vợ của anh.

Chỉ là, sự đời chung quy cũng không thể thoát khỏi ý trời.

Vân Trạ̣m đột nhiên trầm mặc xuống, làm như đang suy nghĩ để nói những lời tiếp theo..., nhưng sự im lặng đó trong mắt Dung Nhượ̣c, lại mang đến cho cô sự hốt hoảng—— cô sợ anh sẽ nói ra đáp án khiến cô thất vọng, dù sao, ở trong mắt cô, cảm tình mà anh dành cho cô, vẫn chưa đủ sâu bằng của anh đối với Vân Hân

“Là tôi sai rồi”. Cô bỗng nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Vân Trạ̣m nhìn cô.

“Anh nói đúng”. Dung Nhượ̣c cười nói, “Có lẽ vừa rồi tôi không nên hỏi về những vấn đề này....biết nhau như thế nào, vì sao bắt đầu, tình cảm ra sao, những điều này, kỳ thật đã sớm trở thành quá khứ. Đối với tôi bây giờ, có biết hay không, có lẽ cũng chẳng khác biệt mấy.....cho nên, anh cứ coi như tôi chưa hỏi nhé, không cần phải trả lời”. Cô đưa tay cầm lấy chén rượu, rừ mi mắt xuống, chậm rãi ném một ngụm rượu nhẹ.

Bàn tay đặt trên xe lăn phút chốc nắm chặt, “Vậy sao? Đã sớm trở thành quá khứ sao.....”

“Đúng vậy”. Cô cúi đầu nhìn chất lỏng hơi dao động trong chén, “Đối với tôi mà nói, hiện tại quan trọng hơn”

“....” Vân Trạ̣m quay mặt đi chỗ khác, khép hờ ánh mắt thừa nhận cơn đau dội lại từ tim—— thì ra, những thứ vốn ẩn sâu trong trí nhớ của anh, không những luôn luôn bị Dung Nhượ̣c cố ý quên đi, mà còn trở thành hai chữ “quá khứ” trong miệng cô, không còn một chút ý nghĩa nào.

Ngón tay thon dài ra sức nắm lấy tay vịn, đè nén cảm giác tổn thương đang từ từ lan rộng trong lòng.

“.....Kỳ thật vẫn muốn hỏi anh, hiện tại, anh đối với tôi, vẫn còn cảm giác sao?”. Đặt chén rượu xuống, Dung Nhượ̣c ngẩng đầu, ý cười còn chưa kịp xuất hiện đã cứng lại trên môi, “Anh...”. Dưới ánh đèn, gương mặt anh tuần tái nhợt khiến cô không tìm được mà tiến lên phía trước.

Bình tĩnh hít một hơi thật sâu, Vân Trạ̣m mở to mắt, đôi mắt tối tăm sâu hút không thấy đáy, “Hiện tại...nếu anh nói có thì sao?”

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay đặt trên bàn cứng lại nửa giây, “Nếu là như vậy, tôi đây đương nhiên rất vui, cũng rất vinh hạnh”. Ý cười hiện lên khóe mắt, Dung Nhượ̣c lại theo bản năng xoay mặt sang một bên, tránh đi cái nhìn của người đối diện.

Động tác như vậy lại bị Vân Trạm bắt gặp, anh lặng lẽ nhìn vào gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo.

——anh đang đợi, đợi xem người phụ nữ trước mặt này đến khi nào mới chịu gỡ bỏ lớp nguy trang, đợi cô vạch trần mục đích thực sự.

Trong căn phòng thanh lịch, yên tĩnh mà ấm áp.

Trên bốn bức tường có vẽ một cây anh đào rất sống động, từng thứ đều được thu vào trong mắt Dung Nhược.

Chỉ là, lòng của cô, lại bị đáp án của Vân Trạm làm cho hỗn loạn —— ngọt ngào và chua xót cùng hòa quyện.

Sắc trời tờ mờ sáng, cửa sổ thủy tinh đóng chặt giữ lại sự ấm áp trong phòng, trên bệ cửa sổ đặt một chậu hoa mai, lộ ra mùi hương thơm mát, nụ hoa hé nở.

“Vậy cậu định tiếp tục thế nào?”

“Không có gì thay đổi”

“.....”

“Mình có phải đã trở nên không còn thuốc chữa?” Dung Nhược nhìn đám sương mù ngoài cửa sổ giễu cợt.

“Nếu đã biết, cần gì phải cố chấp chứ?”

“Mình thừa nhận bản thân không thể buông tay, mình cũng không thể tự thuyết phục bản thân hãy thoải mái mà buông tay. Dĩ Thuần, cậu biết không, khi anh ta nói hiện tại anh ta vẫn còn cảm giác với mình, tâm tình mình đã phức tạp cỡ nào. Nhưng Dĩ Thuần à, hai năm trước, không phải là anh ta đánh mình mắng mình, hoặc đi tìm người phụ nữ khác phản bội tình yêu của chúng mình, mà là anh ta ngay tại lúc nguy cấp nhất, đã không hề do dự vì an toàn một người phụ nữ khác mà bỏ rơi mình! Trước kia mình đã từng nói, mình không hề giận chuyện anh ta lựa chọn Vân Hân, điều làm mình đau khổ, là người mà mình đã phó thác suốt ba năm, trong lúc nguy hiểm nhất, lại phát hiện bản thân mình ngay cả giá trị để khiến anh ta lo lắng cũng không có! Cậu có biết lúc ấy anh ta kiên định cỡ nào không? Anh ta khiến mình cảm thấy, trong mắt anh ta, sự tồn tại của mình không có bất kỳ ý nghĩa nào; vì Vân Hân, thậm chí anh ta có thể tùy lúc hy sinh mình.....đây mới chính là cảm giác của mình. Nếu không phải mình gặp may mắn, mình đã chết đúng hai năm trước rồi! Nếu lúc ấy anh ta biểu hiện một chút do dự, thà rằng chỉ có vài giây, thì cho dù lựa chọn cuối cùng vẫn giống nhau, mình cũng sẽ không nản lòng thoái chí đến nhường này.....Dĩ Thuần, cậu nói xem, hiện tại mình phải làm gì mới thuyết phục được bản thân? Mình biết lấy lý do gì để dễ dàng quên đi những việc làm anh ta đã gây ra?”

“Dung Dung.....Cậu, vẫn yêu anh ta chứ?”

“A, nếu không yêu, có lẽ mình cũng chẳng để ý nhiều như vậy. Hiện tại ngay cả chính mình cũng không rõ, sự việc đến nước này, rốt cuộc là do anh ta tạo thành, hay là do bản thân mình tạo thành. Chỉ là, Dĩ Thuần, hi vọng sau này cậu đừng khuyên mình nữa. Cậu chính là người bạn tốt nhất của mình, mình không bắt ép cậu phải ủng hộ quyết định của mình, nhưng mình mong cậu hãy để mình tiếp tục làm theo ý riêng. Về phần kết cục —— là thành công trả thù cũng được, là hại người hại ta cũng được, tất cả hãy đợi đến ngày nó chấm dứt thì nói tiếp”

“.....Được. Tóm lại, mình cũng hi vọng cậu có thể đủ lý trí để xử lý chuyện của hai người, đừng bao giờ để đến một ngày hối hận không kịp”

“Ừm”

“Ngày kia nhóm mình họp mặt, cậu có định mời anh ta đến không?”

“Nay mình vẫn còn là người yêu của anh ta, sinh nhật cậu, tất nhiên tụi mình sẽ cùng đi”

.

Cửa sổ thủy tinh bị mở ra, hơi lạnh sáng sớm tấp vào trong nhà, bầu trời nặng nề u ám, nhìn không ra một tia nắng mặt trời.

Lạnh lẽo, như muốn mưa.

“Việc anh ủy thác chúng tôi điều tra chuyện Dung Nhược lúc trước, chúng tôi không thể hoàn thành, hi vọng anh bỏ qua”. Thừa lúc vợ mình cùng hai người chị em đã đi vào phòng bếp, Đỗ Khải về mặt áy náy nói.

“Sao có thể chứ, đội trưởng Đỗ khách khí quá rồi”. Vân Trạm cười nhạt.

Tuy anh và Đỗ Khải không quen, nhưng anh biết rõ Dung Nhược cùng Điền Ngọc cảm tình rất tốt. Nếu Dung Nhược không cho phép, anh rất khó từ Đỗ Khải – chồng của Điền Ngọc lấy được tin tức về cô. May mắn, lúc trước anh cũng chỉ ủy thác việc đó cho đội thám tử này mà thôi.

“Này hai anh”, Điền Ngọc bưng một khay hoa quả ra từ phòng bếp, “Đang nói chuyện gì vậy? Ăn trái cây đi”. Dem khay đặt lên bàn trà, cô ngồi xuống bên cạnh Đỗ Khải.

Vân Trạm chuyển động xe lăn, đến bên cửa sổ, chống tay vịn di động thân thể một chút, phía sau đã vang lên thanh âm dịu dàng: “Sao vậy? anh mệt rồi sao?”

Vân Trạm quay đầu, chống lại ánh mắt trong suốt của Dung Nhược, “Không sao”

“Hay là, chúng ta về trước”. Dung Nhược đến bên người Vân Trạm, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh.

“Dung Dung, chúng ta chơi bài đi?” Điền Ngọc ngồi trên sofa hỏi.

Dung Nhược nhìn người trên xe lăn một cái, xoay người, “Không được, các cậu chơi đi, mình và Vân Trạm về trước một chút”

“Sao thế? Về rồi à?”

“Ừm”. Dung Nhược cười đi tới ôm lấy món quà sinh nhật, “Dĩ Thuần, sinh nhật vui vẻ!”

“Đinh!” Lầu một, cửa thang máy mở ra, Dung Nhược đẩy Vân Trạm đi đến đại sảnh sáng rực.

“Tuyết rơi rồi!” Cô đột nhiên dừng bước, nhìn ra ngoài cửa kính. Phía ngoài cửa, dưới ánh đèn đường, có thể thấy rõ những hạt tuyết đang rơi xuống.

“Đúng vậy, Dung tiểu thư, cũng rơi vài tiếng rồi, rất lớn nữa”. Bác gác cửa đeo chiếc kính lão cười híp mắt nói.

“Vậy ạ?” mỉm cười đáp lại, Dung Nhược đi thẳng đến cạnh cửa, quả nhiên phát hiện mặt đường đã đọng lại một lớp tuyết dày.

“Để anh gọi lái xe tới, đưa em về trước nhé”. Vân Trạm chuyển động xe lăn, đi đến bên cạnh Dung Nhược, lấy di động từ trong túi ra.

“Chờ chút!” Dung Nhược dè tay anh lại. Buổi chiều lúc bọn họ đến, vì không đoán được là sẽ chơi đến khi nào, nên Vân Trạm đã dặn tài xế trở về trước, bây giờ tuyết rơi quá lớn, lái xe cũng sẽ không an toàn, vì vậy, cô theo bản năng ngăn anh lại.

“.....Hay là để tôi đi lên mượn cái ô rồi tính sau”. Cô xoay người đi về phía thang máy, đi được hai bước lại dừng, xoay người lại nói, “Anh trước hết khoan gọi tài xế đến”

“Ừ”. Gật gật đầu, Vân Trạm nắm điện thoại trong tay, nhìn theo cô bước vào thang máy.

“Ồ? Sao cậu quay lại vậy?” Mở cửa ra, Hã Dĩ Thuần khó hiểu hỏi.

“Tuyết rơi rồi, ỉnh mượn cái ô”

“Thật sao?” Điền Ngọc bỏ dở bài trong tay, chạy đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra, phấn khởi reo lên, “Woa, tuyết lớn quá!”

“Cho cậu”. Đem ô đưa cho Dung Nhược, Hà Dĩ Thuần nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, “Tuyết lớn như vậy, đi ra ngoài ổn không?”

“Ừm, mình cũng sợ lái xe không an toàn”. Dung Nhược nhú mày. Cho dù cảm tình và thái độ hiện nay với Vân Trạ đã khác, nhưng cô vẫn không thể yên tâm mà để Vân Trạ ngồi xe về trong thời tiết thế này.

“Như vậy dễ dàng hơn nè!” Điền Ngọc tựa vào cửa sổ, nở nụ cười, “Để anh ta đến nhà cậu đi! Dù sao nhà cậu cách nơi này không xa, đi từ từ là đến thôi”.

24. Chương 24

Chương 24

Vân Trạ lúc này đang nói chuyện điện thoại trong phòng khách, bên ngoài tuyết rơi ngày càng dày đặc, điều chỉnh cho nước nóng từ từ rót xuống, Dung Nhược tâm hồn loạn nhìn ly sữa ấm trước mắt.

Cô cuối cùng lại thật sự chấp nhận ý kiến của Điền Ngọc, đưa Vân Trạ về nhà trọ của cô —— thì ra, bất luận thế nào, cô rốt cuộc cũng không thể dứt khoát không quan tâm đến anh.

“Này”. Chờ Vân Trạ nói chuyện với Vân Hân xong, cô mới bước ra từ phòng bếp, đem cái ly trong tay đưa cho anh.

Vân Trạ nhìn chung quanh căn phòng trọ chỉ có một người ở này —— trên mặt sàn gỗ thô, ngoại trừ một cái tủ gỗ lùn, một bàn ăn, tivi cùng bộ sofa màu hạt dẻ, trong phòng khách cũng không hề bày biện trang trí thêm thứ gì khác.

“Chỉ ở một người, khó tránh khỏi có chút đơn giản”. Ngồi xuống sofa, Dung Nhược túm qua một chiếc gối ôm, vỗ vỗ.

Uống sữa xong, nắm lấy chiếc ly thủy tinh ấm áp, Vân Trạ nhìn thái độ thoải mái của Dung Nhược hiện giờ, khẽ nhếch lên khóe môi, lặng yên hưởng thụ sự yên bình dễ chịu của lần ở chung đầu tiên kể từ ngày gặp lại.

“Ngày mai mấy giờ anh đến công ty?”

“Chắc khoảng chín giờ”

“.....Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút đi”

Dung Nhược lập tức đứng lên, lướt qua người Vân Trạ, đi vào phòng ngủ.

Đóng cửa lại, ngồi ở trên giường, Dung Nhược có chút thất thần. Đã bao lâu rồi không ngồi đối diện với Vân Trạ trong đêm, trò chuyện thoải mái tự nhiên như vậy? Gương mặt Vân Trạ dường như còn mang theo ý cười, khiến cô bất chợt lại rơi vào hồi ức của nhiều năm về trước, nhớ lại quá khứ đã cùng anh vượt qua vô số đêm dài.

Lúc lấy chăn mền trong tủ ra, cô suy nghĩ một chút, rồi lôi ra một chiếc chăn dày nhất, mang ra ngoài. Cô không quên vừa rồi khi đưa ly sữa cho Vân Trạ đã vô ý chạm vào ngón tay lạnh lẽo của anh.

“Đêm nay sợ là anh phải chịu khổ một chút rồi”. Đem chăn mền gói đệm trải lên sofa xong, Dung Nhược xoay người cười nói.

“Không sao”. Đem xe lăn dừng một chỗ, Vân Trạ cởi áo khoác.

“Tôi không có áo ngủ cho anh, nên.....” Tiếp nhận quần áo, giúp anh treo lên, Dung Nhược thế này mới nhớ ra, quần áo của Vân Trạ vài năm trước mỗi khi đến phòng cô ngủ lại, cô đã sớm vất đi sau khi về nước.
==

“Ừm, không sao đâu”. Vân Trạ nhắm mắt lại, cố chịu cơn đau co rút ở thắt lưng.

“.....Em không cần bận tâm đến anh đâu, về phòng ngủ đi”. Đem xe lăn dừng ở cạnh sofa, Vân Trạ nâng mắt nhìn về phía Dung Nhược.

“Ừm. Vậy, ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Tiện tay tắt công tắc đèn dưới đất, Vân Trạm trong bóng đêm chuyển thân lên sô pha. Nhìn về phía phòng ngủ đang đóng chặt cửa, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Đã quên mất bao nhiêu lâu không có thói quen lên giường nghỉ ngơi trước nửa đêm rồi, đến khi sáng sớm Vân Trạm tỉnh dậy, lại cảm thấy giấc ngủ tối qua đặc biệt dài.

Đưa tay chạm vào phần eo dưới chăn, mặc dù không có tri giác, nhưng đã không còn lạnh cứng như đêm qua nữa. Có điều, ngực lại kéo đến cơn đau quen thuộc, khiến anh chịu không nổi nhúu mày lại. Hầu như mỗi sáng sớm đều phát tác một lần tim đập nhanh, mấy ngày gần đây, thời gian mỗi lần phát bệnh càng lúc càng kéo dài. Tay đặt lên ngực, Vân Trạm nhìn chiếc áo khoác được Dung Nhựt vắt trên giá áo — thuốc của anh, còn để trong túi áo.

“Anh cũng dậy rồi?” một bên phát ra tiếng cửa mở, ngay sau đó, âm thanh trầm nhẹ đã vang lên.

Quay đầu, Vân Trạm nhìn Dung Nhựt đang tựa cạnh cửa nói, “Em dậy sớm quá”.

“Thói quen”. Dung Nhựt đi vào phòng khách, một bên kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài ban công, một bên hỏi: “Tôi hôm qua ngủ được không?”

“Cũng được”. Âm thầm buông tay đang nắm trên ngực xuống, Vân Trạm chống thân thể từ từ ngồi dậy.

Tuyết rơi một đêm, rốt cục cũng ngừng, ánh sáng xuyên qua tấm kính thủy tinh, rọi sáng vào bên trong.

“Tôi đi làm bữa sáng”

“Ừm”

Lấy trứng gà từ tủ lạnh ra, trong lúc chờ cho dầu trong chảo nóng lên, Dung Nhựt mệt mỏi day huyệt thái dương.

Cũng không phải hôm nay cô thức dậy sớm, mà là cô gần như một đêm không ngủ. Cứ nghĩ tới Vân Trạm nằm trong phòng khách chỉ cách cô một cánh cửa, không khỏi nhớ đến quá khứ có người luôn ôm chặt cô vào lòng vượt qua từng mùa đông lạnh giá, trằn trọc cả đêm, tờ mờ sáng mới chợp mắt một chút.

Lúc chuẩn bị đập vỏ trứng, cô lắc đầu cười tự giễu — nhớ lại chung quy cũng chỉ là nhớ lại mà thôi.

Ngón tay dùng sức một chút, lòng đỏ cùng lòng trắng trứng đã hòa vào nhau rơi vào trong chảo, tiếng dầu sôi nổ vang lên lách tách.

Mới dời thân mình qua xe lăn, đã nghe thấy phòng bếp phát ra tiếng kim loại rơi xuống đất, xen lẫn với thanh âm hít thở. Vân Trạm nhanh chóng đẩy xe vào phòng bếp, liền thấy Dung Nhựt đang ôm mu bàn tay phải, nhúu mày thối hơi, chiếc chảo rơi ở một bên.

“Em sao vậy?” Anh chuyển động xe lên trước.

“Bị bỏng”. Lộ ra bàn tay bị dầu nóng bắn vào, Dung Nhựt thuận tiện tắt ga.

Lập tức cầm lấy tay cô, nhìn nhìn, Vân Trạm nâng mắt hỏi: “Trong nhà có thuốc mỡ không?”

“.....Có”. Giật mình, nhìn Vân Trạm một cái, Dung Nhựt cuối cùng lặng lẽ rút tay mình về, “Tôi đi lấy”. Nói xong, lướt qua bên người Vân Trạm, bước nhanh ra khỏi phòng bếp.

Thu hồi tay lại, Vân Trạm nghe tiếng bước chân đi xa, rừ mi mắt xuống, đỡ hai chân vừa nẩy còn chưa kịp đặt lên bàn đạp, lặng yên ngồi trên xe lăn, vắng trán ẩn hiện nét cô đơn.

.

Tựa vào ban công, cho đến khi chiếc ô tô màu đen dần dần chạy xa khỏi tầm mắt mình, Dung Nhựt mới xoay người vào nhà thu dọn bàn ăn.

Đôi tay kia, vương chút hơi lạnh, nhưng vẫn có sức mạnh làm cô an tâm như ngày nào. Chỉ là, cô giờ đây, không cần, cũng không thể muốn.

Chẳng qua chỉ là xúc cảm của một phần da thịt quen thuộc thôi, đã làm cô gần như đắm chìm, tình hình như vậy, thật khiến người ta sợ hãi.

“Nghe nói cậu về trễ nên đã ở cùng với Dung Nhược một đêm?” Sau khi máy bay hạ cánh đã chạy ngay về công ty, Cao Lỗi trước tiên đẩy cửa phòng tổng giám đốc ra.

“Hợp đồng thế nào rồi?” Ngẩng đầu liếc nhìn phía người mới tới một chút, Vân Trạ tiếp tục vùi đầu ký duyệt hồ sơ.

Cởi áo khoác ra, Cao Lỗi thoải mái ngồi xuống, “Đối phương ngỏ ý, có thể hợp tác cùng Vân thị là cơ hội ngàn năm của họ, vì vậy, tổng lợi nhuận họ sẽ nhượng năm phần cho chúng ta, cũng hi vọng sau này sẽ có nhiều cơ hội được hợp tác hơn”

“Danh tiếng Vân thị tất nhiên là quan trọng, nhưng nếu cậu tự mình đi đàm phán sẽ có hiệu quả lớn hơn”. Đặt bút xuống, Vân Trạ tựa lưng vào ghế ngồi, giọng điệu thoải mái, “Đối với ngoại giới hiện nay, cậu với cương vị phó tổng giám đốc đã trở thành đại diện của Vân thị, mà chuyện nội bộ trong công ty, cậu cũng thường đứng ra xử lý nhiều hơn tôi. Điều này sẽ bớt đi những phiền toái phát sinh sau này”.

“Sau này? Phiền toái?” Cao Lỗi nghi hoặc ngồi thẳng lưng lại, nhìn người đang ngồi trước bàn làm việc rộng lớn kia, “Cậu đang nói cái gì vậy?.....Mà tôi nói trước nhé! Làm cái chức phó tổng giám đốc này tôi đã đủ mệt rồi, nếu cậu có ý định đem toàn bộ trọng trách giao cho tôi để bản thân nhàn hạ, vậy thì tôi khuyên cậu tốt nhất nên sớm chết tâm đi”.

“Vân thị cũng có một phần của tiểu Hân, cậu có quyền xử lý giúp nó”. Vân Trạ nhìn về phía gương mặt cảnh giác của bạn thân, cười nhẹ nói.

“.....Này tôi nói! Không phải cậu thực sự có cái quyết định kia chứ?” Cao Lỗi nhú mày. Theo như hiểu biết của anh về Vân Trạ, lời nói không rõ ràng chừng mực, hoặc những lời vô nghĩa..., anh ấy sẽ rất ít khi tâm sự với anh.

“Chuyện sau này, hiện tại sao có thể chắc chắn. Cho nên, việc đó cũng không phải không có khả năng”. Khép hờ ánh mắt, ngữ khí Vân Trạ rất điềm nhiên.

“.....Thôi! Sao tôi cứ cảm giác việc này càng nói thì càng thật?” Đứng lên, Cao Lỗi cảm áo khoác, “Tốt nhất là tôi nên về phòng làm việc, thưa tổng giám đốc”. Nói xong, anh phát phát tay áo, rời phòng làm việc.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Vân Trạ mở to mắt, trong đồng tử là một mảng tĩnh lặng sâu thẳm.

Anh từ hai mươi tư tuổi đã chính thức tiếp nhận Vân thị, trong sáu năm, công ty dưới sự dẫn dắt của anh đã không ngừng tích lũy những danh tiếng và giá trị to lớn. Muốn anh chủ động từ bỏ Vân thị, thực sự anh chưa bao giờ nghĩ qua. Nhưng bắt đầu từ khi sự kiện bất cóc đó xảy ra, anh đã hiểu được, có đôi khi, việc mình làm khó tránh khỏi ngoài ý muốn. Nếu có một ngày, số phận bắt anh phải từ bỏ, vậy thì anh phải tranh thủ trước đó tìm ra người kế thừa tiếp quản tất cả công việc trong công ty —— mà Cao Lỗi, chính là người thích hợp nhất được chọn.

25. Chương 25

Chương 25

“Cậu đã chuẩn bị xong chưa hả?” Vung vẩy túi xách tay, Dung Nhược đứng ở cửa”Lam dạ” thúc giục người còn đang thu dọn đồ đạc trong quầy.

Nhìn thoáng qua bầu trời bao la đang dần tối, rồi lại nhìn ra phía ngoài, cô một bên đem bảng hiệu”Tạm nghỉ bán” treo lên, một bên cao giọng nói: “Đã bốn giờ rồi, nếu cậu còn không nhanh lên, coi chừng tội mình phải mò đường mà lên núi mất”

“Đến rồi đây!” Hà Dĩ Thuần từ trong quầy đi ra, “Chờ mình khóa kỹ ngăn kéo, vào phòng vệ sinh một lát đã nhé”

Bất lực nhìn trời, Dung Nhược thở dài, “Phụ nữ thật là bận rộn!”

“Chẳng lẽ cậu không phải phụ nữ?” Hà Dĩ Thuần buồn cười đi ra, trước khi vào phòng toilet quay lại hỏi cô.

“Bớt nói nhảm đi! Cho cậu hai phút, mình ra ngoài chờ trước”

Mang theo túi xách, vừa bước ra cửa tiệm, chuông điện thoại đã reo lên.

Thanh âm của Vân Trạm từ đầu dây bên kia truyền đến, “Em đang ở đâu thế?”

“Ở tiệm. Đang chuẩn bị đi ra”. Dung Nhược cúi đầu nhìn mũi chân, “Sao vậy? tìm tôi có việc à?”

“Không có, chỉ là đi ngang qua, thuận tiện sang đây nhìn em”

“...” Dung Nhược nghe vậy, theo bản năng ngẩng đầu, bắt gặp xe Vân Trạm đang đi ra từ góc đường, vững vàng dừng trước mặt cô.

“Muốn đi chơi sao?” Hạ cửa kính xe xuống, Vân Trạm nhìn Dung Nhược mặc chiếc áo gió màu trắng, đi đôi giày màu da, mái tóc dài phiêu bồng theo làn gió.

“Đúng vậy”. Dung Nhược tiến lên từng bước nói: “Chúng tôi muốn đến chùa Pháp Nguyên”

Vân Trạm nhìn đồng hồ, “Ngay bây giờ sao?”

“Thừa dịp hôm nay rảnh, Dĩ Thuần muốn đi lễ tạ ơn. Hai ngày nữa là đến Natividade rồi, chỉ sợ đến lúc đó càng thêm việc, không có thời gian”

Khi nói chuyện, Hà Dĩ Thuần đã đi ra, đang khóa cửa tiệm.

“Chúng tôi phải đi đây”. Dung Nhược vẫy vẫy tay.

“Đi đường cẩn thận”

“Ừm”

Chiếc xe Mercedes-Benz màu trắng lướt qua chiếc xe màu đen, chạy về hướng ngược lại.

Sau khi dâng hương cầu nguyện, Dung Nhược cùng Hà Dĩ Thuần ngồi trong quán ăn chay bên cạnh ngôi chùa, bất đắc dĩ nhìn nứa to ngoài cửa sổ.

“Đã bảo là cậu phải nhanh lên một chút. Bây giờ hay rồi, mưa thế này không biết đến khi nào mới chịu ngừng”

“Này! Đại tiểu thư! Cậu còn dám nói như vậy nữa à? Nếu không phải vì cậu cứ nặng nề đòi ăn chay ở chỗ này, chúng ta bây giờ đã sớm về đến nội thành rồi”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Dung Nhược nhìn đồng hồ treo tường trong quán, “Hơn bảy giờ rồi. Chỉ sợ chậm chút nữa thì khó xuống núi lắm”

“Dù sao trời cũng tối rồi, trẻ hay không trẻ cũng có gì khác nhau”. Hà Dĩ Thuần chống cằm, nhìn bóng tối ngoài cửa sổ.

“Đoán chừng lát nữa mưa sẽ không ngừng phút nào đâu, tóm lại nhất định phải tránh mưa, ướm sớm hay ướm muộn cũng đâu có gì khác nhau, cậu nói đúng không?” Nói xong, Dung Nhược đứng lên.

Bất lực trợn mắt, “Vâng, rất có lý”. Hà Dĩ Thuần kéo khóa áo khoác, hai người cùng ra khỏi cửa tiệm.

Ngồi vào trong xe, Hà Dĩ Thuần xoa xoa mái tóc bị ướt sũng, mắt nhìn thấy người trên ghế phụ cũng thấm hại không kém, “mình biết ngay là không nên làm theo lời lẽ sai trái của cậu mà...”

Mang giày cao gót chạy 50m trong mưa đến bãi đỗ xe, chẳng những tóc tai ướt sũng, mặt mũi cũng dính mưa, và nhất là, chiếc áo bành lông dê mà cô mới mua cũng bị liên lụy.

“Làm ơn bật điều hòa trước, rồi cậu muốn oán trách gì cũng chưa muộn”. Dung Nhược một bên lau khô nước mưa trên mặt, một bên nói.

“Sau khi về nhà chuyện mình muốn làm đầu tiên là phải tắm nước nóng”. Cởi áo khoác ra, Hà Dĩ Thuần đạp chân ga khởi động xe, chạy xuống dưới chân núi.

Xe đang vững vàng chạy trên đường núi, điều hòa thổi ra những luồng khí ấm áp. Dung Nhược lau hơi nước bám trên cửa kính, nhìn màu đen ở phía ngoài, nói: “Chạy chậm một chút”

“Ừm”. Hà Dĩ Thuần gật đầu, hết sức chăm chú nhìn vào phía trước. Tuy rằng kỹ thuật lái xe không kém, nhưng đây cũng là lần đầu tiên lái xe trong đêm mưa tối như vậy, hơn nữa, phải chạy trên con đường núi nhỏ hẹp. Mấy tiếng trước lúc lái xe lên đây, cô đã chú ý đến, bởi vì độ ẩm trên núi thấp, ven đường vẫn còn đọng lại những vũng tuyết hai ngày trước, khiến cô càng thêm chú tâm điều khiển.

Kim đồng hồ đo lường đang đưa qua lại con số 20km/h, Dung Nhược tựa vào ghế cười nói, “Không biết chúng ta khi nào mới có thể lái về nội thành.”

“Lúc đến mất một tiếng, bây giờ cũng phải hơn mười giờ mới về nhà được”

Hà Dĩ Thuần vừa nói xong, Dung Nhược đang hơ tay trước lỗ thông gió điều hòa đột nhiên kêu “o” một tiếng. Cùng lúc đó, Hà Dĩ Thuần cũng phát hiện không đúng, hai người liếc mắt nhìn nhau, xe cũng từ từ dừng lại.

“Tắt máy rồi?” Nhìn Hà Dĩ Thuần đang thử chuyển động chìa khóa, lại vô ích, Dung Nhược bắt đầu ngồi thẳng thân thể.

“.....Hình như là vậy”. Hà Dĩ Thuần nhú lông mày lại.

Thử lại lần nữa, vẫn không nghe thấy tiếng động cơ chạy, cô quay đầu nhìn Dung Nhược, “Làm sao bây giờ? Khởi động không được”

“Mình làm sao mà biết”. Bất đắc dĩ cười khổ, Dung Nhược một lần nữa đổ mạnh người vào ghế dựa.

Xe bãi công, ban đêm lại mưa to, gặp loại tình huống này ngay giữa sườn núi, quả là một chuyện cực kỳ xui xẻo.

“Trước tiên thử chờ xem có xe nào xuống núi không”. Cô thở dài.

Không còn điều hòa, cô đột nhiên cảm thấy lạnh.

Trong phòng ngủ ấm áp, người giúp việc bưng bữa tối vào.

“Mấy giờ rồi?” Buông tạp chí trong tay, Vân Trạ hỏi.

“Tám giờ một phút ạ”

Vân Trạ chống thân thể di động một chút.

Đặt bàn ăn trên tủ đầu giường, người giúp việc lại lấy đến một chiếc gối mềm lớn, đệm sau thắt lưng anh, “Tiểu thư vừa mới gọi điện tới, nghe nói bên này thời tiết không tốt, dặn dò ngài sớm nghỉ ngơi một chút”

“.....Ừ, không còn việc gì nữa, cô ra ngoài trước đi”

“Vâng”

Nghiêng đầu nhìn đến chiếc di động ở đầu giường, Vân Trạ đưa tay cầm lấy.

“Không có người tiếp”. Dung Nhược nghe thấy tiếng tút tút bên kia, lắc đầu, “Không biết cậu ấy với Đỗ Khải đã chạy đi đâu”

“Vậy tìm người khác thử xem”

“Ừm...” Dung Nhược cúi đầu, ấn xuống danh sách tìm kiếm.

Khi cái tên Vân Trạ xuất hiện, cô bỗng dừng một chút, ngón tay lại bấm vào nút trượt, màn hình chạy xuống tiếp.

Thực ra, đợi gần mười phút, phát hiện sẽ không có chiếc xe nào chạy qua, bọn họ đã quyết định gọi điện tìm người hỗ trợ. Mà cuộc điện thoại đầu tiên cô nghĩ đến, không phải là Điền Ngọc, mà là Vân Trạ! Chẳng qua, ý nghĩ này chỉ vừa xuất hiện trong đầu, đã bị cô nhanh chóng đè nén xuống.

“Ngày thời tiết xấu như vậy mà còn bị chúng ta gọi ra vùng ngoại thành, tuy là mình rất cảm kích người sắp sửa tới đón chúng ta, nhưng vẫn thấy khổ thay cho cái ‘người’ đen đui đó”. Hà Dĩ Thuần nói giỡn.

Dung Nhược cười khê một tiếng, tìm được tên Diệp Lăng Thu, vừa định ấn cuộc gọi, di động đã sớm vang lên trước một bước.

“Cứu tinh!” Hà Dĩ Thuần gần như bắn người lên, mừng rỡ kêu một tiếng, lại thấy biểu tình Dung Nhược trở nên ngơ ngẩn trong nháy mắt.

“Sao lại không tiếp?” Cô khó hiểu hỏi.

Nhìn chằm chằm vào cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, trái tim Dung Nhược không biết có cảm giác gì.

Thực sự lại có chuyện khéo như vậy sao! ——trong lúc cô đang nghĩ đến anh, và đang cần đến anh, thì anh lại gọi tới.

“Alo”. Nhịp tim cô càng trở nên không hề có quy luật.

“Là anh”. Lại là âm thanh quen thuộc, vang lên trong không gian yên tĩnh, mang theo một chút trầm lạnh, lại làm cô cảm thấy ấm áp lạ thường.

.....

Trầm mặc một lát, Dung Nhược rốt cục thả lỏng thân thể, chậm rãi dựa vào ghế sau lưng —— thanh âm chỉ được nghe thông qua di động, lại tựa như một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng mơn trớn những sợi dây thần kinh vì rét lạnh mà co lại của cô.

Quay đầu nhìn vào bóng đêm, nhìn những giọt mưa không ngừng tạt vào lớp kính thủy tinh, đôi môi duyên dáng khẽ gợi lên cười mỉm, trong đôi mắt sáng tràn đầy bình thản dịu dàng như nước.

“.....Chúng tôi đang bị kẹt trên núi”

Tại tình huống tưởng như là trùng hợp này, cô tin rằng, có một số việc đã được định trước.

Năm mươi phút sau, khi đèn xe ở đối diện chiếu vào, Dung Nhược đột nhiên cảm thấy mọi thứ xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ lùng, ấm áp lan tỏa trong đêm đông rét lạnh khiến cô đặc biệt an tâm.

Chiếc xe chạy lên trên rồi quay đầu lại dừng song song trước mặt bọn họ, cửa kính hạ xuống, dưới ánh sáng mờ nhạt, không nhìn rõ gương mặt Vân Trạ, Dung Nhược rất nhanh mở cửa xe ra, ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

“Xe của cô, ngày mai tôi sẽ kêu người đến xử lý”. Trên đường xuống núi, Vân Trạ nói với Hà Dĩ Thuần đang ngồi trên ghế phụ.

“Làm phiền anh rồi”. Hà Dĩ Thuần quay đầu cười nói.

“Đùng khách khí”

Xe chạy nhanh chóng đều đều, nhưng địa hình đường núi vẫn gây cho Vân Trạ từng đợt choáng váng. Anh nghiêng đầu nhìn về phía người vẫn đang trầm mặc, sau đó lặng yên nhắm mắt tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Anh may mắn là mình đã gọi cuộc điện thoại đó, đồng thời cũng biết, cho dù bản thân không đến, bọn họ cũng sẽ tìm được người khác hỗ trợ. Chỉ là, anh thật sự mong muốn từ tận đáy lòng, người đi đón Dung Nhược, chính là anh.

Có một loại đau lòng, dần dần sinh sôi trong thân thể. Dung Nhược quay đầu cẩn thận nhìn người đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, cho dù trong xe rất mờ ảo, cô cũng biết rõ, giờ phút này sắc mặt anh kém cỡ nào.

Vừa rồi, khi mở cửa xe, đèn phía trong xe sáng lên theo, cô bắt gặp Vân Trạ xoay đi gương mặt tiêu tụy của mình; nhìn thấy nửa người dưới của anh được bao bọc chăn lông rất dày; nhìn thấy phía sau hông của anh rõ ràng có lót một cái đệm dựa, những anh vẫn phải cố sức lấy tay chống đỡ thân thể; cũng nhìn thấy khi cô và Dĩ Thuần ngồi vào trong xe, sự chấn động nhẹ đã khiến anh phải nhíu mày.....Có lẽ cô nên sớm

nghĩ đến, ở loại thời tiết này, anh sẽ phải chịu vất vả thế nào. Vậy mà, khi vừa dứt cuộc gọi, anh đã lấy tốc độ của ngày bình thường mà chạy đến.

—— Đây là cách anh yêu một người sao? Vì sao từ trước đến giờ em không cảm nhận được?

Chạy xuống đường bằng, quang cảnh ngoài xe biến hóa, Dung Nhược nhìn hàng lông mi tạo ra bóng tối dưới mắt anh, tự hỏi trong lòng.

Hỏi anh, cũng hỏi mình.

Trên đường, cô nghe tài xế nói, ở ngã tư đường phía đi đến nhà cô cùng Hà Dĩ Thuần đang bị kẹt xe. Không đợi Hà Dĩ Thuần trả lời, cô đã mở miệng trước: “Về biệt thự luôn đi”

Vân Trạm nhíu mày rất chặt, cô âm thầm tính toán thời gian. Lần đầu tiên cảm thấy, mười lăm phút trở về biệt thự, lại dài đến như vậy.

Đến khi xe dừng trong ga-ra, Vân Trạm mới mở mắt.

Anh quay đầu, bình tĩnh dặn dò người giúp việc chờ ở ngoài cửa xe, “Cô mang họ vào trước”

Nhìn Vân Trạm một cái, Dung Nhược xuống xe đầu tiên, kéo theo Hà Dĩ Thuần cùng đi theo người giúp việc vào bên trong.

Đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, Vân Trạm mới chậm rãi thả lỏng bàn tay đang nắm cứng, thân thể không được chống đỡ đã nghiêng về một phía.

Không có năng lực tự ngồi lên xe lăn, anh tùy ý để tài xế ôm lấy bản thân, rời khỏi xe.

“Thì ra người mà mình cho là ‘đen đũi’ chính là anh ta”. Tắm rửa xong, Hà Dĩ Thuần nằm trên giường cùng Dung Nhược trò chuyện.

“Ừm”. Bất an lên tiếng, Dung Nhược vuốt vuốt viền áo ngủ, nhìn chằm chằm trần nhà.

Từ sau khi được người giúp việc mang vào phòng khách, Vân Trạm không xuất hiện nữa. Mà mới rồi, người giúp việc lại mang tới hai bộ đồ ngủ, chính là đồ cô mặc trước kia.

Cô không nghĩ tới, ở trong này, lại còn có thể tìm thấy dấu vết của cuộc sống quá khứ.

“Anh ta ngay cả quần áo của cậu mà cũng còn giữ lại”. Giống như đọc được suy nghĩ của Dung Nhược, Hà Dĩ Thuần nhẹ nhàng thở dài.

Quay đầu cười, Dung Nhược nhìn cô, “Hình như, cậu còn xúc động hơn mình nhỉ”.

“Mình là cảm động”. Trở mình, Hà Dĩ Thuần nhẹ giọng nói, “Ngay khoảnh khắc anh ta xuất hiện trong đêm, dưới một loại tình hình như vậy, mình đã cảm thấy, hạnh phúc của cậu có thể làm cho tất cả phụ nữ trên thế giới này phải ghen tỵ”

Ngắn ra, Dung Nhược lại tiếp tục nói giỡn, “Bao gồm cả cậu sao?”

“Mình đang nghiêm túc đấy!” Hà Dĩ Thuần thở dài, “Ai cũng có thể thấy được, tình trạng của anh ta yếu ớt thế nào. Chẳng lẽ cậu không lo lắng gì sao?”

“.....Cậu không mệt hả?”

“Đồ cứng đầu!”

“Ngủ đi”

“.....”

26. Chương 26

Chương 26

Đêm khuya.

Vân Trạm nằm ngửa trên giường, ngón tay thon dài nắm trên ngực, cổ hết sức thở dốc.

Có lẽ vừa rồi sức chống đỡ của thân thể đã quá mức chịu đựng, cơn co rút đau đớn từ thắt lưng lấn át tất cả các sợi dây cảm giác, khiến anh ngay cả việc giơ tay để lấy thuốc cũng không thể.

Trong bóng đêm, anh tỉnh táo nghe rõ tiếng thở dốc của mình, đồng thời, cũng nghe thấy âm thanh cửa bị nhẹ nhàng mở ra.

Vốn tưởng là người giúp việc thường hay vào giúp anh xoay người mỗi tối, lại phát hiện không có tiếng bước chân —— người tới hình như chỉ dừng lại ở cửa.

Vân Trạm chậm rãi mở mắt ra, bất ngờ thấy được bóng dáng mảnh khảnh đứng tựa vào cửa.

Tay Dung Nhược vẫn còn giữ lại trên nắm đấm cửa. Nương theo ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu vào, cô thấy gương mặt người nằm trên giường chuyển hướng về phía mình.

“...Còn chưa ngủ sao?” Cô dùng thanh âm vô cùng nhẹ hỏi anh.

“Ừm”. Trong bóng đêm, Vân Trạm nhú mày cúi đầu hít sâu một hơi.

Sau một phút trầm mặc, giống như ý thức được hành động đột ngột của mình, Dung Nhược nhếch nhếch môi: “...Không có gì, tôi chỉ là tới xem một chút”. Cô nhìn Vân Trạm ẩn hiện trong bóng tối, chậm rãi rời khỏi cửa.

“Cạch” Cửa lại một lần nữa đóng lại.

Trên hành lang yên tĩnh, Dung Nhược nhẹ nhàng tựa vào ván cửa, nhìn chăm chăm xuống mặt sàn sáng bóng, lâm vào suy nghĩ —— cô chung quy cũng không thể ngừng quan tâm đến anh.

Trong phòng, Vân Trạm nhìn bóng tối, lặng lẽ nhắm mắt, bàn tay đặt ở tim, dần dần thả lỏng.

“Đúng là hết nói nổi! Cậu cứ thế mà đi về cùng mình sao!”

“Thế mình biết phải làm gì bây giờ?” Nhìn phong cảnh đang lui xa về phía sau taxi, Dung Nhược hỏi.

“Nói thật thì, mình cũng không nghĩ ra”. Hà Dĩ Thuần quay đầu, vẻ mặt nghi hoặc: “Lấy vị trí của Vân Trạm, anh ta đâu nhất thiết phải vất vả như vậy?” Sáng sớm hôm nay, khi các cô thức dậy, Vân Trạm đã sớm rời khỏi nhà. Mà quan trọng hơn là, rõ ràng tối hôm trước bộ dạng anh ta trông có vẻ rất mệt mỏi, vậy mà hôm sau vẫn trước chín giờ đến công ty. Phải chăng tất cả đàn ông khi làm việc, đều sẽ mang theo cái tính liều mạng này?

“Anh ấy luôn luôn là như vậy”. Thanh âm Dung Nhược có vẻ lơ đãng, nhưng giờ phút này, quả thật trước mắt cô đang xuất hiện gương mặt tái nhợt của Vân Trạm.

Cuồng công việc —— Dừng từ này để chỉ người đàn ông kia, có lẽ không hề nói quá. Dung Nhược trầm nghĩ trong lòng. Chỉ là... Với tình trạng của anh hiện nay, lại còn thường xuyên phải lui tới lo lắng cho công việc, chẳng lẽ là nói, thói quen thực sự có năng lực lớn đến vậy sao.

Cô quay mặt vào trong xe, ẩn ẩn nơi thái dương nhức nhối, đồng thời cười nhạo trong lòng: Đây chính là cái giá của một đêm không ngủ.

“Mai là Giáng Sinh rồi, cậu dự tính làm gì?”

“Ở cùng cậu”. Dung Nhược trả lời rõ ràng.

“Làm ơn!” Hà Dĩ Thuần trợn mắt, “Cậu có thể suy nghĩ một chút không, từ sau khi tốt nghiệp đại học đã khi nào cậu đón lễ Giáng Sinh với mình đâu. Sao bây giờ lại nói một cách tất nhiên như vậy?”

“Thì bởi vì lâu lắm rồi đến nỗi mình đã quên mất, cho nên bây giờ ‘tất nhiên’ là phải cùng cậu rồi”.

“Còn nhớ lần trước đón lễ như thế nào không?”

“Uống rượu, chơi đùa”

“Vây lần này?”

“Giống nhau”

Âm nhạc trong radio phát bài “Everyheart”, giai điệu quanh quẩn trong xe, cửa kính nhẹ nhàng hạ xuống một khe hở, lập tức không khí lạnh lẽo ùa vào. Dung Nhược đưa hai tay giao nhau gối sau đầu, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

“Trạm, Giáng Sinh vui vẻ!”

“Giáng Sinh vui vẻ”. Nghe được giọng nói thanh thúy của Vân Hân truyền đến từ điện thoại, gương mặt Vân Trạm hiện ra nét cười tự nhiên.

“Em có mua quà tặng anh đấy, mai về em đưa cho”

“Ừm, được”

“Thật ra cô ấy định chơi bởi quên hết trời đất, không định về nhà đâu”. Giọng nói Cao Lỗi chen vào, hiển nhiên là dùng máy nội bộ.

“Anh còn dám nói em? rõ ràng người ngày nào cũng bế cục cứng đi lêu lổng là anh”. Vân Hân lập tức phản bác.

Vân Trạm ngồi tựa vào đầu giường, thấp giọng cười khê: “Nếu đã chơi vui như vậy, vội về sớm làm gì”

“Không được! Sao có thể để cái gã này ném hết chuyện công ty cho anh? Mấy hôm nay anh vẫn khỏe chứ?” Vân Hân nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, đừng lo lắng quá”

“Trạm, cậu có phát hiện là cô ấy đã có xu thế già trước tuổi không? Lúc nào cũng lải nhải quan tâm quá mức chuyện người ta”.

“A”. Vân Trạm chỉ mới kịp nở nụ cười, điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng giận dữ.

Lặng lẽ chờ đợi bên kia yên ắng lại, Vân Trạm nhìn đồng hồ treo tường — mười một giờ đúng. Lê Giáng Sinh không có tuyết, đã sắp qua.

“Trạm, tối em chiều mai sẽ xuống máy bay, đến lúc đó gặp. Anh nghỉ sớm chút nhé”

“Ừm, ngày mai gặp”

Cúp điện thoại, Vân Trạm tựa vào đầu giường như trước. Ngoại trừ đêm ở cùng Dung Nhược hôm đó, anh gần như chưa bao giờ ngủ trước mười hai giờ.

Tối nay, cũng không ngoại lệ

“.....Cậu chủ”

Cửa bị nhẹ nhàng gõ hai tiếng, không chờ anh đáp lại, đã bị đẩy ra.

Vân Trạm vừa quay đầu — cạnh cửa, ngoài người giúp việc đang đứng đó, còn có Dung Nhược đang lờ đờ tựa vào khung cửa.

“Vân Trạm, Giáng Sinh vui vẻ!”. Dung Nhược một bên cởi chiếc áo khoác bành tô ra, tùy tiện vứt trên mặt đất, một bên nghiêng nghiêng ngả ngả đi đến phía giường.

“Em đã uống rượu?” Nhìn gương mặt phỉm hồng, Vân Trạm nhú mày.

Dừng lại bên giường, cúi đầu suy nghĩ, Dung Nhược giơ ngón tay đo lường: “....Một chút à”

Tay đỡ lấy thân thể lảo đảo của cô, kéo cô ngồi lên giường, Vân Trạm chuyển hướng về phía cửa dặn dò: “Pha một chén trà giải rượu”

Anh đưa tay gạt mấy sợi tóc trên má Dung Nhược: “Uống trà xong, phải nghỉ ngơi”

“Em không say!” Cau mày lắc lắc đầu, Dung Nhược vùng giày cao gót trên chân ra.

“...Vân Trạ̃m”. Cô đột nhiên xoay người, ánh mắt sưỡng mờ nhìn chăm chú vào đôi mắt trầ̃m tĩnh sâu thẳm đối diện, “Anh còn chưa chúc em Giắ̃ng sinh vui về̃”

Vân Trạ̃m đỡ lấy cánh tay cô, bắt đắ̃c dĩ thở dài, “Giắ̃ng sinh vui về̃”. Có lẽ, đứ̃ng nhữ lời cô nói, chỉ có “một chút”, nhưng nhìn vào ánh mắt cô, anh có thể khắ̃ng địñh, cô đã say.

“Vậ̃y....Anh có chuẩn bị quà không?” Vung vậ̃y đầu, thoát khỏi choắ̃ng vá̃ng, cô tiếp tục đeo đuổ̃i không tha.

“Em muốn quà gì?”

“....Em muốn gì anh cũng cho hả?”

“Ừm”

Có đượ̃c lời cam đoan, Dung Nhượ̃c cười khễ: “Để em suy nghĩ....”

“Ngày mai em có thể nói cho anh biết”. Nằ̃ng tay tiếp nhận chén trà của người giúp việc, Vân Trạ̃m đữa tới, “Trướ̃c tiên uống nó đầ̃”

“Hừ.... Không uống!” Dung Nhượ̃c nhắ̃n mặt lại, lấy tay ngắ̃n cản.

Vân Trạ̃m than nhẹ̃ một tiếng, nói với người giúp việc: “Cô đi ra ngoài trướ̃c”

“Anh...” Dung Nhượ̃c đột nhiên nhìn chằ̃m chằ̃m Vân Trạ̃m, sau đó đữa tay xoa xoa mặt anh, “Tại sao mỗi lần nhìn thấy anh, sắ̃c mặt của anh đều tậ̃ nhữ vậ̃y?” Đắ̃y mắt không còn trong suố̃t, ngoại trừ sưỡng mờ, còn có một chút đầ̃u đố̃n trầ̃n ra.

Nhìn đến ánh mắt nhữ vậ̃y, thân thể Vân Trạ̃m cứ̃ng đờ, anh nhắ̃m mắt lại, đữa tay cầm lấy bàn tay đang lữu lữyển trên mặt mình, “Em say rồi, đi nghỉ ngơi đi”

“.... Vì sao ngay cả môi cũng không có màu?” Giố̃ng nhữ không hề nghe thấy anh nói, Dung Nhượ̃c cau mày lại đặ̃ng về phía trướ̃c.

“Anh...có phải rất vắ̃t vả̃ hay không?” Cô gắ̃n nhữ ghé vào trướ̃c mặt Vân Trạ̃m, hàng lông mi cong dài nhẹ̃ nhàng chớp độñg trướ̃c mắt Vân Trạ̃m, mặt hai người gắ̃n trong gang tắ̃c.

“Không biết....” Mùi rượu bay vào mũi, hòa cùng mùi hương thơm mát quen thuộc, Vân Trạ̃m lặ̃ng yên ngắ̃m nhìn gương mặt tĩnh xắ̃o, nhẹ̃ nhàng bật ra hai chữ, xen lẫn tắ̃c ghen.

“Vậ̃y sao”. Vừa nằ̃ng mắt, đã bị cuốn vào cặp mắt đen thẳ̃m sâu hút kia, đầu óc đột nhiên trống rồ̃ng, Dung Nhượ̃c nắ̃m chắ̃t bàn tay để̃ trên nặ̃m, từ từ đặ̃t đầ̃u môi son lên.

....Xúc cảm lạnh lẽ̃o mà mềm mại khiến cô không nhịn đượ̃c vòng qua vai Vân Trạ̃m, hơi thở hỗ̃n hợp quen thuộc trong trí nhớ lại xồ̃ng tới nhữ thủy triều dâng trào, Dung Nhượ̃c nhắ̃m mắt lại, mang theo suy nghĩ mơ hồ, sa vào rất sâu.

Khi cảm nhận đượ̃c đôi môi đầ̃y đặn xinh đẹp chạm vào môi mình, tim Vân Trạ̃m phứ̃t chố̃c ngừng đập.

——Cô quả nhiên là say

Lặ̃c vào trong hương rượu, trướ̃c mắt anh lại hiện lên người con gái nhiều năm trướ̃c đã ngã vào lồng ngực mình; hiện lên gương mặt yên bìñh, nụ cười dịu dàng, cùng với ánh mắt mềm mại nhữ nước của cô.

Xa cách hai năm, anh cùng cô, lại một lần nữa da thịt tiếp xúc, cũng dưới tình huố̃ng nhữ vậ̃y.

Đắ̃y mắt lướ̃t qua tia tối tắ̃m, nhưng độ̃ ắ̃m trên khoẽ môi lại khiến anh theo bản năng dần thu chắ̃t tay lại.

Vẫ̃n là sự ắ̃m áp và dịu dàng đó̃, cho dù bị ngắ̃n cách bởi số phận hay sự oán hận, trải qua bắ̃y trắ̃m ngày đêm chia lìa, cũng chưa bao giờ thay đố̃i.

“...Em nghĩ ra quà em muốn rồi”. Ngồi lại từ lòng Vân Trạ̃m, nụ cười mơ hồ hiện lên trên mặt Dung Nhượ̃c.

“Cho em một cái hôn lễ̃”

“.....”

“...Chúng ta kết hôn đi”

Giờ phút này, ánh mắt Dung Nhược mê ly, nhưng lại không biết là say hay tỉnh.

27. Chương 27

Chương 27

Dung Nhược nằm trên chiếc giường rộng thênh thang dần dần tỉnh lại, mở mắt ra, đồng thời ần ần mi tâm rên nhẹ. Cô thật không hiểu, rõ ràng là sau khi say thân thể đã rời như vậy, vì sao lại có nhiều người tình nguyện say khướt từ sáng đến tối.

Cơn đau nhức giữa trán vẫn kéo dài, cô nhìn xung quanh phòng ngủ mình đang ở, dần dần nhú mào —— Đây là phòng Vân Trạ?

Chiếc chăn màu trắng đồng màu với ga giường, bên gối còn lưu lại hơi thở nam tính nhẹ nhàng thoải mái. Dung Nhược nghiêng đầu, theo bản năng chôn mặt vào gối mềm, nhắm mắt hít thở.

Tối hôm qua, cô cùng Hà Dĩ Thuần sau khi ra khỏi quán bar, cô lại như ma xui quỷ khiến đón taxi đến biệt thự Vân Trạ. Sau đó, cô đã ngồi trên giường nói với Vân Trạ rất nhiều điều... những chuyện này cô nhớ rất rõ. Có điều, vì sao cuối cùng mình lại nằm ngủ trên giường anh? Cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Lúc rời giường, Dung Nhược ngơ ngẩn nhìn áo ngủ đang mặc trên người, lắc đầu mạnh mấy cái cho bớt choáng váng, phủ thêm áo khoác ra ngoài.

Ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ, những tia nắng tinh khiết nhẹ nhàng chiếu vào phòng.

Dung Nhược nhìn phản chiếu của mình qua tấm gương phòng tắm, thất thần xoa nhẹ cánh môi mềm mại——tối hôm qua, cô đã cùng Vân Trạ hôn môi.

Có lẽ, không thể nhớ ra từng câu mình đã nói, nhưng cô lại biết rõ, lúc bản thân nửa say nửa tỉnh, bọn họ đã hôn môi.

Nhìn trong gương, khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa. Ngay cả cô cũng không thể khẳng định, bản thân mình lúc đó, rốt cuộc là tỉnh táo hơn hay là mơ hồ hơn.

Còn có cuối cùng, cô hình như còn nói với Vân Trạ, “Chúng ta kết hôn đi”

Là lời của tâm, hay là lời của rượu? cô cũng không thể phân biệt.

Dung Nhược vậy mà lại nói muốn kết hôn với anh.....

Vân Trạ ngồi trên xe lăn, mái tóc đen dưới ánh nắng mặt trời trở nên hoe vàng, đôi mắt bình tĩnh, sâu không thấy đáy.

Nếu cô ấy là tỉnh táo, vậy thì, mình nhất định sẽ đáp ứng cô ấy. Vân Trạ thầm nghĩ trong lòng. Chỉ là, cô say.

Nói xong câu nói kia, cô liền ngã vào trước ngực anh, ngủ bất tỉnh.

——lời nói lúc say rượu, há có thể phân biệt thiệt giả? Món quà giáng sinh đặc biệt như vậy, cho dù anh nguyện ý đưa ra, cô chưa chắc đã chịu nhận.

“Hôm nay thời tiết thật tốt”. Hai tay dút vào túi áo trước, Dung Nhược tựa vào cạnh cửa, nhìn bầu trời xanh nhạt bao la.

“Em tỉnh rồi”. Quay đầu lên tiếng trả lời, Vân Trạ gật gật đầu, ánh mặt trời chiếu vào sườn mặt tuấn tú khôi ngô.

Dung Nhược cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua...” bỗng dưng không biết phải nói tiếp thế nào, bật ra được hai từ, cô lại do dự dừng lại.

Vân Trạ nhìn về phía cô, lặng yên chờ.

“...Không có gì”. Đột nhiên cười lắc đầu, Dung Nhược ngẩng mặt, “Hy vọng bộ dạng say của em sẽ không quá khó coi”

“Em hơi đói, xuống xem phòng bếp có gì ăn không”. Không đợi Vân Trạm nói gì, cô đã chấm dứt, xoay người đi vào phòng khách.

Chuyện tối hôm qua, anh nhớ rất rõ, lẽ nào tất cả lại coi như chưa từng xảy ra?

Vân Trạm nhìn theo bóng lưng cô, vẻ mặt ngờ ngàng.

“.....Nói vậy, các cậu đã có tiến triển sao?”

“Cái này cũng không chắc”. ngồi trên giường, Dung Nhựt cầm di động, giọng nói thấp nhẹ.

“Cậu nói tối qua ngủ trong phòng anh ta, vậy....”

“Này! Đừng suy nghĩ lung tung!” Dung Nhựt ảo não thở dài, “Tối hôm qua anh ấy ngủ ở phòng khách”. Đây cũng là người giúp việc nói cho cô biết, áo ngủ cũng là do Vân Trạm dẫn dò người giúp việc thay cho cô.

“Haiz, sớm biết vậy thì đã không ăn chơi cùng cậu suốt ngày hôm qua, không chừng hai người hôm nay có thể tiến triển xa hơn nữa”. Hà Dĩ Thuần cười trộm ở đầu dây bên kia.

“Ôi” Dung Nhựt ngửa mặt nằm vật xuống giường, nhẹ giọng nói khẽ: “Nếu không cùng cậu uống rượu chúc mừng, vậy thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.”

“Là sao?”

“....Cậu biết không, mình tối qua, lại nói muốn kết hôn với anh ấy”.

“Thật hả? Vậy anh ta nói gì?”

Dung Nhựt bình thản lắc đầu, “Không nhớ rõ”. Chuyện xảy ra sau đó, cô không thể nhớ nổi.

“Vội lại, đây là lời say, có ai mà tin chứ”. Cô nói nhỏ. Những lời này, không biết là cô đang nói cho Hà Dĩ Thuần nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

“Vậy...Nếu Vân Trạm anh ta thật sự đồng ý thì sao?” Hà Dĩ Thuần thử hỏi. Theo cô thấy, điều đó cũng không phải không có khả năng.

Dung Nhựt giật mình, mới cười nhẹ nói: “Cậu nói, nếu mình thật sự gả cho anh ấy, có khi nào cuối cùng sẽ không thể dứt bỏ hay không?”

“Có thể được ở bên người mình yêu là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Nhất là, khi người đó cũng yêu mình”. Hà Dĩ Thuần than nhẹ.

“Cậu lại muốn giáo huấn mình nữa sao? Cậu biết rõ là mình hết thuốc chữa rồi mà”.

“....Vậy, nếu anh ta đồng ý, cậu sẽ gả cho anh ta chứ?”

Đối mặt với ánh tà dương ngoài cửa sổ, Dung Nhựt nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Mình nghĩ, lúc thân mật như vậy mà đột nhiên rời đi, ắt hẳn sẽ mang đến thương tổn lớn nhất nhĩ.....Cậu nói xem, mình có thể không đáp ứng sao”

“Cậu có chắc, đây là toàn bộ lý do của cậu không? Chẳng lẽ, trong tâm tư cậu, không hề nguyện ý sao?”

“...” Đối với câu hỏi như vậy, Dung Nhựt lựa chọn im lặng.

Trong tâm tư?

Nếu như trong tâm tư cô không muốn, tối hôm qua sao lại nói ra những lời đó?

Chỉ là, nay cô lại thấy bản thân mình lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cô thật sự hoài nghi, có một ngày, cô sẽ lún sâu vào thứ tình cảm với Vân Trạm mà không thể dứt bỏ. Nếu thật sự là như vậy, cô – một người đã bị anh tuyệt tình vứt bỏ ngày đó, chẳng phải rất thấp hèn hay sao?

Cho nên, cô thà để Vân Trạm nghĩ tất cả mọi chuyện đêm qua chỉ là do say rượu hồ ngôn loạn ngữ.

Ngoài cửa, một đôi mắt u tối và tối tăm.

Gương mặt Vân Trạm khuất dưới ánh đèn vàng nhạt, hiện lên màu sắc tái nhợt. Thoảng buông xuống hàng lông mi che giấu cảm xúc, chỉ có những khớp xương ngón tay đang bầu vịu trên ngực, thần sắc vẫn mang vẻ bình tĩnh không thể đoán rõ.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh quay sang đồng thời giơ tay, ngăn cản người giúp việc lên tiếng.

Bên trong gian phòng, vẫn vang lên những câu chữ ngắt quãng. Bánh xe lăn lạng lẽ lướt qua cảnh cửa khép hờ, để lại sự yên tĩnh.

Thì ra, đây là mục đích của Dung Nhượng——

Đem những đau đớn của ngày ấy khi bị bỏ rơi trả lại cho anh.

Vùi người vào trong xe, Vân Trạm ép buộc bàn tay dời khỏi phía trái tim đang đập mạnh rối loạn, ánh mắt khép hờ, dần dần gia tăng thở dốc, cùng lúc đó, khóe môi lại bật ra một nét cười gượng gạo, như có như không—— anh cuối cùng cũng phải ngênh đón cái ngày chân tướng bị vạch trần. Đồng thời, cũng nức cười phát hiện, cho dù đã sớm có sự chuẩn bị, bản thân dường như vẫn không thể thừa nhận cơn đau tim lúc này. Mà loại đau này, càng ngày càng nghiêm trọng.

Từng đợt từng đợt, cố gắng hết sức để hô hấp, cơn khó thở vẫn kéo dài. Vân Trạm dùng sức mở to mắt, trước mắt thoảng qua gương mặt trong sáng kia, ngay lập tức trái tim xuất hiện cơn đau co rút. Một luồng sáng chói lọi đánh úp lại, tầm mắt anh rơi xuống chỗ đặt lọ thuốc bên cạnh tay, cuối cùng buông tha cho thân thể đã không còn đủ sức chống chịu, bất lực rơi vào bóng tối.

Hành lang vắng hẹp trong bệnh viện, Dung Nhượng ngồi trên ghế dài, lần đầu tiên phát hiện, mùa đông năm nay rét lạnh như vậy.

Cho dù hai tay ôm thật chặt quanh mình, cô vẫn run rẩy như cũ.

Cô không nhớ rõ Vân Hân đang ngồi đối diện là bằng cách nào đến đây, cũng quên mất mình đã ở lại đây bao lâu. Trong đầu chỉ rõ ràng một điều, khi cô ở trong phòng ngủ bị giật mình bởi tiếng huyền não bên ngoài, thì Vân Trạm đã sớm lâm vào hôn mê.

——hôn mê sâu

Khi xe cứu thương chạy tới, cô nghe thấy một vị bác sĩ đã nói như vậy.

Đến lúc thấy gương mặt tái nhợt không còn giọt máu của anh, một cơn khủng hoảng đột nhiên bao vây lấy cô, nhất thời cô không thể biết rõ, vì sao lại ra nông nỗi này.

Mà giờ phút này, Vân Trạm đang ở phía sau cách một cánh cửa, cô cũng không được phép tiến vào.

Rất xa có tiếng bước chân truyền đến, dừng lại một chút, tiếng vọng vang lên ở phía hành lang yên tĩnh đáng sợ.

Dung Nhượng quay đầu về phía phát ra âm thanh, Vân Hân ngồi đối diện cũng đồng thời đứng dậy.

“Thế nào?” Vân Hân đón Cao Lỗi vừa bước ra từ phía văn phòng bác sĩ.

“Đừng lo lắng. Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, cậu ấy không có nguy hiểm”. Vỗ vỗ vai vợ, Cao Lỗi mang theo một tia nghiêm trọng trên mặt: “Trước mắt, cậu ấy cần tĩnh dưỡng, cho nên, hai người hãy về trước, để anh ở lại chỗ này là được rồi”

“Không được”. Vân Hân lắc đầu, “Em sẽ chờ ở đây..... Dung Nhượng còn cậu?” Cô quay đầu nhìn về phía Dung Nhượng vẫn ngồi trên ghế dài.

Hít sâu, Dung Nhượng đứng lên, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Cao Lỗi giành lời trước: “Em ngồi máy bay mấy tiếng rồi, Dung Nhượng hôm nay cũng mệt mỏi. Đi về trước nghỉ ngơi một đêm, dù sao Trạm nhất thời cũng không tỉnh ngay được, ngày mai hai người lại đến”. Nói xong, anh nhìn về phía Dung Nhượng, “Yên tâm, có chuyện gì tôi sẽ báo lại cho”.

Vân Hân do dự một lát: “VẬY... anh nhớ, có tình hình gì thì phải lập tức gọi điện thoại ngay nhé”

“Ừm. Ngoan, mau trở về đi”

Gật gật đầu, Vân Hân xoay người: “Dung Nhược, đi thôi”

Nhíu mày nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh vẫn đóng chặt lần nữa, Dung Nhược không nói gì gật đầu.

Đợi cho hai người đi khỏi, Cao Lỗi nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa nặng nề phòng bệnh, dừng ở phòng kế, cách một lớp kính thủy tinh nhìn Vân Trạ đang nằm im lặng trên giường.

Trái tim của anh ấy đã chuyển biến xấu dẫn đến suy tim rồi ——lời chuẩn đoán của bác sĩ vẫn luẩn quẩn bên tai.

Để mọi người không phải lo lắng, chuyện này tạm thời anh không nói cho Vân Hân cùng Dung Nhược.

Chỉ là, tình huống Vân Trạ tại sao lại nghiêm trọng tới mức độ này? Mà anh, lúc nào cũng ở bên cậu ấy lại không hề phát hiện?

Nhíu lông mày lại, một nỗi sầu lo khắc sâu vào đáy mắt Cao Lỗi.

“Vân tiên sinh, bệnh tim kỳ nhất là mệt nhọc quá độ và kích thích. Đặc biệt tình huống của anh hiện nay, nếu điều kiện cho phép, tôi đề nghị thời gian tới, anh phải đảm bảo dinh dưỡng đầy đủ, như vậy mới giúp cho bệnh tình chuyển biến tốt được”

Sáng sớm, bác sĩ tiến hành kiểm tra cho Vân Trạ sau khi tỉnh dậy xong, cẩn thận dặn dò một phen, mới rời khỏi phòng.

Cao Lỗi tựa vào cạnh cửa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vân Trạ vẫn còn suy yếu, “Bác sĩ chuẩn đoán, suy tim cấp hai”. Anh ngừng lại, gặp bộ dạng vẫn lạnh nhạt của Vân Trạ, không có biến hóa, liền nói tiếp: “Bệnh tình chuyển biến xấu, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Chính cậu đã phát hiện trước rồi đúng không?”

Thu hồi tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, Vân Trạ nửa nằm trên giường điềm tĩnh nhìn anh một cái, cũng không đáp lại, chỉ từ từ nhắm mắt, trên vầng trán xuất hiện sự mệt mỏi.

“...Cậu nghỉ ngơi chút đi”. Cúi đầu thở dài, Cao Lỗi đi lên trước giúp anh điều chỉnh độ cao đầu giường, “Tôi đã báo cho Vân Hân và Dung Nhược rồi, có lẽ bọn họ lát nữa sẽ đến”

Nghe được cái tên Dung Nhược, bàn tay giấu dưới chăn nắm chặt, Vân Trạ lại mở to mắt lần nữa.

“Cao Lỗi”

“...Chuyện gì?” thân hình thon dài vừa muốn bước ra khỏi phòng ngủ đột nhiên bị gọi lại, Cao Lỗi quay đầu.

“Kết quả chuẩn đoán, đừng nói cho Dung Nhược”. Vùi trong chiếc gối màu trắng, ánh mắt Vân Trạ sâu thẳm mà bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì.

Cao Lỗi khó hiểu nhíu mày, “Vì sao?”

“...Cứ làm theo lời tôi đi”. Giọng nói Vân Trạ chứa đầy sự buồn bã.

Cho đến khi tiếng bước chân biến mất sau cánh cửa phòng bệnh, anh mới lại chuyển mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Rét đậm, ngay cả ánh mặt trời cũng có vẻ mỏng manh nhạt nhòa.

Không khí tĩnh khiết lạnh lẽo, cành khô trong gió nhẹ nhàng lay động, đáy mắt Vân Trạ, hiện lên một mảnh cô đơn.

Trong phòng bệnh âm áp, Dung Nhược mặc chiếc áo lông màu tím nhạt lặng yên ngồi trước giường bệnh, chuyên tâm gọt trái cây.

Tuy rằng cúi đầu, nhưng cô vẫn có thể cảm giác rõ ràng Vân Trạ giờ phút này đang nhìn chằm chằm vào cô. Chỉ là, cô không nói, để mặc cho không khí trầm lắng kéo dài.

Ánh sáng chiếu vào sợi tóc rũ xuống che khuất khuôn mặt ẩn hiện, có vẻ trầm tĩnh yên bình. Không biết qua bao lâu, Vân Trạm dường như có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, lúc mở ra thì trong mắt đã là một mảnh sâu hút tĩnh lặng.

“Dung Nhược”. Anh gọi tên cô, thanh âm hơi khàn khàn.

“Ừm?” Cúi đầu lên tiếng, cô không hề ngẩng đầu.

“Quà Giáng sinh, em còn muốn không?” Câu hỏi rất nhẹ rất nhạt, lại khiến tay Dung Nhược khựng lại một chút.

Cô nâng mắt, đối diện với ánh mắt Vân Trạm, ánh mắt sâu không thấy đáy, nhìn không ra cảm xúc, nhưng khiến cô mỗi lần bắt gặp lại trầm mê vào nó.

Giọng nói của Vân Trạm thấp mà vững vàng, anh chậm rãi nói: “Đây là lời hứa của anh với em. Vì vậy, nếu em đồng ý, chúng mình kết hôn nhé”

“Bụp!”

Quả táo mới gọt một nửa rơi xuống sàn nhà. Hàng lông mi cong dài không thể che giấu chấn động trong mắt Dung Nhược, cô giật giật môi, cuối cùng lại kinh ngạc nhìn về phía con người đang nằm trên giường bệnh trắng xóa. Cô không nghĩ tới, Vân Trạm lại thật sự thực hiện lời hứa đêm đó. Càng không nghĩ tới, khi hai từ “kết hôn” thốt ra từ miệng Vân Trạm, lại có thể tác động lớn đến cô như vậy.

“Cần suy nghĩ sao?” Vân Trạm nhìn thật sâu vào vẻ mặt khiếp sợ của cô, khóe môi tái nhợt nhẹ nhàng nhếch lên, “Anh sẽ chờ câu trả lời của em”. Hai hàng lông mày giãn ra, tựa hồ có kiên nhẫn vô hạn.

Trong nhà tắm của phòng bệnh, Dung Nhược quay đầu mở vòi nước, trong tiếng nước chảy ào ào, cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

28. Chương 28

Kết hôn...

Cô mặc niệm hai từ này, thất thần trong chốc lát.

Không diễn tả được trong lòng lúc này là ngọt ngào hay chua xót —— trở thành vợ Vân Trạm, bất kể là thật tâm hay có mục đích khác, giờ phút này, ý định ấy lại chiếm lấy toàn bộ thần kinh cô. Chỉ là, cô ảo tưởng, nếu bây giờ là hai năm trước, tất cả vẫn chưa từng xảy ra, cô hẳn sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng, đó chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng —— thứ hạnh phúc nhỏ nhoi này, đã không thể tồn tại nữa rồi.

Cười khổ với mình trong gương, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc đi ra phòng tắm, cô hít sâu một hơi, nhìn vào đôi mắt đen của Vân Trạm, nhẹ nhàng nói: “Em đồng ý”
...không cần suy nghĩ, cô đồng ý.

Vì đến ngày hôm nay, gả cho Vân Trạm, vẫn là nguyện vọng lớn nhất từ tận đáy lòng cô.

Đồng thời, cũng là điều bi thương nhất.

Vân Hân đẩy cánh cửa khắc hoa văn nặng nề, dò xét phía Vân Trạm trên xe lăn: “Khách khứa đều đến đông đủ rồi, chuẩn bị bắt đầu được chưa?”

“Ừm”. Nhìn trong gương, Vân Trạm sửa lại chiếc nơ trên cổ. Ngọn đèn trang trí che lại sắc mặt tái nhợt của anh, chỉ lộ ra đường cong hoàn mỹ trên sườn mặt.

“Lỗi đâu?” Để ý thấy phùng rể không ở đây, Vân Hân hỏi.

“Cậu ấy...”

Vân Trạm còn chưa nói xong, Cao Lỗ đã bước nhanh lướt qua Vân Hân, đi vào bên trong, về mặt mang theo nghiêm túc.

Anh không quay đầu, thấp giọng nói: “Tiểu Hân, em ra ngoài trước xem Dung Nhựt chuẩn bị xong chưa, anh có lời muốn nói với Trạm”

“...À ừ”. Vân Hân sững sốt, trực giác cảm thấy thái độ Cao Lỗ rất lạ, nhưng rồi thấy người ngồi sau gạt đầu, đành phải lên tiếng nhắc nhở, “Các anh mau lên, đừng để trễ giờ”. Nói xong, mới chịu rời khỏi, cũng đóng cửa lại.

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại hai người, Cao Lỗ đứng cạnh cửa, trầm giọng hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Liếc mắt nhìn về sắp giấy tờ trong tay anh một cái, Vân Trạm di chuyển xe lăn, thản nhiên: “Nhẫn mang tới chưa?”

“Không chỉ là nhẫn, tôi còn trong lúc vô ý phát hiện ra cái này!” Phiền chán tháo nơ ra, Cao Lỗ nhíu mày. Nếu không phải anh giúp Vân Trạm đi về nhà lấy nhẫn cưới, anh cũng sẽ không có cơ hội nhìn tới báo cáo điều tra của thám tử có liên quan tới Dung Nhựt.

“Dung Nhựt mất trí nhớ là giả, đúng không?” Anh nặng nề thở dài, “Cậu đã sớm biết cô ấy giả bộ”

“Điều này rất quan trọng sao?” Vân Trạm hỏi lại.

“Cô ta có mục đích gì? Cô ta làm như vậy, nhất định phải có mục đích, đúng không?” Có lẽ là do thói quen người lừa ta gạt trên thương trường, kể từ khi biết Dung Nhựt giả bộ mất trí nhớ, anh đã lập tức nảy sinh ý nghĩ này, hơn nữa anh cũng tin chắc, cảm giác của mình lúc này không sai. Mà Vân Trạm đã biết điều này trước anh, cậu ấy có thể đoán được, anh cũng có thể đoán được.

Vân Trạm gượng gạo nhếch lên khóe môi, “Cô ấy muốn trả thù tôi”. Nếu Cao Lỗ đã biết, anh cũng không muốn giấu diếm, “Cô ấy sẽ đợi đến lúc gần gũi nhất, mà rồi bỏ tôi, trả thù cho hành động bỏ rơi cô ấy của tôi năm xưa”. Câu trước là Dung Nhựt đã nói. Khi nói lại những lời này, ngực Vân Trạm lại xuất hiện cơn đau.

Một trận im lặng.

Cao Lỗ dường như không nghĩ tới, đối diện trực tiếp với ý đồ của Dung Nhựt, Vân Trạm lại có thể bình thản điềm tĩnh như vậy.

“Vì sao không nói cho cô ấy biết, lúc đó là vì Vân Hân mang thai”

“Trong mắt tôi, đó là điều không cần thiết” (hob cũng nghĩ thế ^^)

“Vì sao?”

“Cao Lỗ”, Vân Trạm nặng nề hỏi, gương mặt lại thật sự bình tĩnh, “Nếu như cậu quý trọng một thứ nào đó, cậu sẽ muốn tự mình dốc toàn lực để bảo vệ nó, đúng không?”

“Đương nhiên”

“Lúc trước tôi cũng có ý nghĩ này”. Ánh mắt Vân Trạm không rõ là tĩnh lặng hay đau thương.

Nếu như nói, Vân Hân mang thai là lý do để anh chọn cô. Vậy thì, nguyên nhân khiến anh không hề do dự đưa ra quyết định, hoàn toàn là vì Dung Nhựt. Để đổi lấy cô, anh nguyện ý trả giá tất cả, bao gồm cả tính mạng. Có lẽ, điều này cũng là để chứng tỏ sự tự tôn và lòng kiêu ngạo buồn cười của một người đàn ông.

“Thế nhưng, tôi lại không làm được”. Là anh quá mức tự tin và chắc chắn, mới dẫn đến kết quả như vậy.

Cao Lỗ rũ mắt xuống, Vân Trạm tiếp tục nói, “Kỳ thật, cho dù là có lý do đầy đủ tới cỡ nào, giây phút lựa chọn Vân Hân, tôi đã tổn thương đến Dung Nhựt”

Anh biết rõ, lý trí cùng tình cảm, đôi khi không thể thống nhất được. Sau khi anh vô ý nghe được cuộc trò chuyện giữa Dung Nhựt và Hà Dĩ Thuần, lúc ở bệnh viện anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hoàn toàn có thể hiểu được sự oán hận của Dung Nhựt đối với anh.

“Tôi không có thói quen biện giải ình, huống hồ, tôi quả thật là đã thiệt thòi cô ấy”. Là chính anh đã đẩy Dung Nhược đến bờ vực sống chết, chỉ riêng điều này thôi, cũng là một lỗi trí mạng.

Vân Trạh nhìn đông hồ treo tường, chuyển động se lẩn,”Đã đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài thôi”

“Nhưng mà...” Cao Lỗ nhảh lông mày lại. Biết rõ là sẽ nhận được tổn thương, anh thật sự không muốn bạn thân mình lại tiếp tục lao xuống.

“Cao Lỗ”. Dừng động tác, trên mặt Vân Trạh mang theo vẻ kiên định,”Đây là hôn lễ của tôi. Là hôn lễ đã bị chậm trễ vì sự cố năm đó. Và cậu, chính là phù rể của tôi”

Cửa được mở ra. Đồng thời, âm nhạc dưới đại sảnh vang lên, mang theo sự hân hoan du dương.

Đêm, lạnh buốt.

Thế nhưng, tất cả hơi lạnh đều bị biến mất giữa hình ảnh nhẹ nhàng thiêng liêng, phản chiếu bên trong tấm kính, là một buổi hôn lễ hoàn mỹ long trọng.

Kéo chiếc váy cưới màu trắng chấm đất, khăn voan kết thành đóa hoa lặh lẽ buông xuống bên chiếc gáy trắng nõn của Dung Nhược.

Giờ phút này, đại sảnh đang huyền ảo bỗng trở nên yên tĩnh. Trong tiếng nhạc du dương, Dung Nhược đứng bên cạnh Vân Trạh, giữa cái nhìn tò mò của mọi người, cô bỗng mê hoặc trong chốc lát. Khẽ nghiêng đầu, gương mặt tuấn tú của Vân Trạh dưới ánh đèn, đột nhiên trở nên không chân thật trong mắt cô.

——Hôm nay, cô đã trở thành vợ của anh.

Lời nói của người chủ trì kéo suy nghĩ Dung Nhược về, cô xoay người, ngay lúc đó, tay trái đã bị Vân Trạh nắm giữ.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo cầm tay cô, một luồng ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, Dung Nhược nhìn vào ánh mắt Vân Trạh, sau đó, cúi đầu không nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón áp út.

Trong nháy mắt, cô trầm mê vào loại nghi thức quan trọng và truyền thống này, rồi lại cảm thấy, từ nay về sau, cô cùng Vân Trạh đã chân chính bị ràng buộc vào nhau.

Đối với ánh mắt thâm thúy kia, Dung Nhược như trúng phải bùa mê, chủ động nghiêng thân tới, hôn lên đôi môi mỏng hoàn mỹ, để mặc hơi thở dịu nhẹ của Vân Trạh vây quanh lấy mình.

Trong đại sảnh, một tràng vỗ tay kéo dài.

Hà Dĩ Thuần nhẹ nhàng mơn trớn những bông hoa hồng trang trí mặt tường, nhìn hai người ôm hôn trên đài, cười nói với Điền Ngọc bên cạnh: “Đây là giấc mộng của phụ nữ”

Điền Ngọc chỉ cười không đáp

Kỳ thật, cô cùng Hà Dĩ Thuần đều biết, màn tốt đẹp vui mừng mà mọi người thấy hôm nay, cũng chỉ là kết quả của một âm mưu, có lẽ cuối cùng, nó sẽ bị chính Dung Nhược tàn nhẫn phá rách.

Mà đến lúc đó, sẽ gây ra tổn thương bao nhiêu?

Ánh mắt dừng trên thân người đàn ông sáng chói trên đài, Điền Ngọc không đành lòng đi đoán.

Hôn lễ đã xong, đến khi Dung Nhược đi theo Vân Trạh trở lại biệt thự, cô mới ý thức được, giờ đã là vợ chồng, tất nhiên từ nay về sau phải trải qua cuộc sống vợ chồng. Mà chuyện cơ bản nhất, đó là họ phải cùng ngủ chung trên một cái giường.

Lúc tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, Vân Trạh vẫn đang tựa vào đầu giường xem tạp chí, Dung Nhược vén chăn lên, động tác dừng lại một chút, mới nhẹ nhàng ngồi lên giường, mang theo một chút cẩn thận chu đáo.

Cô nằm xuống bên giường, nhẹ giọng hỏi một câu: “Không phiền chứ?” Đột nhiên cảm thấy, có lẽ là lâu rồi không ngủ cùng Vân Trạh như vậy, giờ phút này cô lại thấy có chút không quen.

Vân Trạh nhìn thoáng qua bóng lưng đang quay lại với mình, buông tạp chí, thuận tay tắt đèn.

“Ngủ đi”. Anh nói.

Sau một động tác, tất cả đều trở về yên tĩnh.

Dung Nhược xác định Vân Trạ đã nằm xuống, trong bóng đêm, cô phát hiện thân thể mình vẫn mang theo chút cứng đờ cùng sự mất tự nhiên.

Không gian tĩnh lặng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hô hấp của hai người. Không biết đã qua bao lâu, cơn mệt mỏi kéo đến, khiến Dung Nhược không còn đủ sức để cảm thấy khốn quẫn vì có Vân Trạ nằm kề bên, cô dần dần lâm vào giấc ngủ.

Trong ánh trăng mơ hồ, cô cảm giác bàn tay truyền đến ầm áp cùng hơi thở quen thuộc, cô theo bản năng từ bỏ phía mà mình đang cuộn người, hướng về nơi khắc sâu trong trí nhớ mà gần sát vào.

Vân Trạ cảm nhận được hô hấp nhỏ nhẹ bên gáy, cùng với bàn tay đang đặt lên cánh tay mình, khoe miệng trong bóng đêm nhếch lên một độ cong.

Anh vẫn nắm tay trái của Dung Nhược, lòng bàn tay cô có một chút hơi lạnh. Anh biết cô đang khấn nguyện ngay từ giây phút cô lên giường. Nhưng giờ đây xem ra, bản thân cũng không xa lạ đến mức bị cô bài xích.

Phát hiện này, cuối cùng đã khiến lòng anh có chút an ủi.

Có lẽ sau này, cô sẽ càng ngày càng quen thôi.

Dung Nhược rửa mặt xong, có chút thất thần tựa vào trước bồn rửa.

Sáng sớm tỉnh lại, cô phát hiện mình lại nằm trong lòng Vân Trạ mà trải qua một đêm an ổn. Sau khi chúc cầu tốt lành, cô nhanh chóng mặc quần áo bước xuống giường, dùng mái tóc rối tung ở hai bên má che lấp sự bối rối của mình.

Tại sao phải xấu hổ?

Trước kia, cô đã từng ngủ với Vân Trạ không biết bao nhiêu ngày đêm, thường xuyên đem cả hai tay hai chân quấn lên người anh, yên ổn vượt qua một đêm dài. Nhưng nay, cô phát hiện mình có chút sợ hãi sự thân mật với Vân Trạ, sợ rằng bản thân sẽ dần dần hình thành thói quen như quá khứ, lúc nào cũng nghĩ rằng, cuộc hôn nhân này là một phần của cuộc đời cô, cô sẽ cùng Vân Trạ gắn bó với nhau cho đến khi sinh mệnh kết thúc —— giống như lời nói của người chủ trì ngày hôm qua: hôn nhân của bọn họ sẽ kéo dài mãi mãi.

Thế nhưng, chỉ có cô mới biết, sẽ không có cái gọi là thiên trường địa cửu, vì vậy, cô sợ bản thân sẽ trầm luân vào giấc mộng hư không nhất thời này.

Đến lúc cô xoay người mở cửa, thấy Vân Trạ đang định vén chăn lên, vẫn không nhận được hỏi một câu: “Cần em giúp không?”

Vân Trạ đặt tay trên đùi, chỉ hơi trầm mặc một lát, lập tức gạt đầu, “Giúp anh lấy một chiếc quần dài được không, ở trong tủ ấy”

Biết anh hôm nay không đi làm, tìm một chiếc quần vải bông thoải mái, Dung Nhược ngồi vào bên giường, do dự một chút, hỏi thử, “Em giúp anh nhé?”

“Ừm”. Nếu đã là vợ chồng, có một số việc không nên che giấu, mà anh cũng không muốn lảng tránh.

Vân Trạ để mặc Dung Nhược nâng hông anh lên, tự tay cởi quần ra, hai chân bại lộ trong không khí, làn da có chút tái nhợt vì đã lâu không được tiếp xúc ánh mặt trời.

Lực ở phần eo không đủ, muốn di chuyển hai chân vào ống quần là một chuyện hết sức khó khăn. Đồng thời, Vân Trạ cũng không muốn để mình phải chật vật trước mắt Dung Nhược, hơn nữa, anh cũng không xác định được trái tim mình có thể chịu đựng nổi những động tác liên tiếp này hay không, cho nên anh im lặng nửa nằm trên giường, để Dung Nhược tùy ý giúp đỡ anh. Chỉ là, trước khi mọi thứ xong xuôi, anh vẫn không nhìn về phía cô.

Cho dù đã suy nghĩ rõ ràng, nhưng cảm giác xấu hổ, vẫn không thể tránh được.

“Có muốn đi chơi chỗ nào không?” Trên bàn cơm, Vân Trạm uống chén cháo trắng, đột nhiên hỏi một câu.

Dung Nhược vẫn còn lâm vào suy nghĩ riêng, nghe tiếng ngẩng đầu, “....ừ?”

“Hưởng tuần trăng mật, em muốn đi đâu?”

“Không cần, không cần đi đâu hết”. Cô không chút nghĩ ngợi trả lời.

Cuối cùng lại bổ sung một câu: “...Em nhất thời vẫn chưa nghĩ ra, sau này bàn tiếp cũng không muộn”

“Ừm, theo ý em đi”

“Ừm, vậy sau này hãy nói”

Dung Nhược cúi đầu, gấp một miếng rong biển xanh vào miệng, giòn dai, mang theo chút cay cay, cô lại không có cảm giác gì, không thấy có vị gì, chỉ máy móc nhai nuốt, tâm tư vẫn đặt vào chuyện vừa rồi giúp Vân Trạm mặc quần.

Không thể đi, không thể đứng, thậm chí không thể kiểm soát hai chân của mình, đó là loại cảm giác gì?

Khi cô nâng đầu gối anh lên, giúp anh cong chân lại, cô chắc chắn bản thân đã thật sự cảm nhận được nỗi đau đớn cùng bất lực của anh, vì vậy, cô không hề suy nghĩ mà từ chối ngay ý định đi hưởng tuần trăng mật.

Sau bữa sáng, Dung Nhược chỉ ngồi co chân trên sofa, nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, cô đứng dậy đi đến bậc thang cạnh khu vườn

Đắm chìm trong suy nghĩ, Dung Nhược hí mắt giữa đầu, vẽ mặt hưởng thụ sung sướng. Trong ngày mùa đông, rất hiếm khi có được thời tiết đẹp như vậy, thích hợp cho việc an nhàn mà không phải làm việc.

29. Chương 29

Không hề quay đầu, cô phóng đại âm thanh một chút, hỏi người đang ngồi trong phòng khách phía sau: “Anh nghĩ mấy ngày?”

“Anh là ông chủ, nên nghỉ vài ngày cũng không sao”. Phòng khách truyền đến câu trả lời tự nhiên.

Thật hiếm! Dung Nhược cúi đầu cười khế, xoay người, “Hà Dĩ Thuần nói anh là một người cuồng công việc, hiếm có khi được nghe anh nói câu này”. Có lẽ là do thời tiết đẹp, tâm tình của cô cũng tốt theo.

“Em cứ nghĩ rằng, anh chỉ cho phép mình nghỉ một ngày thôi”

Vân Trạm chuyển động xe lăn, đi đến bên cạnh Dung Nhược, ánh sáng lúc này đã có chút chói chang, anh nhìn về khoảng xa trước mắt, “Đã lâu rồi anh không thả lỏng nghỉ ngơi”. Lần này đúng lúc có cơ hội, anh cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

“Vậy ở nhà thêm vài ngày đi”.

Sau khi nghe anh đáp lại, Dung Nhược nhẹ nhàng bước chân, đi đến hướng khu vườn.

Dung Nhược khom người, thật sự kiên nhẫn và chăm chú quan sát người làm vườn đang ngồi xổm ở góc tường cắt tỉa cành hoa, thỉnh thoảng lại tán gẫu hai ba câu.

Đỏ ngọc, hồng tía, thuần trắng, ba loại hoa hồng với ba màu sắc khác nhau mở ra trước mắt, từng bông lay động bên bức tường gạch.

Nhặt lên chiếc kéo cắt tỉa hoa, dùng sức một chút trên cây hoa hồng màu trắng phía trước, cành lá dư thừa đã lạch xạch rơi xuống, Dung Nhược mỉm cười: “Trồng hoa làm vườn, thật là một công việc thú vị, đôi khi cũng khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc”

“Cô vẫn rất yêu hoa cỏ, ngày xưa cũng vậy”. Người làm vườn ngẩng đầu.

Lòng nao nao, "Vậ ậ?" Dung Nhược đứng thẳng người, lui về sau hai bước, nhẹ nhàng lảng tránh đề tài gọi là "ngày xưa" này, nghiêng đầu thưởng thức thành quả mình mới làm được.

"Vì sao cả khu vườn đều trồng hoa cỏ, chỉ có mảnh đất kia lại để trống?" Nhìn về phía mảnh đất đã từng thuộc về mình trước kia, Dung Nhược do dự một chút, cuối cùng nhin không nổi tò mò hỏi.

Vào mùa đông, mảnh đất trống trải kia so với sắc thái rực rỡ của khu vườn quanh nó, càng lộ ra vẻ hoang vu.

Người làm vườn cúi bao tay ra, đứng lên, nhìn theo ánh mắt Dung Nhược, "Đó là hai năm trước cậu chủ đã dọn dồ".

"Dọn dồ cái gì ạ?"

"Ngài ấy nói tôi không cần phải trồng bất cứ thứ cây gì ở đó"

"Vì sao?"

"Cậu chủ chưa nói nguyên nhân"

Dung Nhược ngẩn người, lại nhìn mảnh đất hoang vắng bị bỏ trống kia, trong lòng mơ hồ đã có đáp án, chỉ là cô không muốn nghĩ tiếp.

Lúc vào nhà, người giúp việc tiến lên chào hỏi.

"Vân Trâm đâu?"

"Cậu chủ ở trong phòng"

"Làm việc sao?"

"Thưa vâng"

Dung Nhược không nhin được hừ nhẹ một tiếng. Hôm nay là ngày thứ tư anh cho phép mình nghỉ, vậy mà đã bắt đầu khôi phục bản tính ngựa ngáy lúc rảnh rồi rồi.

"Cô chủ có việc gì không ạ?"

Dung Nhược sững sốt, bất đắc dĩ xua tay, "Xưng hô thế này tôi không quen. Sau này cô cứ gọi tên tôi đi, hoặc là, xưng hô giống như lần trước ấy"

"...Dung tiểu thư?" Trên mặt người giúp việc rõ ràng lộ ra biểu tình "không ổn".

"Đúng". Dù sao một ngày nào đó, cô cũng sẽ khôi phục thân phận "tiểu thư" độc thân.

Mới bước hai bước đến thư phòng, Dung Nhược đột nhiên đổi ý, xoay người lấy chiếc áo gió treo trên giá áo.

"Tối nay không cần làm cơm cho tôi, tôi không về ăn đâu". Nhấn lại một câu, cô bước ra cửa.

"Cậu vừa mới cưới, sao lại rảnh rỗi chạy tới chỗ này?"

"Mình vẫn rảnh rỗi như thường mà". Dung Nhược tựa vào chiếc ghế trúc tròn, trả lời lơ đãng.

"Nhưng..."

"Khách tới, cậu nhanh đi tiếp đi, không cần để ý đến mình". Cắt ngang lời nói của Hà Dĩ Thuần..., Dung Nhược nhẹ nhàng đẩy cô một phen, cứ thế ngồi uống nước chanh.

Hà Dĩ Thuần đứng lên, biểu tình dờ khóc dờ cười, "Hình như cậu lại quên rằng chính mình cũng là một thành viên ở chỗ này"

Dung Nhược cười nhún vai, cho đến khi Hà Dĩ Thuần rời đi, mới cúi xuống nhìn ly thủy tinh trong tay, lâm vào suy nghĩ.

Là ai đã từng nói, thói quen chính là Thượng đế thứ hai. Cô thật không ngờ, đối với bản thân mình, vị Thượng đế này lại nhanh chóng giáng trần như vậy — mới chỉ có bốn ngày, cô dường như đã ăn sâu thói

quen với sự tồn tại thân mật cùng hơi thở của Vân Trạm. Sáng nay, cô lại một lần nữa ôm cánh tay anh mà tỉnh dậy, cũng đã không còn mang theo lo sợ xấu hổ rời khỏi anh ngay. Ngược lại, cô còn kỳ lạ hơn, tỉnh dậy rồi vẫn im lặng nằm trong lòng Vân Trạm gần mười phút, sau đó, giống như sinh hoạt của một đôi vợ chồng thực sự, xuống giường, rửa mặt, thay quần áo.

Lúc ăn điểm tâm, cô phát hiện trên bàn có hoa Hải Đường, cắm trong chiếc lọ thủy tinh, mang theo cả giọt sương trong suốt.

——Đó là loài hoa cô thích.

Nghiêng đầu bắt gặp ánh mắt Vân Trạm, cảm thấy hiểu ra rất nhiều, niềm vui sướng cũng bắt đầu dấy lên trong lòng.

Còn có hai ngày nay bữa ăn cũng đã thêm những món đặc sắc, thay vì thức ăn khẩu vị nhẹ như trước kia —— cô đương nhiên biết rõ dầu mỡ rất ảnh hưởng đối với người mắc bệnh tim.

Lát chanh màu vàng nhạt hòa với nước xoay tròn chậm chậm, cuối cùng chìm vào đáy ly.

Có lẽ, không chỉ là thói quen, có lẽ, cô đã bắt đầu tham luyện một chút yêu thương trong sinh hoạt hằng ngày, mà tương lai không xa, cô có thể sẽ càng thêm sa vào sự nuông chiều và quan tâm vô ý kia... Bất an khuấy nhẹ ly nước, Dung Nhược trong lòng nghĩ như vậy, mang theo một chút bối rối, hốt hoảng, và hoang mang.

“Ngày mai mình phải về quê thăm bố già một chuyến”. Lúc ăn tối, Hà Dĩ Thuần nói.

“Khi nào thì trở về?”

“Chắc khoảng tuần sau”

“Cửa tiệm định thế nào”

“Nếu như cậu chịu chông chừng giùm thì đường nhiên tiếp tục buôn bán, còn không, đành phải tạm ngừng một thời gian”

Dung Nhược chậm rãi ăn bít tết, nuốt xuống, uống một ngụm nước, mới nói: “Giao inh đi”

Hà Dĩ Thuần lập tức tiếp lời: “Buổi sáng chín giờ đến mười một giờ tối, không được lười biếng”

“Tất nhiên”. Dao nĩa trên đĩa lại vận động trở lại, Dung Nhược mỉm cười biểu lộ ý “còn phải nói”.

“Cậu hôm nay rất lạ”. Hà Dĩ Thuần nhếch hàng lông mày, mắt liếc liếc hoài nghi.

“Có sao?”

“Cậu bắt đầu từ khi nào để ý quan tâm tới ‘Lam dạ’ vậy?”

“Từ hôm nay trở đi, không được sao?”

Buông đồ ăn, Dung Nhược không chút để tâm nâng ly chân dài đựng đưa theo giai điệu âm nhạc.

Đi sớm về trễ, có thể ngăn cản sự sa sút của mình chút nào không?

“Từ mai trở đi, em sẽ về nhà rất trễ”. Dung Nhược ngồi trước bàn trang điểm lau tóc, nhìn Vân Trạm trong gương, thấy anh đang ngồi trên giường, động tác khép khiêng nằm xuống.

“Sao vậy? Bận việc sao?” Vân Trạm kéo chăn ổn định, đối diện với cô qua gương.

“Hà Dĩ Thuần về nhà, em phụ trách trông tiệm”

“Buổi tối mấy giờ đóng cửa?”

“Mười một giờ”

Dung Nhược đi đến trước giường ngồi xuống, nhìn Vân Trạm.

“Sao thế?”

“Anh không nói cho em biết”. Cô bỗng không đầu không đuôi nói.

“Nói cho em biết cái gì?”

“.....Cái này”. Đưa tay cầm chiếc đệm bên ghế giơ lên, cô lại nhìn chân anh dưới tấm chăn.

Nếu không phải vừa rồi lúc Vân Trạm đi tắm, người giúp việc tiến vào, cô cũng sẽ không biết thì ra lúc anh ngủ cần phải có một miếng đệm để gác chân. Mà mấy buổi hôm nay, anh chưa từng làm như vậy.

Vân Trạm giật mình.

Trước kia đều là do người giúp việc làm giúp anh, từ sau khi kết hôn, ban đêm người giúp việc không thể tự tiện bước vào phòng, hơn nữa bọn họ cũng có suy nghĩ rằng công việc này đã được Dung Nhược tiếp nhận.

“Là do anh quên”. Anh bình ổn đáp lại. Mà thực tế, có hay không có, cũng chẳng có gì khác nhau.

Không nói gì vén chăn lên, Dung Nhược dựa theo cách làm vừa rồi người giúp việc chỉ cho cô, đem tấm đệm đặt dưới chân Vân Trạm.

Lên giường tắt đèn xong, cô nằm thẳng lại, trong lúc im lặng, lại đột nhiên hỏi: “Bình thường ban đêm mấy giờ anh chuyển mình”

“....Hai ba giờ”. Trong bóng đêm, giọng nói Vân Trạm rất thấp, mang theo sự bất lực mà chỉ có anh mới nghe thấy.

Hồi lâu không nghe được người bên cạnh đáp lại, anh nói tiếp: “Em ngủ đi, không cần phải cố thức dậy”. Thực tế, anh cũng không cho rằng Dung Nhược vốn không có thói quen tỉnh lúc nửa đêm, lại có thể thức dậy đúng giờ đó, giúp anh xoay người.

Vẫn không có trả lời, Dung Nhược chỉ vô cùng nhẹ nhàng nghiêng mình, đưa lưng về phía Vân Trạm. Chăn lấp một nửa gương mặt cô, cô trong bóng tối hơi nhú mày, trong lòng có từng đợt bị thương mãnh liệt không ngừng xông tới, bị thương ỉn, cũng bị thương cho người nằm kế bên.

“Bình thường như vậy, anh sẽ tỉnh sao?” Thật lâu, đến nỗi Vân Trạm tưởng rằng cô đã ngủ, đột nhiên lại nghe thấy cô nhẹ giọng hỏi.

“Ừm”. Anh vốn ngủ không say, cho dù nửa người dưới không có cảm giác, nhưng khi có người đụng đến thân thể, anh vẫn sẽ lập tức tỉnh táo.

“Nói vậy tức là cứ mỗi khi đến thời gian đó anh sẽ tự động tỉnh giấc?”

“Ừm”

“Đêm nay khi anh tỉnh dậy, nhớ gọi em”

“...”

Mở đôi mắt vốn khép hờ, Vân Trạm quay đầu, Dung Nhược vẫn đưa lưng về phía anh, hơn nữa không thêm nhắc lại. Trong không khí yên tĩnh, hô hấp của cô rất nhẹ và đều đều, giống như vừa nói xong câu kia, cô liền lập tức ngủ.

Trong lòng Vân Trạm có chút hỗn loạn. Anh biết rõ Dung Nhược có kế hoạch, biết cô một ngày nào đó sẽ rời bỏ anh, sẽ đem những đau đớn của năm đó trả lại cho anh. Nhưng, nếu đã như vậy, tại sao cô còn chủ động quan tâm đến cuộc sống của anh.

..... Quan tâm? Anh không biết có thể dung từ này diễn tả hay không.

Chỉ là, phản ứng của Dung Nhược vừa rồi, quả thật đã khiến lòng anh trở nên ảm áp.

Trong tiếng thở phấp phồng của Dung Nhược, Vân Trạm nhẹ nhàng mỉm cười

Chương 28

Đêm khuya mười một giờ rưỡi.

Cùng nhân viên phục vụ thu dọn xong mọi thứ, vừa bước ra cửa, Dung Nhược liền hít sâu một hơi. Hà Dĩ Thuần đi hai ngày, cô cũng ở trong tiệm từ sáng đến tối hai ngày. Vì có thuê nhân viên phục vụ, nên cô

cũng không phải làm gì nhiều. Có điều, phần lớn thời gian của một ngày đều chỉ giới hạn trong một khoảng không gian, điều này khiến cô cảm thấy có chút mệt mỏi và nhàm chán.

Khó trách lúc trước mỗi lần mình đến đây, đứa con gái kia đều oán giận liên tục.

Lúc khóa cửa tiệm, Dung Nhược xem như có thể hiểu được vì sao trông thấy bộ dáng nhàn nhã thanh thoi của cô mà Hà Dĩ Thuần lại tỏ ra cảm hận bất bình.

Không ngoài dự đoán, cô nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen dừng ở ven đường, đèn sau chói lóa giữa đêm tối lơ mơ, không biết đã đợi bao lâu.

Ngồi vào trong xe, luồng khí ấm phả vào mặt. Cởi chiếc khăn quàng cổ ra, Dung Nhược cười gật đầu với tài xế, một giây sau, xe vững vàng chạy về phía trước.

“Để anh đợi lâu”. Dung Nhược cảm thấy có chút áy náy, bình thường giờ này, tài xế hẳn là đã nghỉ việc rồi, nhưng bây giờ lại còn phải tới đón cô giữa đêm tối rét lạnh.

“Không sao đâu ạ”. Tài xế trẻ tuổi cười thật thà.

30. Chương 30

Đem tầm mắt hướng về phía trước, Dung Nhược điều chỉnh lưng ghế dựa, thoải mái ngã xuống. Ngã tư đường lúc này, có vẻ u ám hơn so với ban ngày, ngẫu nhiên có một chiếc xe ở đối diện chạy qua, ánh sáng đèn xe phát ra chói lóa, mắt không thể mở ra. Dung Nhược thuận thể nhắm mắt, lại nghĩ tới đêm qua khi ra khỏi tiệm đã thấy Vân Trạm ngồi trong xe chờ mình. Kỳ thật lúc cô ra khỏi nhà, cũng không có ý định nhờ xe đưa rước, cho nên, khi cô nhìn thấy Vân Trạm cùng tài xế đang đợi đón mình thì quả thật có chút bất ngờ.

Hôm qua trong xe, Vân Trạm đã nói: “Sau này, mỗi ngày anh sẽ dặn tài xế đến đây đón em”

Cô muốn từ chối, nhưng nghĩ một chút, lại thôi. Có lẽ là vì quá hiểu Vân Trạm, cô không nghĩ mình từ chối sẽ có tác dụng, huống hồ, cô cũng không muốn tranh luận với anh những việc nhỏ như vậy.

—— Không cần quá khắt khe, đây chẳng qua là tình huống nhất thời, cả cuộc hôn nhân này cũng vậy.

Hai ngày nay, cô dường như lúc nào cũng ám chỉ mình như vậy.

Đột nhiên, cô có chút hối hận. Nếu khi đó không có khăng khăng giữ cái gọi là ý niệm trả thù này trong đầu, nếu lúc trước sau khi về nước, dứt khoát chặt đứt tất cả liên hệ với Vân Trạm, khiến anh triệt để rời khỏi cuộc sống của cô, vậy thì nay cũng không tạo thành nỗi lo lắng khiến bản thân mâu thuẫn và giằng co bên trong.

Hết thấy mọi điều, phải chăng là tự cô chuốc khổ?

Về nhà, trong phòng ngủ không khí trống vắng lạnh lùng khiến Dung Nhược có chút ngoài ý muốn. Cô biết Vân Trạm từ hôm nay sẽ bắt đầu đi làm trở lại, nhưng không nghĩ là làm việc đến khuya cũng chưa chịu về nhà.

“Dung tiểu thư”. Người giúp việc mang đồ ăn đặt lên bàn.

Tuy rằng xưng hô kiểu này không mấy hợp lý, nhưng những người giúp việc hiển nhiên vẫn quen với cách gọi này, chỉ là, ngày hôm qua khi Vân Trạm nghe được ba từ này, Dung Nhược lơ đãng thấy anh khẽ nhú mày. Nhưng rồi anh không tỏ vẻ gì cả, cô tất nhiên cũng không bận tâm nhiều.

“Cô tìm cậu chủ sao? Ngài ấy đi công ty”. Buông thức ăn khuya mới làm xong, người giúp việc cười híp mắt nói.

“Không nói khi nào sẽ trở về sao?”

“Ngài ấy có trở về hồi chiều, nhận được điện thoại, có lẽ là việc gấp công ty, nên lại đi rồi”

Dung Nhược nghe xong, nghi ngờ bước đến bàn ăn, không hiểu công ty có chuyện gì lớn, khiến anh sau khi tan tầm còn phải đích thân quay lại xử lý.

“Ồ?” Khi thấy trên bàn tỏa ra mùi hương của cháo thịt bò hầm thì cô đột nhiên nở nụ cười.

“Sao cô biết là tôi thích ăn món này?”. Ban ngày khi ăn cơm trưa, cô nhớ tới đã lâu chưa đến nhà họ Vân ăn cháo thịt bò của đầu bếp, không nghĩ tới, buổi tối lại có món này ăn khuya.

“Dung tiểu thư trước kia cũng rất thích ăn mà”

Người giúp việc giọng điệu rành mạch, Dung Nhược đã kịp phát hiện là mình đang hỏi một câu ngu ngốc. Những người giúp việc này đã làm ở nhà họ Vân hơn năm năm, sao có thể không biết sở thích của cô?

“Có điều, đây là cậu chủ dặn làm”

“...anh ấy?” Tay cầm muỗng khựng lại.

“Vâng ạ, cậu chủ lúc ăn cơm chiều đã nói tôi chuẩn bị món này”

Dung Nhược ngẩng đầu, nụ cười của người giúp việc khiến tim cô loạn nhịp một chút —— nụ cười kia rõ ràng đang nhắc nhở cho cô biết sự sẵn sàng và quan tâm của Vân Trạ.

“Ừm, vậy sao”. Cô vội vàng cúi đầu, từng chút từng chút ăn chén cháo thịt bò tỏa hương bốn phía.

“Xe đến chưa?” Cao Lỗi chờ Vân Trạ nói xong điện thoại, hỏi.

“Rồi, đang chờ ở dưới lầu, chúng ta đi thôi”

Cúi đầu sửa sang chăn lông trên đùi, Vân Trạ cảm thấy có chút mệt mỏi, trước mắt một trận xam xoàng nhẹ.

Nếu không phải vì quản lý giám sát của chi nhánh công ty tại nước ngoài làm việc lơ là không nghiêm túc, để nhân viên tiết lộ tài liệu mật yếu cho đối thủ cạnh tranh, khiến công ty suýt vượt mất hợp đồng quan trọng, anh cũng sẽ không phải đích thân mở cuộc họp ban giám đốc cho đến tận khuya.

Lúc ra khỏi văn phòng, ngực đột nhiên co thắt, Vân Trạ dừng xe lén, nhắm mắt nhủ m.

“Làm sao vậy? không thoải mái à?” Cao Lỗi bước theo sau cúi người hỏi. Vừa rồi trong cuộc họp, nhìn thấy sắc mặt Vân Trạ, anh đã bất an lo lắng. Lấy tình trạng trước mắt của Vân Trạ, căn bản không chịu nổi mệt mỏi trong thời gian dài.

“Không sao”. Tim đập nhanh hơn mười giây, sau đó giảm xuống, Vân Trạ mở to mắt.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút rồi xuống lầu không? Tôi gọi điện kêu lái xe chờ trước”

“Không cần”. Thấy Cao Lỗi lấy điện thoại di động ra, Vân Trạ lắc lắc đầu, “Về sớm một chút đi”

Đã quá mười hai giờ, có lẽ Dung Nhược đã chuẩn bị đi ngủ. Anh không muốn về nhà quá trễ, đánh thức cô khi lên giường.

Khi bước vào thang máy, Cao Lỗi đột nhiên hỏi: “Cậu cùng Dung Nhược thế nào rồi?” Cuộc hôn nhân này, từ ngày anh phát hiện chân tướng, anh đã không tán thành. Chuyện tới nước này rồi, anh thật lo lắng bạn thân tương lai sẽ bị tổn thương quá sâu.

Vân Trạ thản nhiên đáp: “Cũng không tệ như cậu nghĩ đâu”

“Nhưng sau này thì sao?” Cao Lỗi truy hỏi, anh cũng không cho rằng Vân Trạ mà anh biết sẽ khinh địch như vậy, “Nếu đến ngày cô ta rời bỏ cậu, phải làm sao bây giờ?”

“Đỉnh!” Cửa thang máy mở.

Vân Trạ chuyển động xe lén hướng ra phía ngoài.

“Nay tôi và cô ấy đã chân chân chính chính ở bên nhau, để ý làm gì thời gian dài ngắn.”

Trong bãi đỗ xe đèn sáng rọi, tài xế đang chờ trước cửa xe.

“Cũng chính là vì biết rõ thời gian không còn nhiều, không thể biết trước bao giờ thì tất cả sẽ biến mất, cho nên tôi mới tận dụng hết sức lực để làm những việc mình cần, nhân lúc tôi còn cơ hội”. Bao gồm cả việc yêu chiều cô, quan tâm cô, thậm chí, dung túng cô.

Xe hướng xuống sườn dốc của bãi đỗ xe. Cao Lỗi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạm, rốt cục hiểu được, vì sao biết trước được tình hình, cậu ấy vẫn nguyện ý cùng Dung Nhược bắt đầu một cuộc hôn nhân không có kết quả này.

Chỉ đơn giản là vì yêu.

Dung Nhược nằm trên giường, lăn qua lộn lại, hoàn toàn không có nửa điểm buồn ngủ.

Khi cô nhìn về phía đồng hồ báo thức bên giường thì nghe thấy âm thanh cửa mở.

Vân Trạm đứng ở cửa, thấy đèn bàn đầu giường vẫn sáng, người nằm trên giường đã ngồi dậy, anh thấp giọng hỏi: “Đánh thức em?”

Dung Nhược lắc đầu, dựa vào ánh sáng bóng đèn thấy sắc mặt Vân Trạm tái nhợt.

“Vẫn chưa ngủ”. Cô xuống giường, đi vào phòng tắm, cầm chiếc khăn ẩm đi ra, đưa cho anh.

Trên vầng trán Vân Trạm biểu hiện nét mệt mỏi khiến Dung Nhược có chút sốt ruột, cô tiếp nhận khăn mặt của anh, hỏi: “Giúp anh tắm rửa nhé?” Giọng điệu có dấu vết cố gắng bình thản.

Khẽ gạt đầu một cái, Vân Trạm chỉ cảm thấy mình dường như không thể ngồi yên được nữa, phải miễn cưỡng chuyển động xe lăn, trong phút chốc trước mắt tối đen.

“Cẩn thận!”

Thân thể ngã về phía trước đột nhiên được một đôi tay mềm mại đỡ lấy, anh nhắm mắt lại chờ đợi cơn choáng váng bớt đi, mới lắc đầu, giọng nói yếu ớt, “Không có việc gì, chỉ hơi mệt thôi”

“Vậy lên giường ngủ đi”. Bộ dáng Vân Trạm bây giờ, khiến cho trái tim Dung Nhược thất lại. Cô đỡ anh ngồi dậy, đẩy xe lăn đến bên giường, dùng sức nâng thân thể anh lên.

Để cho Vân Trạm nằm thẳng xong, cô mới nhẹ nhàng giúp anh đắp chăn, chuẩn bị bước sang bên kia giường.

“Chuyện của công ty thế nào rồi?” Trước khi bước sang, cô hỏi.

“Ừm, đã giải quyết xong rồi”

.

Vân Trạm sau khi trả lời, giống như hết sức lực, chịu đựng cơn co rút trên lưng, trầm trọng mà lâm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Dung Nhược bị động tĩnh bên cạnh làm bừng tỉnh.

Giúp Vân Trạm xoay người, đây là phản ứng đầu tiên của cô khi tỉnh lại, thế nhưng, ý nghĩ này sau khi cô nghe thấy một trận thổ dốc dồn dập sau lưng ngay lập tức bị ném đến... chín tầng mây.

Một tiếng lại một tiếng nặng nề, gần kề bên tai, trong đêm khuya vang lên rõ ràng, cũng làm cho người ta khiếp sợ.

Dung Nhược nhanh chóng đứng lên, thuận tay bật đèn đầu giường, đồng thời quay đầu, thấy Vân Trạm trắng bệch lám tím mồ hôi, và đau đớn cuộn mình lại.

“Anh làm sao vậy?!” Miệng hỏi, cô đi lấy thuốc trên tủ đầu giường.

Trả lời cô vẫn là từng cơn thổ dốc, cô đỡ lấy bả vai Vân Trạm, nuốt thuốc vào.

Để anh tựa vào lòng ngực mình, chờ giây lát, Dung Nhược mới nhẹ nhàng hỏi: “...Đã chưa?”

Trên thực tế, cô rất sợ hãi, âm thanh mang theo run rẩy rõ ràng. Nếu tình huống vẫn không thể chuyển biến tốt đẹp, cô sẽ lập tức đánh thức tất cả mọi người trong nhà này.

May mắn, có lẽ cũng không nghiêm trọng tới mức cô tưởng, thấy bàn tay anh vốn nắm chặt ngực đang dần buông lỏng, cô cũng theo đó mà thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Khá hơn chút nào không?” Cô lại hỏi.

Vô lực gật đầu, Vân Trạm nhắm mắt không nói gì, cơn đau đốn khó thở mặc dù giảm bớt, nhưng ngực vẫn bị co thắt không ngừng.

Chiếm được đáp án, Dung Nhược không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ duy trì tư thế cũ. Trong phòng có bật hệ thống máy sưởi, cô mặc áo ngủ ngồi xồm trên giường, độ ẩm phía lưng Vân Trạm truyền đến trước ngực chẳng những không làm cô ấm hơn, còn khiến cô đột nhiên rét lạnh thêm

“....Không có việc gì”. Không biết qua bao lâu, Vân Trạm trầm giọng nói.

Dung Nhược vẫn không dám di động, chỉ hỏi: “Vây bây giờ anh có thể nằm xuống không?”

Lại gật đầu, Vân Trạm đưa tay đỡ lấy mép giường, vịn Dung Nhược chậm rãi nằm ngửa. Trong quá trình này, cảm giác được sự cẩn thận từ phía bên cạnh, anh sau khi nằm xong nâng tay cầm lấy tay cô, lại phát hiện bàn tay kia còn lạnh lẽo hơn cả mình.

“Vào trong chăn ngủ”. Anh buông tay cô ra.

“Ừm”

Dung Nhược thay đổi phương hướng, quỳ từ bên người Vân Trạm bước về chỗ, đang giữa đường lại bất ngờ dừng lại ——trong ánh đèn vàng ấm áp, cô phủ nửa thân mình, tóc dài từ hai bên má hạ xuống, quét lên đầu vai Vân Trạm, lơ đãng ngẩng mắt lên, chống lại tầm mắt anh, cô nhìn thấy gương mặt anh khuất bóng một nửa ẩn trong mái tóc mình, gầy yếu mà hoàn mỹ, còn có đôi mắt kia, giờ phút này càng thêm sâu hút không thấy đáy. Cô muốn động, lại cứ thử người ra.

——một loại tư thế cực kỳ ái muội.

Trong đầu đột nhiên nảy lên ý nghĩ như vậy, Dung Nhược bất giác mấp máy môi, đánh trống lảng, nhanh chóng tiếp tục động tác mà mình đang làm dở, trở lại trong chăn nằm im.

Cô ho nhẹ một tiếng, “Ngủ ngon”

Thuận tay tắt đèn, cô mở to mắt nhìn trần nhà, tối đen một mảnh, cái gì cũng nhìn không ra.

“....Mẹ mình vậy mà bắt mình đi xem mắt!”

Giữa trưa đang lúc Dung Nhược cảm thấy nhàm chán nhất, Hà Dĩ Thuần gọi điện thoại tới, trong ống nghe vang đến tiếng nói cảm giận ngút trời.

“Vây chúc mừng cậu”. Đưa điện thoại di động ra xa tai một chút, Dung Nhược nhẹ nhàng đáp lại bằng giọng.

“Đúng là mắc mưu mà! Sớm biết thì đã không về! thật không biết mẹ mình đang nghĩ cái gì nữa!”

“Vây đối tượng mà mẹ cậu tìm cho cậu, không vừa ý sao?”

“....Này! Cậu biết rõ là mình phản cảm nhất mấy chuyện như thế, vậy mà còn hỏi nữa?! Muốn tức chết mình hả!”

Tiếng thở hổn hển truyền đến từ đầu dây bên kia, Dung Nhược nâng cằm lên, khẽ cười.

“Tối nay mình về đây”

“....Ồ? Sao nhanh vậy?” Cô nhìn ngoài cửa sổ, có chút bất an. Bầu trời bên ngoài bao la, một mảnh trong suốt.

“Cái gã thư sinh ngốc nghếch kia còn định lăm le mời mình đón lễ tình nhân nữa kìa, mình đương nhiên không thể ở lại đây để mặc người khác chém giết”

“Vì sao không thử chứ? Lỡ đâu đó lại là một anh chàng ngốc thú vị?”. Nói xong câu này, Dung Nhược gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng trợn trắng mắt của Hà Dĩ Thuần bên kia.

“Ít nhất thì khi nhìn vào cái vẻ bề ngoài của anh ta, mình không hề tìm được cái gọi là thú vị”. Giọng nói bất đắc dĩ lại truyền đến, uể oải vô lực.

Dung Nhược cười ngả vào lưng ghế dựa, “Vây không cần phải nói thêm nhiều lời vô nghĩa nữa, chúc cậu thuận lợi thoát khỏi lòng bàn tay của mẹ cậu”.

“Lần sau đánh chết mình cũng sẽ không về”. Trước khi cúp máy, Hà Dĩ Thuần còn nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Dung Nhược vô thức xoay xoay cái ghế tròn đang ngồi. Lúc này mới nhớ tới, nếu không phải Hà Dĩ Thuần nhắc nhở, cô suýt chút nữa đã quên ngày mai là ngày mười bốn tháng hai.

“Lễ tình nhân...” Cô nhẹ giọng lầm bầm, “Người đã kết hôn, chắc không cần phải đón”

31. Chương 31

“Phụ nữ đúng là khó hầu hạ!” Cao Lỗi đẩy ra cửa văn phòng tổng giám đốc, ngồi thật mạnh lên ghế sofa, về mặt u ám.

Vân Trạh giương mắt: “Sao vậy?”

Cao Lỗi nói caravat ra, ngứa mặt tựa vào thành sofa, giọng nói trầm thấp: “Cãi nhau với tiểu Hân”

“Tính tình con bé cậu cũng không phải không biết, chịu khó nhường nó chút đi”. Vân Trạh chuyển động xe lùi lui khỏi bàn làm việc, đi vào giữa sofa.

“Bắt đầu chẳng qua là chuyện nhỏ nhặt thôi, cứ tưởng tranh luận một tý là xong rồi. Không nghĩ tới cô ấy nghiêm trọng hóa lên, hiện tại ngay cả điện thoại của tôi cũng không thêm tiếp”. Cao Lỗi nhắm mắt lắc đầu, có chút lực bất tòng tâm.

Thực tế là, ngoài việc không tiếp điện thoại ra, hai ngày nay anh còn bị đuổi đến thư phòng ngủ. Lần này xem như là đợt gay go nhất kể từ khi hai người kết hôn, bây giờ cho dù anh chủ động nhận sai, Vân Hân cũng chưa chắc đã cho anh cơ hội này, huống chi, anh cũng không cho rằng lỗi hoàn toàn là do mình.

“Con bé từ nhỏ đã được cả nhà nâng niu trong lòng bàn tay, khó tránh khỏi đôi lúc hành động vô lý”. Vân Trạh bình tĩnh nói. Đối với chuyện gia đình bọn họ, cho dù là anh, cũng không tiện can thiệp quá nhiều, chỉ có thể khuyên Cao Lỗi nhường bộ hơn một chút.

Nhắm mắt lại gật gật đầu, Cao Lỗi trầm giọng nói: “Tôi biết rồi”. Hiện tại anh chỉ hy vọng Vân Hân có thể mau chóng nguôi giận, như vậy cho dù bất anh xin lỗi, anh cũng chịu.

“Bản thân tôi không phải hối hận khi đã kết hôn” sau một lúc lâu, Cao Lỗi dường như quá xúc động, “Nhưng tôi cảm thấy, có rất nhiều người đàn ông không muốn kết hôn cũng không phải không có lý. Dù sao, đối với những mâu thuẫn trong hôn nhân, dường như sức thừa nhận của đàn ông kém hơn so với phụ nữ nhiều lắm, mà những mâu thuẫn này lại không thể tránh khỏi”

“...Cậu thấy có đúng không?” Cao Lỗi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạh.

Người kia, chỉ cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

Hôn nhân, hay là tình yêu, phần lớn đều là tìm hạnh phúc trong bể khổ, vui buồn lẫn lộn. Phải thừa nhận áp lực như thế nào, có thể chịu đựng được tới cùng hay không, còn phải xem mức độ yêu của đối phương sâu nặng đến đâu, và có thể bắt chấp tất cả với tình yêu này hay không.

Vân Trạh tin rằng, Cao Lỗi cũng chỉ là nói miệng mà thôi. Cuộc hôn nhân của cậu ta với Vân Hân, cho dù không thập phần hoàn mỹ, nhưng cũng sẽ không trở thành đứt gánh giữa đường.

Mà bản thân mình và Dung Nhược, khi bắt đầu đã biết trước sẽ không có kết cục, không có sự cố chấp, cũng không liên quan đến mức độ yêu.

Ngày mười bốn tháng hai.

Dung Nhược nhìn bầu trời trắng xóa bao la, đáy lòng có một tia thất vọng nho nhỏ. Trong mắt cô, một ngày lễ như vậy nếu có thêm tuyết, hẳn là sẽ hoàn mỹ hơn.

Xe dừng lại trước quán cà phê, bước ra cửa xe, cô đi lên phía trước hai bước, lại nghe thấy thanh âm của Vân Trạh phía sau.

“Dung Nhược”. Vân Trạh hạ cửa kính xe xuống, gọi cô lại.

“Gì vậy?”

“Tối nay mấy giờ em có thể về nhà?”

“Cũng chưa biết... Có lẽ vẫn như ngày thường thôi”

“Ừm, không có gì”

“Bye bye”

Gẩy gẩy sợi tóc trên trán, Dung Nhược vẫy tay đi vào quán cà phê.

Cô không nói cho Vân Trạh biết, Hà Dĩ Thuần đã trở lại, do đó hôm nay cô không cần thiết phải đến quán; cô cũng không nói cho anh biết, “Lam dạ” hôm nay sẽ đóng cửa sớm hơn ngày thường.

“Cậu nói, hai phụ nữ hôm nay ăn tối trong này, có phải rất quái dị hay không?” Trong không khí ảm áp của nhà hàng Tây, Hà Dĩ Thuần nhìn những đôi tình nhân xung quanh ẩn trong mấy chỗ mờ tối, cảm giác bản thân như bị sự lãng mạn tình ý đó bao trùm.

“Ăn xong rồi cậu mới có suy nghĩ đó, có quá muộn không?” Dung Nhược nâng tay gọi phục vụ tính tiền, rồi chạy lấy người.

Sau khi nói lời tạm biệt trước cửa nhà hàng, cô mới theo ngã tư đường, chậm rãi bước về nhà.

Dọc đường đi, vô số đôi tình nhân ngang qua bên người, hoặc vui vẻ, hoặc dịu dàng, hoa hồng đỏ tươi trong tối nay có vẻ nổi bật lạ thường. Dung Nhược đón gió, đột nhiên nhớ đến Vân Trạh, hơn nữa phát hiện nỗi nhớ này, dường như không thể kiểm soát.

Cúi đầu cười, cô oán thăm trong lòng sự mâu thuẫn của mình. Rõ ràng là cô đang cố ý trì hoãn thời gian không muốn về với anh đón lễ, vậy mà lúc này lại không ngừng suy nghĩ đến gương mặt kia.

Lúc ngẩng đầu, Dung Nhược phát hiện mình đang đứng tại trung tâm quảng trường Hòa Bình, mà ở trong đó, giờ phút này đang tụ tập rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt.

Ngọn đèn, hoa tươi, bong bóng, âm nhạc, còn có tiếng người huyên náo, những đứa trẻ lui tới bán hoa...Bắt đầu từ lúc nào, vốn nên là tình nhân hưởng hạnh phúc trong không gian chỉ có hai người, giờ lại phát triển thành niềm vui chung của đại chúng thế này?

Đứng trong đám người có đôi có cặp này, một cảm giác cô độc rét lạnh kéo tới mà ngay cả cô cũng cảm thấy nực cười, nhưng Dung Nhược phát hiện, cho dù nực cười cỡ nào, cô lúc này lại thật sự tưởng niệm độ ấm của vòng tay kia, tưởng niệm đến cái ôm cô vào lòng của ai kia, muốn có người đứng cùng cô ở đây trong giây phút này, ở bên cạnh cô, trải qua ngày lễ tình nhân.

“Dung Nhược?” Đến khi tiếng nói Vân Trạh chân chân thật thật truyền ra loa di động, Dung Nhược đột nhiên có chút hối hận bản thân đã nhất thời xúc động.

“Ăn cơm chưa?” Cô nghe thấy anh hỏi.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày mình, “Ăn rồi...còn anh?”

“Vẫn chưa”

“...Em không có việc gì”. Ngẩng đầu nhìn người xung quanh, cô dừng một chút, mới nói tiếp: “Chỉ là tình cờ đi ngang qua quảng trường, thấy nơi này rất náo nhiệt, cho nên...” Cô đột ngột ngừng, không nói thêm gì nữa. Cho nên cái gì? Rõ ràng là vợ chồng, nhưng cô lại phát hiện muốn mở miệng để Vân Trạh bên cô đón lễ, thật không dễ dàng.

Điện thoại bên kia cũng trầm mặc một lát, Dung Nhược theo bản năng tránh khỏi đám người hai bước, lấy tay che một bên tai lại, “Alo” xác nhận một tiếng, cô nghĩ là tín hiệu không tốt, hoặc là Vân Trạh đang nói mà cô không nghe thấy.

“Em hãy ở đó chờ anh”. Thanh âm trầm lạnh truyền tới, vô cùng rõ ràng.

Giật mình một cái, Dung Nhược ngửa đầu nhìn chòm bong bóng không biết là ai đã thả, khẽ cười nói: “...Được”

Trên nền đen của bầu trời đêm, gần trăm bong bóng được cột vào nhau, mấy loại màu sắc không thể phân biệt, từ từ bay lên cao, cho đến khi biến mất không còn thấy gì nữa.

Vân Trạm mặc áo khoác chuẩn bị ra khỏi cửa, từ phòng ngủ bước ra đã thấy Vân Hân đứng trong phòng khách, sắc mặt u buồn, còn vương cả nước mắt, người giúp việc đứng một bên luống cuống tay chân.

“Sao vậy?” Anh chuyển động xe lăn tới gần, kéo cô ngồi xuống sofa.

Vân Hân lắc đầu, không chịu nói.

“Là chuyện cãi nhau với Cao Lỗi đúng không?” Anh thử hỏi.

“...Ừm”. Vân Hân chôn mặt vào trong tay, giọng nói hơi khàn khàn, sứt sứt mũi.

Quay đầu dặn dò người giúp việc rót ly nước ấm, Vân Trạm nhìn người đang nức nở, khẽ thở dài một tiếng, lấy điện thoại đi động ra.

Dung Nhược không nghĩ tới, chỉ cách vắn vẹn mười phút, Vân Trạm đã báo cho cô rằng anh không đến được, cũng nói cô lúc về hãy gọi tài xế đến rước.

Khép lại di động, Dung Nhược nở nụ cười cay đắng, đồng thời nghĩ trong lòng: Có lẽ ngay từ đầu cú điện thoại kia đã là dư thừa; có lẽ, một cuộc tình không có tình yêu, thì không có tư cách để tham gia một ngày lễ tốt đẹp như vậy.

Trên ngọn tháp cao giữa quảng trường, những ánh đèn thấp lên, mọi người chậm rãi tụ lại dưới tháp. Đột nhiên cảm thấy không còn tâm trạng để thưởng thức, cô bất an đi về phía ngược lại, bất ngờ bả vai bị đụng thật mạnh một cái, điện thoại trên tay chưa kịp thả vào túi cứ thế rơi xuống, một giây sau, đã trở thành vật hy sinh dưới chân người khác.

...Trợn mắt há miệng ngẩn ngơ nhìn chiếc di động bị tán thành những mảnh nhỏ, lại ngẩng đầu nhìn lại bóng lưng đụng phải mình giờ đã lẫn vào đám người, cô theo bản năng xiết chặt túi xách...

——vết rách dài bên trái mặt túi khiến Dung Nhược có xúc động muốn chửi thề một tiếng, thật khó không ra nước mắt!

Bên trong vị trí vết rách, tất cả mọi thứ còn nguyên, ngoại trừ ví tiền. Dung Nhược không biết cô nên vui mừng hay là nguyên rủa, bây giờ ngay cả tiền kêu xe về nhà cô cũng không có.

“Xin chú chờ một lát, tôi đi vào lấy tiền cho chú”

Cười ngượng ngùng với tài xế, Dung Nhược bước nhanh trở về phòng ở. Hiện tại, ngoại trừ muốn nhanh chóng lấy tiền trả cho tài xế, cô càng muốn tìm người giải bày sự xui xẻo của cô hôm nay, mà người đầu tiên cô nghĩ đến, chính là Vân Trạm.

Lúc đi ngang qua phòng khách, cô đột nhiên dừng bước.

Cô nhìn cửa phòng ngủ đang mở, Vân Hân đang ghé lên đùi Vân Trạm mà khóc, mà Vân Trạm hiển nhiên đã nhìn thấy cô trước.

Cách hơn mười mét, chạm mắt với người bên trong một cái, Dung Nhược quay đầu hướng người giúp việc bên cạnh nói: “Làm ơn giúp tôi trả tiền taxi đang đợi ở ngoài”

Nói xong, cô đi qua cửa phòng Vân Hân, trở lại gian phòng của mình.

Đèn sáng trong phòng tắm, Vân Trạm gõ cửa thủy tinh.

“Cạch”, cửa bị mở ra, Dung Nhược sắc mặt không đổi lướt qua anh, đi đến phía tủ quần áo.

“Di động hết pin sao?” Vân Trạm thay đổi phương hướng, hỏi. Sau cuộc gọi kia, anh đã gọi vài cuộc nữa cho cô, đáp lại chỉ là những câu nói mấy mớ của tổng đài.

Dung Nhược không quay đầu, mở tủ quần áo ra, ngửa điệu nhẹ nhàng băng quơ: “Rơi”

Vân Trạm giương mắt nhìn bóng lưng lạnh lùng kia, chuyển động xe lăn lên phía trước: “Em giận?”

Tìm được quần áo mình muốn, Dung Nhựt lấy chúng xuống khỏi giá áo, hỏi: “Giận cái gì?”

“Tối nay là anh không đúng, vì khó nói trong điện thoại, nên không cho em biết anh đã gặp chuyện gì”. Lúc ấy Vân Hân ngay tại bên cạnh, anh không muốn trước mặt Vân Hân nói thẳng vấn đề tình cảm giữa Cao Lỗi và con bé, vì thế, trong điện thoại anh không nói rõ ràng với Dung Nhựt.

“Vậy thì, bây giờ anh có thể nói rõ cho em biết?” Dung Nhựt cầm áo khoác dài xoay người, trên mặt vẫn không lộ vẻ gì.

“Tiểu Hân không nay đã cãi nhau rất lớn với Cao Lỗi”

“Ừm, vậy sao”. Mặc xong quần áo, Dung Nhựt thản nhiên lên tiếng, ngồi trước bàn trang điểm, cứ thế chải tóc.

Vân Trạm nhìn vẻ lạnh lùng của cô, khẽ nhú mày: “Em rốt cuộc làm sao vậy?”

“Cạch!”

Lược bị nặng nề vút lên bàn, phát ra tiếng vang rất lớn.

“Em chẳng sao cả!” Giọng nói nâng ột chút, Dung Nhựt cảm thấy gió lạnh mà mình hít và khi đi trên đường vừa nãy, giờ đã chuyển thành cơn tức giận không có chỗ phát tiết.

Lạnh lùng hừ một tiếng, cô đứng lên, một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, “Em thật sự không sao cả. Nếu so sánh, chuyện Vân Hân vẫn quan trọng hơn nhiều lắm”. Nói xong câu đó, trong lòng không khỏi co thắt một chút.

——quả thật, Vân Hân cho tới bây giờ vẫn quan trọng hơn cô. Trước kia là vậy, hiện tại cũng vậy.

Di động hỏng rồi, liên lạc người khác không được; ví tiền đánh mất, không thể trả tiền taxi; tìm được buồng điện thoại công cộng, lại phát hiện thẻ từ đã đặt trong ví tiền cũng mất theo rồi; giữa những cặp đôi trai gái bên nhau, cô đơn độc đứng ở ven đường mất mười mấy phút ngăn xe lại... Thế nhưng, những điều này đem so với chiến tranh giữa Cao Lỗi và Vân Hân, nào có giá trị gì?

Thật sự trong lòng Dung Nhựt cảm thấy rất khó chịu. Không phải vì số tiền kia, không phải vì túi xách mà cô yêu thích, không phải là chiếc điện thoại, cũng không phải là mình đã hít lạnh bao lâu khi đón xe....Đơn giản là vì, hành động và trái tim của Vân Trạ, lúc nào cũng thiên vị về phía Vân Hân.

Cô đương nhiên hiểu rõ, cuộc hẹn ngày tình nhân, trước nguy cơ tình cảm của Cao Lỗi và Vân Hân, tất nhiên là phải gác lại một bên, thế nhưng, điều khiến cô khổ sở là, có lẽ do trời định chẳng, cô, hoặc là tất cả mọi chuyện có liên quan tới cô, cho đến nay dường như chưa bao giờ quan trọng hơn Vân Hân.

Bất luận là do Vân Trạ tự chủ quyết định, hay là vì quá gấp mà phải đành lựa chọn, cô, vẫn chỉ có thể là thứ hai, vẫn luôn là vậy.

Lúc đi ra phòng ngủ, cô nặng nề thở dài trong lòng.

“Đã trễ thế này, em muốn đi đâu?” Vân Trạ theo ra ngoài, câu nói vừa rồi của Dung Nhựt, giống như một cú đâm thẳng vào ngực anh, đau đến nỗi không thể hô hấp.

Dừng lại bước chân, Dung Nhựt quay đầu, chỉ chỉ đồng hồ treo tường, bên môi là nụ cười vô ý: “Còn một tiếng cuối cùng, em phải tìm một người không bị chuyện khác trở ngại, có thể an tâm cùng em trải qua ngày này”

Âm cuối biến mất trong tiếng đóng cửa bình tĩnh, Vân Trạ che ngực, nhắm mắt tựa vào ghế dựa, trên gương mặt tái nhợt là một vắng u tối.

Vì sao phải tức giận?

Sau khi hoàn toàn yên tĩnh, Dung Nhựt cảm thấy thật buồn cười vì cảm xúc mấy tiếng trước của mình.

“Chẳng lẽ cô đã quên mất mục đích ban đầu?” vỗ vỗ hai má, cô thì thào tự hỏi.

32. Chương 32

Vốn chỉ là một cuộc hôn nhân với động cơ xấu xa, chẳng qua là vì cô vẫn chưa thể quét sạch những tình cảm xưa kia nên mới trầm luân vào vở diễn này, thậm chí còn muốn chiếm lĩnh vị trí quan trọng trong tim Vân Trạm, mà gần như đã quên mất một điều, khi tất cả mọi thứ đến hồi kết thúc, Vân Trạm yêu ai nhiều hơn, cũng đã không còn ý nghĩa nữa, có khi, còn mang thêm phiền não vào mình.

“Dung tiểu thư! Đêm hôm khuya khoắt em ghé nhà anh, anh nghĩ là em muốn cùng anh trải qua những giây phút ngọt ngào, chứ không phải để anh ngồi trong này nghe em lảm bầm lẫu bẫu”

Dung Nhược nhìn Diệp Lăng Thu nằm nghiêng trên sofa, đứng lên cười nói: “Chỉ là muốn thông suốt một chuyện mà thôi. Em mệt, đi ngủ trước...Đúng rồi, cảm ơn anh đã cho em mượn phòng của khách. Còn nữa, xin hãy cho phép em một lần nữa bày tỏ sự kính ngạc của mình với người mà cũng không có ai làm bạn đêm nay như em....Anh, có phải đã gặp vấn đề nan giải gì hay không?”

“...Này! Em có ý gì hả? Em cho là...”

Dung Nhược tựa vào cửa phòng sau lưng, đem câu hỏi nhốt lại ngoài phòng khách.

Chôn mình trên chiếc giường rộng thênh thang, cô lặng lẽ nhắm mắt lại, đồng thời tự nhủ thầm trong lòng: có một số việc, hẳn là nên sớm chấm dứt.

Khung cảnh sáng sớm dày đặc sương mù trắng xóa.

Dung Nhược ngồi trong xe Diệp Lăng Thu, trở lại nhà họ Vân. Lúc gần đến cổng, một chiếc xe thể thao màu đỏ đối diện lái tới, chạy lướt qua bọn họ. Dung Nhược thấy Vân Hân ngồi trong xe, người lái xe là Cao Lỗi.

Thoạt nhìn, có lẽ không có việc gì. Cô thầm nghĩ trong lòng, xe đã vững vàng dừng ngoài biệt thự.

Vừa xuống xe, Dung Nhược đã thấy ngoài cửa lớn phòng khách, Vân Trạm cùng với chiếc xe lăn của anh đang bị phủ bởi màn sương mù.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, cô bắt lấy cánh tay Diệp Lăng Thu, suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh có nhớ đã từng đáp ứng giúp em một chuyện không?”

“Ừm. Có việc gì?”

“...Tặng em một nụ hôn tạm biệt đi”

“Chỉ có thế?”

“Phải”

Diệp Lăng Thu khó hiểu nhíu mày, nhưng vẫn đột nhiên cúi đầu, ấn một nụ hôn lên gương mặt Dung Nhược.

“A”. Sau khi cảm nhận được ánh mắt lợi hại ở phía trước, anh buông Dung Nhược ra, cười hiểu rõ, khoe mặt quét đến bóng người cách đó không xa.

Dung Nhược thối lui khỏi ngực anh, ngẩng đầu, khoe miệng khe khẽ: “Có phải rất ngứa thớ đúng không?” Cô đang cười, đẩy mắt lại lướt qua đau thương cùng bất lực.

“Em có biết ưu điểm lớn nhất của em là gì không?” Diệp Lăng Thu khoanh hai tay lại cười hỏi.

“Là cái gì?”

“Em luôn có thể lý trí định nghĩa hành vi của mình một cách chuẩn xác nhất”

Dung Nhược cười khê: “Đây là khen hay chế giễu?”

“Cái này không quan trọng”. Diệp Lăng Thu lắc đầu: “Hiện tại anh càng muốn biết, mục đích em làm vậy là gì?”

“Nhất thời xúc động mà thôi”. Dung Nhược xoay người hít một hơi thật sâu, vẫy tay với người phía sau, “Lần khác gặp”

Cô chậm rãi đi đến người ở phía trước cách đó không xa, hoàn thành ý nghĩ lúc sáng, kết thúc mọi chuyện. Nhìn bóng người màu trắng dần dần tới gần, Vân Trạm lùi xe lăn, quay lại phòng khách.

Dung Nhược đứng lại trước mặt anh, hơi cúi đầu nhìn anh, "Anh không định hỏi em tối qua đã đi đâu sao?"

"Em và Diệp Lăng Thu ở cùng nhau?" Vân Trạm đương nhiên nhớ rõ người đàn ông trong bữa tiệc rượu lần trước.

"Anh có lo lắng giữa chúng ta sẽ xảy ra vấn đề không?" Dung Nhược lại hỏi.

Bàn tay Vân Trạm dừng lại trên vòng quay, không nói.

Dung Nhược cười thản nhiên, đi lướt qua anh. Vấn đề này, kỳ thật cô cũng không muốn anh trả lời. Nếu muốn anh nói có, vậy thì không phù hợp với tính cách của anh; nhưng nếu như anh nói không, cũng sẽ chỉ khiến cô càng thêm khổ sở mà thôi.

"Dung Nhược!" Vân Trạm đưa tay giữ chặt tay cô, ngăn trở bước đi của cô.

Anh nâng mắt: "Chuyện Vân Hân tối hôm qua..." Anh đột nhiên nói không được.

Biết rõ là cô tức giận, nhưng anh lại không có cách khuyên cô đừng giận nữa. Đổi lại nếu là bất kỳ người nào khác, có lẽ anh vẫn theo tác phong cũ mà chỉ trích nặng nề, chỉ là, đối với Dung Nhược, anh hiểu được tối hôm qua chính là tình huống tái diễn của hai năm trước. Cho nên, tiếp theo, anh không thể nói nên lời.

Sững sờ một chút, Dung Nhược chậm rãi giã tay anh, cô nhìn chăm chăm vào mặt sàn, bình tĩnh hỏi: "Vân Trạm, nếu có một ngày...", cô hít một hơi thật sâu, dường như muốn dồn hết sức lực để mở lời tiếp theo, "Nếu có một ngày, em muốn rời khỏi anh, anh có để em ra đi hay không?"

....Ngày này, đã tới rồi sao? Vân Trạm sắc mặt không đổi giữ lấy tay vịn xe lăn, trầm giọng hỏi: "Em nói rời đi, là có ý gì?"

"Là rời khỏi nơi này, rời khỏi anh, ly hôn với anh". Dung Nhược nói thật sự rất nhanh, nói xong, cô nhìn vào đôi mắt đen kìa, như muốn tìm thấy thứ gì đó.

"Có". Không hề nghe thấy cảm xúc gì, hoàn toàn không có kinh ngạc và hốt hoảng, đây rõ ràng là một câu trả lời sớm chuẩn bị tốt.

Chẳng qua, Dung Nhược không phát hiện

Cô đã bị lún sâu vào...sự mất mát mà câu trả lời đó mang đến, ngay cả cô cũng cảm thấy bất ngờ không phòng bị.

Một lúc lâu, cô mới lùi về phía sau hai bước, nhẹ nhàng nói: "Vậy thì, hôm nay chúng ta nói lời từ biệt đi"

Bóng lưng lạnh lùng tuyệt tình kia cuối cùng cũng biến mất ngoài cửa lớn.

"Cậu chủ, thuốc của cậu". Người giúp việc có vẻ luống cuống tay chân, cô ta đứng giữ xe lăn lại, trong tay bưng ly nước ấm cùng lọ thuốc.

Vân Trạm ngồi không nhúc nhích, chỉ thản nhiên vẫy tay.

Khí lạnh của trời đông từ ngoài lùa vào phòng.

Anh che ngực, nhẹ nhàng ho hai tiếng. Nhắm mắt lại, cảm nhận thân thể thả lỏng, phát hiện đây là giờ phút mệt mỏi nhất từ trước đến nay.

sí vả Vân Trạm phân cách tuyến

Hob: Vân Trạm, tôi nguyên rửa anh. Một người đàn ông mà không mang lại sự an tâm cho người mình yêu, không bảo bọc người mình yêu, không giữ được chân người mình yêu. Anh là đàn ông cái quái gì???

Vân Trạm:....

Hob: Vân Trạm tôi ném đá anh nữa nè, bộ anh an ủi người yêu một tiếng thì anh chết ngay sao? Anh nói một câu”anh yêu em” thì tim anh ngừng đập à? Sao mà anh keo kiệt lời nói thế? Mặt thì lúc nào cũng lầm lỉ lỉ. Tôi tức quá ném đá cho chết anh!!!

Vân Trạm:...(tăng xông)

Ồ oe ò oe ò oe...

—sĩ và Vân Trạm phân cách tuyến—

Thành phố Phoenix(Mỹ) vào tháng năm là bầu trời bao la bát ngát, xanh ngắt không gợn chút mây.

Dung Nhược ngồi trước hiên, hưởng thụ khoảnh khắc nhàn hạ từ mùi hương thơm ngát của hoa nhài.

Jones tiên sinh cách vách vẫn thường lui tới như mọi ngày, cứ ba giờ chiều lại tiến vào nhà ẩm trồng hoa, các loại hương hoa quện lại trong gió, bay tới thoang thoảng.

“Hi!” Dung Nhược ngồi trong chiếc ghế tròn vấy tay hai cái với Jones phu nhân đang giữ chân gối trên lầu hai, nhẹ nhàng hỏi: “Bà Jones, xuống đây uống với cháu chén trà được không?”

Đẩy ra sợi tóc trên trán, ánh nắng lúc này có chút chói chang, cô hơi nheo mắt lại.

Ba tháng trước, khi cô rời khỏi nhà họ Vân, mới đột nhiên phát hiện, thì ra cái gọi là trả thù và tổn thương trước kia, đã sớm không còn có ý nghĩa. Giấy phút cô tuyên bố chấm dứt với Vân Trạm, cô đã biết được mình không thể đạt được cái gọi là vui sướng và thắng lợi.

Lúc đăng ký vé máy bay, Dung Nhược hiểu được, con người, quả nhiên là một động vật tham lam.

Nếu như nói hai năm trước, cô luôn nghi ngờ Vân Trạm không yêu mình, vậy thì hiện tại cô lại càng muốn biết, nếu như yêu, thì tình yêu mà Vân Trạm dành cho cô có bao nhiêu sâu đậm? Thế nhưng, có được đáp án rồi, cô lại không muốn biết khi cô ra đi Vân Trạm sẽ bị tổn thương sâu đến đâu, điều này trong mắt cô, không biết từ khi nào, đã trở nên không còn quan trọng.

Giây phút máy bay lướt trên đường băng, xông lên bầu trời, cô đột nhiên nghĩ tới: Ngay cả giữ lại cũng không, vậy thì, có lẽ không sâu đến mức sẽ vội vàng đuổi theo...

Nếu máy bay bị nổ giữa đường, anh có thể sẽ đau khổ vì cái chết của cô hay không? Nhìn lên tầng mây màu trắng, cô phát hiện mình có chút tổ chức của bệnh thần kinh.

“Có cần kêu ông Jones cùng đến ngồi không?” chờ đến khi Jones phu nhân đi vào hiên, Dung Nhược mỉm cười hỏi.

Phòng cô ở hiện tại, thuộc sở hữu của Diệp Lăng Thu. Mà hàng xóm của cô, chính là đôi vợ chồng già gần sáu mươi tuổi này.

“Bây giờ đừng nên gọi ông ấy”. Jones phu nhân sau khi ngồi xuống, tiếp nhận chén trà Dung Nhược đưa tới, cười: “Cháu cũng biết mà, ông ấy yêu hoa hơn tất cả, đương nhiên, bao gồm cả tôi nữa. Những lúc bình thường thế này, ông ấy chỉ muốn sống chung với mấy loài cây cỏ đó thôi”

Nghe ra lời trách yêu của đối phương, Dung Nhược nâng chén, nói: “Đàn ông yêu hoa, luôn cẩn thận hơn so với người khác, đúng không ạ?”

“Đúng vậy. Chẳng qua, bà không thể không nói, ông ấy quả thật không phải là người biết bày tỏ tình cảm. Tuy rằng bà biết ông ấy yêu tôi, nhưng lại chưa nghe ông ấy chủ động nói ra một câu dễ nghe bao giờ”

“Đàn ông không lời lẽ bay bướm, chẳng phải rất tốt sao?” Sau đó, trong đầu Dung Nhược hiện lên gương mặt Vân Trạm.

“Cháu nói đúng”. Jones phu nhân híp mắt cười, gương mặt trắng nõn hiện lên sự thỏa mãn,”Cháu biết không, tôi vốn dị ứng với phấn hoa hồng, vì thế, bất luận ông ấy có yêu thích loài hoa này bao nhiêu, cũng không bao giờ đem nó về nhà. Bác sĩ có nói xương của tôi không tốt, mỗi đêm ông ấy đều pha ly sữa nóng cho tôi trước khi ngủ, cho dù ông ấy ghét nhất mùi sữa. Còn có cái xích đu kia, chính là quà sinh nhật ông ấy tặng tôi năm năm trước, tự tay ông ấy làm, bởi vì tôi có thói quen đọc sách ngoài trời...Tuy rằng ông ấy rất cố chấp ngang ngược, khiến người khác không thích, nhưng đối với tôi lại rất tốt”

Dung Nhược mỉm cười lắng nghe. Cô hơi ngẩng mặt lên, lấy tay che trên trán, xuyên qua khe hở nhìn ánh sáng mặt trời.

Từ lúc nghe Jones phu nhân kể về những chi tiết thường ngày khiến bà cảm động, cô cũng không khỏi nhớ đến một người đang ở nơi nào đó phía bên kia trái đất.

—người mà mỗi sáng sớm đều cắm một lọ hoa Hải Đường vì cô; người mà sau khi cô mất tích hai năm vẫn lưu giữ quần áo của cô bao gồm cả đồ dùng và áo ngủ; người đã cố ý để nguyên khu vườn riêng của cô; người đã vì cô mà luôn dặn dò người giúp việc nấu món cay Tứ Xuyên mặc dù bản thân chỉ có thể thích ứng với đồ ăn nhẹ; người mà mỗi đêm đều tình nguyện nằm thẳng vì không muốn đánh thức cô dậy; còn có người mà đêm mưa hôm đó cố sức chống đỡ thân thể tự mình kiên trì lên núi tìm cô.

Những điều đó, có thể gọi là tình yêu không?

Nếu đúng, vậy thì, hóa ra bản thân mình đã được anh yêu một cách thâm lặng và tinh tế như vậy.

Bàn tay buông xuống, Dung Nhược lại cuối đầu, mang theo một nụ cười nhẹ.

Cô nói: “Có lẽ, cháu cần phải về nước. Chúc hai người vĩnh viễn hạnh phúc. Còn nữa, cảm ơn bà, Jones phu nhân”

Tha hương ở đất nước xa lạ, đột nhiên linh hội được một phần tình cảm mà chính mình trước kia chưa bao giờ thật sự cảm nhận được, nghĩ đến bản thân đã từng được yêu thương sâu sắc như vậy. Loại cảm giác này, thật tốt, có thể hòa tan mọi ý nghĩ và mọi cảm xúc khác, khiến cô chỉ muốn lập tức bay về mảnh đất có người kia đang sinh sống.

Chương 29

Dung Nhược về nhà, nhận được tin nhắn của luật sư.

Ba ngày sau, Dung Nhược tại chỗ hẹn, gặp được luật sư riêng của Vân Trạm.

“Dung tiểu thư, ở đây là những văn kiện cùng điều kiện thỏa thuận của hai bên, cần có chữ ký của cô”

Văn kiện? Trái tim đập nhanh mấy nhịp, Dung Nhược đưa tay tiếp nhận những thứ luật sư đưa tới.

“Đầu tiên là cái này, Vân tiên sinh đã ký rồi, cô xem một chút, nếu đồng ý, xin hãy ký tên phía dưới”. Luật sư một bên trình bày.

Khi dòng chữ đậm rõ nét “Đơn ly hôn” đập vào mắt thì trong lòng đã mơ hồ đoán được, nhưng cô vẫn không khỏi giật mình.

Không thể tưởng tượng được, động tác Vân Trạm lại còn nhanh hơn cả cô! Khẽ hừ lạnh một tiếng trong lòng, Dung Nhược phát hiện mình không còn tâm trí để xem những điều khoản trong nội dung, tất cả lực chú ý, đã đặt trên chữ ký rạch ròi ở phía cuối.

“Không phải anh nói còn văn kiện khác sao?” Đưa tay đặt tờ đơn sang một bên, cô ngừng đầu hỏi.

Luật sư gạt đầu, nhìn xấp văn kiện trước mắt nói: “Tổng cộng có ba phần. Trong đó, Vân tiên sinh lấy danh nghĩa của ngài ấy dành tặng hai mươi phần trăm cổ phiếu công ty cho cô, đồng thời, còn có chiếc xe thể thao thuộc sở hữu của ngài ấy, cùng với ngôi biệt thự ở ngoại ô Anh, cũng là thuộc về Dung tiểu thư”. Nói xong, anh ta đưa văn kiện tới, giao cho Dung Nhược.

Cau mày nghe xong luật sư trình bày..., Dung Nhược đưa mắt nhìn một đồng văn kiện trước mặt mình, không nhận được nghi ngờ hỏi: “Đây là ý gì? Bồi thường ly hôn sao?” Cô chỉ có thể nghĩ đến lý do này.

Nâng tay cầm cái tách bên cạnh, cô cười khê: “Tôi không cần, cũng không nhận. Mặc dù trong đơn ly hôn đã có chữ ký của anh ta, nhưng tôi cũng không phản đối gì, nên không cần phải bồi thường”

“Tôi nghĩ cô đang hiểu lầm”. Luật sư đẩy kính mắt, “Đây vốn là di chúc của Vân tiên sinh, chẳng qua trước một ngày đã...”

“Choang!”

Chiếc tách rơi mạnh xuống đĩa sứ, chất lỏng màu nâu nhạt bắn tung tóe, cũng cắt đứt câu nói của luật sư.

Bàn tay đặt trên bàn của Dung Nhược nắm chặt, cô nhú lông mày, trong giọng nói mang theo kinh hoảng vô cùng: “Anh mới nói cái gì? ...Cái gì di chúc?” Dưới đáy lòng nổi lên lo sợ chưa từng có từ trước đến nay, cô nhìn luật sư ngơ ngàng, đầu óc trống rỗng.

“Vân tiên sinh đã lập di chúc vào hai tháng trước. Nhưng theo ý của ngài ấy, nếu cô về nước, mà di chúc vẫn chưa có hiệu lực, ngài ấy đã yêu cầu sửa đổi một số nội dung trong đó, các phần tài sản cũng lấy danh nghĩa là người thân tặng lại, không chú thích ngày tháng hết hạn định. Cho nên, chỉ cần cô ký tên ngay bây giờ, hoàn thành các bước thủ tục, những văn kiện này lập tức có hiệu lực”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-ve-dau-yeu>